TRUYỆN THUYẾT HAY NHẤT VỀ CÁC LOÀI HOA

Sự tích các loài hoa

NHÀ XUẤT BẢN THANH HÓA

Sự tích các loài hoa

Truyền thuyết hay nhất về các loài hoa.

Tác giả: Stovicek Vratislav

Dịch giả: Phạm Bích Liễu

Xuất bản: NXB Thanh Hóa

Dịch từ nguyên bản tiếng Pháp.

Nhà xuất bản Grund

Paris – 1992

TRUYỆN THUYẾT HAY NHẤT VỀ CÁC LOÀI HOA

Sự tích các loài hoa

NHÀ XUẤT BẢN THANH HÓA

1. Hoa hồng trở thành nữ hoàng như thế nào?

Từ rất lâu, lâu lắm rồi, Hoa Sen vốn là nữ hoàng của vương quốc loài hoa. Vì chìm đắm trong quá nhiều mơ ước, để mặc cho những con sóng của mặt hồ trêu đùa, chọc ghẹo nên Hoa Sen chẳng có một phút nào rảnh rỗi để quan tâm, săn sóc đến công việc của một nữ hoàng. Muôn loài hoa không còn đủ kiên nhẫn đứng nhìn nữ hoàng của mình chỉ suốt ngày mơ mộng rong chơi nên đã gửi thông điệp cầu xin Ngọc Hoàng tạo lập cho họ một vị nữ hoàng

mới. Tuy nhiên, lời cầu xin của các loài hoa quá yếu ớt nên không tới được tai Ngọc Hoàng. Chính vì vậy, họ phải nhờ cậy đến họa mi bay lên đó mang thông điệp đến Ngọc Hoàng, họa mi tốt bụng giúp họ không ngại khó khăn nên cuối cùng Ngọc Hoàng cũng biết chuyện. Ngài liền lệnh cho một vị thần xuống trần gian đánh thức hoa hồng, một loài hoa đẹp rực rỡ nhưng rất nhiều gai nhọn. Làn da của hoa hồng trắng như tuyết tạo nên một vẻ đẹp vô cùng trong sáng khiến cho họa mi phải đem lòng say mê ngay từ cái nhìn đầu tiên. Ngây ngất trước vẻ đẹp của hoa hồng, họa mi sà xuống muốn vuốt ve những cánh hoa trắng mịn nhưng lại phải thu mình lại ngay. Trời đất, những cái gai sắc nhọn đâm ngay vào ngực họa mi một cách không thương tiếc khiến dòng máu đỏ từ ngực họa mi chảy nhuộm đỏ cả cánh hoa hồng. Từ đó trở đi hoa hồng đỏ trở thành Nữ hoàng của các loại hoa bên cạnh rất nhiều loại hoa đủ màu sắc khác.

Vào một ngày chớm đông, lúc mà các vị thần tiên của loài hoa đang trút bỏ những tràng hoa héo tàn trên đầu để đến trú ngụ trong khu vườn thần kì, thì Hoa Hồng, vị nữ hoàng các loài hoa quyết định tổ chức một buổi dạ hội lớn trong lâu đài. Buổi dạ hội này dự định sẽ kéo dài đến tận ngày mà thần Pan- vị thần của đồng cỏ và gia súc thổi cây sáo thần kỳ báo hiệu mùa xuân đang về trên hạ giới.

Hàng triệu loài hoa tuyệt đẹp nô nức tụ họp trong buổi dạ hội đó thật là đông đủ với hàng triệu vẻ đẹp rực rỡ khác nhau. Những nàng tiên bé nhỏ cũng không quên rủ các nàng công chúa xiêm y rực rỡ cùng các chàng hoàng tử tuấn tú mặc những áo choàng dài bên ngoài áo giáp sáng loáng và chiếc mũ tinh tế trên đầu đến. Trong khu vườn của lâu đài, những quý bà đáng kính đang đi dạo với dáng vẻ nghiêm trang trong những chiếc váy dài xòe rất đẹp. Vẻ duyên dáng, kiêu sa của họ hiện cả trên đôi mắt long lanh, ở nụ cười e lệ giấu sau những chiếc quạt bằng long chim. Các nàng công chúa thì hớn hở, xách váy chạy chân trần trên những thảm cỏ xanh mướt của vườn hồng. Còn các bà tiên đang ung dung đi dạo quanh hồ nước trong xanh. Phía xa xa, trên thảo nguyên, vài chú thị đồng đang chơi trò đánh trận bằng những chiếc gai và dùng cây cỏ làm cung tên bắn lên bầu trời trêu trọc lũ cò bạch.

Rồi bàn đêm kéo xuống, hằng hà sa số những ngôi sao lấp lánh chiếu sáng cho lâu đài. Bằng một cử chỉ rất tinh tế, nữ hoàng của các loài hoa lệnh cho dàn kèn đồng tấu lên những bản nhạc du dương. Và thế là muôn loài hoa bắt đầu khiêu vũ trong lâu đài và cả ở bên ngoài. Họ nhảy rất điêu luyện và hấp dẫn như những vũ công thực thụ. Tiếng nhạc hòa lẫn tiếng cười tạo nên một không khí thật vui nhộn khiến những giọt nước hồ, những con bướm đủ màu sắc trong vườn, những chú ngựa xinh đẹp và những chú chim duyên dáng cũng muốn hòa mình vào điệu nhảy đó. Khi điệu nhảy kết thúc, nữ hoàng Hoa Hồng rung nhẹ chiếc vòng tay yêu cầu mọi người im lặng rồi bằng giọng nói rành mạch, người nói:

- Xin chào mừng các vị khách quý đã đến dự. Ta mong các vị sẽ có những đêm ngày vui vẻ khó quên ở buổi dạ hội dành cho các loài hoa trong lâu đài của ta. Bên cạnh đó, ta cũng muốn bày tỏ một mong muốn rất khiêm tốn: ta sẽ rất thích thú nếu trong lúc diễn ra những buổi dạ hội tiếp theo được nghe các vị kể về những chuyện cổ tích trên thế giới.Và đến khi kết thúc chúng ta cùng bình chọn xem câu chuyện nào là hay nhất. Bây giờ ai muốn bắt đầu nhỉ?

Muôn loài hoa nghe xong nhìn nhau, bàn luận nhưng chẳng ai có đủ dũng cảm để bắt đầu. Một nàng công chúa nhỏ đội trên đầu chiếc vương miện màu tím của hoa Violet, tỏ vẻ nhút nhát giấu mình một cách vội vã vào đám đông và vô tình đánh rơi một chiếc hài. Dù không muốn, nhưng nàng đành quay lại tìm chiếc hài bị tuột khỏi chân. Nữ hoàng Hoa Hồng thấy vậy liền gọi và hỏi:

- Công chúa Violet, loài hoa yêu thích của hoàng hậu Marie Louise, nàng sợ điều gì vậy? Nàng là loài hoa chuyên khoe sắc khi mùa xuân đến chẳng lẽ lại không có điều gì kể với mọi người hay sao? Có người kể với ta rằng nàng được sinh ra nhờ nước mắt của Adam nhỏ xuống và nàng còn là một thông điệp bí mật của tình yêu. Nào, đừng có e lệ như vậy. Hãy kể cho mọi người nghe những câu chuyện tình mà các chàng trai thổ lộ với nàng.

Trước sự khuyến khích của nữ hoàng Hoa Hồng, công chúa Violet càng đỏ mặt, e lệ cúi đầu. Nhưng nụ hôn ngọt ngào, tình cảm của nữ hoàng Hoa

Hồng khiến nàng thêm dũng khí. Bằng giọng nói dịu dàng nàng bắt đầu kể. Và đây là câu chuyện đó.

2. Hoàng tử làm vườn và cô gái bằng băng

Ngày xưa, xưa lắm rồi có một vị vua sinh được ba hoàng tử. Hai hoàng tử đầu thì luôn được mọi người trong lâu đài ca ngợi về sức mạnh và lòng dũng cảm của họ. Còn chàng hoàng tử út do luôn được các bà tiên đến bên nôi ru ngủ nên chàng rất yếu ớt và nhút nhát. Chàng chẳng hề có dũng cảm để làm quen với một người bạn nào. Toàn bộ thời gian trong ngày, chàng chỉ quanh quẩn trong khu vườn thượng uyển của lâu đài để tưới hoa, vui cười một mình, thưởng thức tiếng chim ca. Mọi người gọi chàng là chàng hoàng tử làm vườn.

Một hôm, nhà vua cho gọi ba hoàng tử đến và nói:

- Ta đã già yếu mệt mỏi rồi. Chắc là ta sớm phải đi theo mẫu hậu của các con. Chính vì vậy ta muốn kén vợ cho các con. Trên tòa tháp đen cao vút kia, có một căn phòng nhỏ trong đó có để nhiều bức tượng thiếu nữ rất xinh đẹp mà người thường không thể chiêm ngưỡng được. Các con hãy trèo lên đó và chọn cho mình một bức tượng trong số đó. Ai trong ba con chọn được bức tượng đẹp nhất thì ta sẽ truyền ngôi cho và sẽ trở thành vua của đất nước.

Tuân lệnh vua cha, ba hoàng tử nhận mỗi người một chiếc chìa khóa vàng để mở cánh cửa của Tháp đen và sau đó mang theo một chiếc thang dài vô tận để trèo lên đó. Khi lên đến căn phòng kì lạ đó, họ thấy trên đầu là một chiếc vòm đầy sao lấp lánh còn dưới chân là sàn nhà được trải bằng chiếc thảm kết bằng ngàn vạn bông hoa tuyệt đẹp. Khắp nơi trong căn phòng bày la liệt những bức tượng thiếu nữ xinh đẹp tới mức khiến con người phải ngây ngất. Tất cả đều bằng những viên đá quý. Ba chàng hoàng tử sững sờ trước vẻ đẹp của các bức tượng, cứ ngắm nghía hết bức này đến bức khác mà không thể chọn lựa được cho mình một bức thích hợp nhất.

Cuối cùng, chàng hoàng tử út phát hiện ra ở góc sau của căn phòng một bức tượng đứng riêng lẻ bị che kín từ đầu xuống chân liền gọi hai người anh của mình đến xem. Khi ba chàng hoàng tử vừa cúi xuống sàn nhà định nhấc chiếc khăn che bức tượng ra thì họ càng ngạc nhiên đến sững sờ. Một cô gái xinh đẹp đến không thể tả nổi được khắc trong khối băng ở trước mặt họ. Một chiếc vương miện tuyệt đẹp làm bằng tuyết ở trên đầu khiến khuôn mặt của cô gái bằng băng đó như sáng lên và đôi mắt của cô như ngân ngấn lệ. Hoàng tử cả nhìn thấy vậy, nhanh nhảu tuyên bố:

- Ta chọn bức tượng này làm vợ của ta. Nếu các ngươi không chấp nhận mà ngăn cản ta thì sẽ chịu hậu quả không lường trước được đâu.

Tỏ vẻ tức giận, hoàng tử thứ hai giơ thanh kiếm ra thách thức:

- Anh chẳng có quyền tranh lấy bức tượng này vì tôi cũng nhìn thấy nó kia mà. Còn nếu anh muốn thắng ta thì phải đấu kiếm phân thắng bại. Anh hãy lui ra đi!

Còn chàng hoàng tử út thì không can thiệp vào cuộc tranh giành. Thế là, hai người anh của chàng đấu nhau để phân thắng bại. Thấy tình hình có vẻ căng thẳng, chàng hoàng tử út kêu lên bằng giọng rụt rè sợ hãi:

- Thôi các anh đừng đánh nhau nữa. Chỉ có cô gái trong bức tượng này có quyền lựa chọn mà thôi. Chúng ta hãy lần lượt đi tìm cô gái đó và cô ấy chỉ thuộc về ai chiếm được tình yêu của nàng. Anh- chàng hoàng tử nói với hoàng tử cả, chính anh là người ra đời trước tiên nên anh có quyền được lên đường tìm nàng đầu tiên.

Hai hoàng tử lớn thấy hơi xấu hổ về thái độ cáu giận hơi quá đáng của họ và chấp nhận luôn lời đề nghị của người em út. Khi họ trở về gặp vua cha và trình bày quyết định của cả ba, vị vua già trả lời:

- Các con đã chọn lựa thật là đúng, các con trai của ta. Thôi được, qua chín ngọn núi, chín con suối kia có một lâu đài bằng băng, ở đó các con có thể tìm thấy người con gái đó. Nàng chính là công chúa của xứ sở mùa xuân vĩnh hằng. Lãnh chúa của vương quốc bằng băng đã hóa phép nàng thành tượng băng mà các con tìm thấy vì nàng không chấp nhận làm vợ của ông ta. Chỉ có ai có khả năng đặt dưới chân nàng một món quà quý giá nhất trên thế giới thì mới có thể làm cho nàng quay trở về cuộc sống bình thường. Nếu người đó không làm được điều này thì bản thân anh ta cũng bị hóa thành một tảng băng. Đã có rất nhiều hoàng tử dũng cảm gan dạ muốn tìm điều may mắn để cứu nàng công chúa xinh đẹp nhưng đều đã không trở về.

Lời cảnh báo của vua cha không làm cho hoàng tử cả nản trí. Không một chút do dự, chàng tức tốc lên đường và triệu tập những thợ kim hoàn giỏi nhất yêu cầu họ chạm trổ một bông hồng bằng vàng ròng. Khi những người thợ kim hoàn làm xong tác phẩm, mọi người ai nấy đều ngạc nhiên vì vẻ đẹp rực rỡ như thật của nó: cánh hoa vô cùng mịn màng mềm mại như thể đang rung rinh theo gió, một con bướm với đôi cánh rực rỡ đậu vào nhụy hoa và

một chú họa mi bay lượn xung quanh như để thưởng thức vẻ đẹp của đóa hồng. Nhà vua rất hài lòng về tác phẩm này:

- Món quà của con có thể sẽ đem lại may mắn cho con đấy, con trai của ta. Cả đời ta, ta chưa được nhìn thấy cái gì đẹp và quý giá như thế này.

Rồi nhà vua dẫn hoàng tử cả đến trước ba cái trap: một cái bằng vàng, một cái bằng bạc và một cái bằng gỗ và bảo hoàng tử cả:

- Hãy mở cái tráp nào mà con thích ra!

Hoàng tử cả không chút do dự mở luôn chiếc tráp bằng vàng ra và chàng rất ngạc nhiên khi nhìn thấy trong đó là chiếc mũ rộng vành được gắn một chiếc chuông mà các anh hề luôn đội khi diễn trò.

- Chiếc mũ này không giúp được gì cho sự khôn ngoan của con. Tuy nhiên, nếu con đội nó vào thì con sẽ đến được nơi mà con muốn. Nhưng trước khi đi hãy bỏ lại thanh kiếm ở đây vì con sẽ không cần đến nó đâu. Nếu thanh kiếm này bị gỉ thì chúng ta hiểu rằng bất hạnh đã đến với con.

Chàng hoàng tử cả tuân theo lời chỉ dẫn của vua cha. Ngay sau khi chàng đội chiếc mũ lên đầu thì chàng bỗng biến mất như một tia chớp.

Một thời gian ngắn sau, vào một buổi sáng đẹp trời, nhà vua bỗng thấy thanh kiếm bị gỉ. Rất đau đớn vì người con cả đã gặp nạn, nhà vua liền khuyên can người con thứ hai hãy từ bỏ ý định lên đường nhưng không được. Chẳng chờ đợi thêm nữa, chàng hoàng tử thứ hai triệu tập đến lâu đài một nhóm những nghệ nhân nổi tiếng thế giới yêu cầu họ tạc bức chân dung của chàng bằng đá quý. Khi tác phẩm hoàn thành mọi người cũng rất kinh ngạc vì nó giống như thật. Mọi người không tin ở mắt mình nữa vì bức tượng đá đó như là cơ thể của chàng hoàng tử thứ hai bằng xương bằng thịt: Mái tóc bồng bềnh như đang bay trong gió, đôi lông mày tuyệt đẹp với đôi mắt sáng như ngọc trai, đôi môi tươi tắn như đang mỉm cười. Nhà vua cũng rất vui và nói:

- Món quà của con còn đẹp hơn món quà của anh con rất nhiều. Mong sao Chúa sẽ giúp con chiến thắng trở về.

Theo đề nghị của vua cha, chàng hoàng tử thứ hai mở chiếc tráp bằng bạc ra và thấy một đôi giày dệt bằng cỏ cây rất đẹp gắn chiếc lục lạc.

- Nếu con đi đôi giày này vào thì đôi chân sẽ mạnh hơn ý chí của con và tất nhiên nó sẽ giúp con đến nơi nào mà con muốn nhưng con phải luôn nhớ là không bao giờ được quá hấp tấp.

Chàng hoàng tử thứ hai quá nóng ruột nên không để ý đến lời dặn của vua cha. Cũng như anh mình, chàng để thanh kiếm ở lại, đi đôi giày vào và biến mất vào không trung. Rồi một ngày cách đó không lâu, nhà vua lại phát hiện thấy thanh kiếm bị gỉ và biết người con thứ hai đã thiệt mạng. Vô cùng đau đớn, nhà vua cũng khuyên chàng hoàng tử út ở nhà đừng mạo hiểm nữa. Tuy nhiên, chàng hoàng tử út khăng khăng không từ bỏ ý định:

- Thế con đã tìm được món quà quý giá nhất cho vợ con chưa?- Nhà vua hỏi.

Chàng hoàng tử út mỉm cười và nói:

- Có thể con sẽ tìm được cái gì đó trên đường đi để làm quà tặng nàng. Khi chàng mở chiếc tráp gỗ ra thì thấy trong đó là một bó hoa Violet đã được sấy khô.

- Ta chẳng còn gì để tặng con lúc lên đường nữa.- Nhà vua buồn rầu giải thích. Con hãy nhìn xem, đây là những bông hoa Violet đầu tiên mà ta đã hái tặng cho người mẹ đã quá cố của con khi cầu hôn bà. Từ đó trở đi ta luôn gìn giữ nó như một báu vật.

Hoàng tử út rất xúc động về câu chuyện bó hoa Violet, chàng nói:

- Cám ơn vua cha, người đã giúp con có một ý tưởng rất hay bằng món quà người tặng con. Giờ đây thì con biết món quà quý nhất thế giới là gì rồi.

Chàng lưu luyến chia tay vua cha và lên đường. Chàng phải vượt qua chín ngọn núi cao, chín con sông lớn và vào một ngày nọ, chàng dừng chân dưới một gốc cây kì lạ. Trên tán cây chói rực vô vàn những đóa hoa bằng vàng và lũ ong bằng kim cương thì đang ríu rít vây quanh. Một con chim rất khác thường đang đậu trên cành cao nhất. Bộ lông vũ của nó rực rỡ tới mức có thể giúp cho người bị mù đôi mắt trở nên sáng lại, xung quanh cổ nó là một dải ruy băng đủ bảy màu rực rỡ như chiếc cầu vồng nhỏ.

- Chào mừng chàng hoàng tử đã đến đây! - Một giọng người ở đâu cất lên. Ta biết rất rõ từng bước chân của chàng đã đi đến những đâu. Ta là người trông coi Cây của sự giàu có này. Tất cả những vị khách đến đây ta đều hỏi xem từ trong đáy sâu tâm hồn họ đang mơ ước điều gì. Thế còn hoàng tử, chàng đã tìm thấy điều quý giá nhất trên thế giới này là gì chưa?

- Ta chẳng hề cần một chút nào từ sự giàu có của ngươi cả - Chàng hoàng tử út mỉm cười trả lời- Tuy nhiên ta chỉ muốn ngươi cho phép ta hái một bó hoa Violet đang mọc khiêm nhường dưới gốc cây này để tặng cho vợ của ta - nàng công chúa bị đóng thành băng. Ta biết rằng món quà quý nhất trên thế giới này chính là tình yêu chân thành.

- Quyết định của chàng thật đúng đắn và khôn ngoan, chàng hoàng tử ạ! - Con chim bằng vàng tỏ ý khen ngợi. Khi chàng hoàng tử út hái được một bó hoa, chú chim liền đề nghị chàng bám vào dây ruy băng trên cổ nó. Và thế là nó cất cánh bay mang chàng đến cửa lâu đài bằng băng chỉ trong nháy mắt.

- Ta đã đưa chàng đến nơi rồi đấy!- Chú chim đặt hoàng tử út xuống một cái sân rất lớn trong lâu đài bằng băng và nói vậy.

Hoàng tử út cám ơn chú chim tốt bụng. Rồi đi theo một chiếc cầu thang bằng băng, chàng trèo lên và vào phía trong lâu đài. Mọi thứ đều tĩnh lặng đến ghê sợ, nàng công chúa xinh đẹp đang ngồi trên ngai bằng tuyết trắng. Xung quanh nàng là rất nhiều vị hoàng tử, kị sỹ đều đang ở tư thế quỳ và đều biến thành băng. Trong số họ có cả hai người anh trai của chàng. Dưới chân họ là những món quà quý giá lấp lánh ánh vàng. Vô cùng xúc động, chàng hoàng tử út tiến gần đến nàng công chúa đặt bó hoa Violet lên tay nàng và nói:

- Xin nàng hãy nhận món quà rất khiêm tốn này của ta, hỡi công chúa. Nó chính là biểu hiện của tình yêu cháy bỏng mà ta dành cho nàng.

Bỗng nhiên lúc đó, tim nàng công chúa đập trở lại. Đôi má của nàng dần dần ửng hồng, một nụ cười e lệ nở trên môi như thể nàng vừa trải qua một giấc ngủ dài. Rồi tất cả các bức tượng bằng đá cũng trở lại thành những hoàng tử, kị sỹ bằng xương bằng thịt. Mọi người vô cùng sung sướng và hạnh phúc cảm ơn chàng hoàng tử út. Cảm động nhất lúc đó là hai chàng hoàng tử lớn.

- Chỉ có chàng mới biết được món quà quý giá nhất trên thế gian này là gì. - Nàng công chúa nói trong niềm hạnh phúc - Nếu chàng muốn thì thiếp sẽ trở thành vợ của chàng.

Hoàng tử út sung sướng và tự hào dẫn nàng công chúa cũng đoàn người trở về lâu đài. Nhà vua vui mừng khôn xiết khi gặp lại hai người con trai mà ngài tưởng là sẽ không bao giờ còn có thể gặp được. Còn chàng hoàng tử út cho tổ chức một lễ hội chưa từng có từ trước đến nay để mừng sự kiện này. Trong ba mươi ngày đêm liên tục, các vị khách mời đến chúc mừng sức khỏe và hạnh phúc cho đôi vợ chồng hoàng tử và công chúa. Rồi khi lễ hội kết thúc, chàng hoàng tử làm vườn lấy chiếc tráp bằng gỗ ra và đặt vào đó bó hoa Violet khô như một biểu tượng và kỷ niệm không thể quên về tình yêu của chàng với nàng công chúa xinh đẹp.

3. Công chúa Camomille

Nữ hoàng Hoa Hồng lại rung chiếc vòng tay lệnh cho các nhạc công dừng lại. Các vũ công và các khách mời cũng thôi không khiêu vũ nữa mà tiến lại phía bàn và ngồi xuống im lặng. Thời gian cho câu chuyện thứ hai đã đến. Nữ hoàng Hoa Hồng nhìn khắp đám đông các khách mời rồi chỉ tay về phía một cô gái trẻ có mái tóc bằng vàng, trên đầu đeo chiếc vương miện trắng rất đẹp và yêu cầu đến lượt cô phải kể chuyện. Hơi run vì bất ngờ, nàng e lệ giấu mặt trong giây lát. Rồi khi lấy lại được bình tĩnh:

- Được rồi, ta sẽ kể cho các vị nghe một câu chuyện- Nàng nói với giọng rất dịu dàng có phần hơi rụt rè.

Trên một thảo nguyên mênh mông và xanh tốt, có một vương quốc tồn tại từ rất lâu rồi. Trị vì vương quốc đó là vị vua bằng vàng và hoàng hậu bằng bạc có khả năng trường tồn mà luôn luôn vẫn giữ được vẻ đẹp, sức trẻ của thời thanh tân trong khi đó dân chúng trong vương quốc đó cứ sinh ra rồi lại chết đi theo quy luật. Và như vậy, nhà vua cùng hoàng hậu cứ sống từ thế hệ người này qua thế hệ người khác mà không hề già đi. Một hôm, nhà vua bỗng thấy hoàng hậu ngồi khóc rất thảm thiết bên cạnh cửa sổ.

- Thiếp muốn chết, thưa hoàng thượng- Hoàng hậu nức nở:

- Từ hàng thế kỉ, hàng thế kỉ này chúng ta vẫn cứ sống, vẫn cứ trị vì vương quốc rồi. Chúng ta đã từng nếm trải biết bao niềm vui, niềm sung sướng rồi và vì vậy trong lòng chúng ta giờ đây đang nặng trĩu vì quá nhiều kỷ niệm. Điều mà chúng ta mong muốn là chiếm cho được vương quốc của cha chàng đã thành hiện thực từ lâu rồi. Và có lẽ chính vì vậy mà chúng ta bị trừng phạt phải sống mãi như thế này.

Nhà vua cố gắng an ủi hoàng hậu nhưng vô ích, hoàng hậu vẫn khóc lóc.

- Tại sao chúng ta lại không giống như những người khác, cùng sinh ra và chết đi nhỉ?

Nhà vua đành thở dài mà chẳng làm thế nào để an ủi hoàng hậu được. Chợt nhớ ra cái tráp trong đó có cất cuốn sách của cuộc sống được biên soạn viết trên hàng triệu những bông hoa trên toàn thế giới với hàng nghìn màu sắc và hương thơm riêng.

- Hoàng hậu hãy nghe những gì viết trong cuốn sách này! - Nhà vua nói và bắt đầu đọc cho hoàng hậu nghe nhằm an ủi phần nào tâm sự của nàng.

- Ta, cuốn sách của cuộc sống tiết lộ ra tất cả những điều kỳ diệu của ta cho vị vua vàng và vị hoàng hậu bạc biết. Các vị chỉ có thể trở thành người thường nếu con gái của các vị kết hôn với một hoàng tử trẻ mà sau sẽ trở thành vua của vương quốc này.

Nghe xong câu này, hoàng hậu lại càng đau khổ và khóc to hơn trước:

- Từ hàng thế kỉ nay, thưa bệ hạ, chúng ta chờ đợi một đứa trẻ ra đời nhưng dường như chúng ta sẽ chẳng bao giờ có được niềm hạnh phúc này. Chiếc nôi kia vẫn chưa từng được đón nhận một đứa con nào của chúng ta.

Hoàng hậu cứ khóc lóc như vậy không thôi mặc dù nhà vua cố gắng an ủi. Rồi chỉ khi giấc ngủ kéo đến mới làm cho hoàng hậu quên đi tâm sự của mình. Nhưng bỗng một giọng nói dịu dàng nói với hoàng hậu trong giấc mơ:

- Hoàng hậu bạc đáng thương ơi! - Giọng nói đó vẫn thì thầm - Chắc chắn là một năm nữa người sẽ có một đứa con gái nhưng người phải uống cho được nước hoa hồng từ tràng hoa của chúng ta vào đúng lúc hoàng hôn. Đó là một điều bí mật mà cuốn sách của cuộc sống không nói đến.

Vẫn còn như đang mơ ngủ, hoàng hậu cúi xuống cửa sổ trông ra khu vườn nhưng chỉ nhìn thấy một bông hoa Lis màu trắng- một loài hoa khiêm nhường rất thơm nhưng lại có vị đắng.

- Ta đang mơ thì phải! - Hoàng hậu tự hỏi mình rồi lại chìm vào giấc ngủ sâu tới mức không nghe được câu trả lời của loài hoa đó.

- Anh có lý đấy - Bông hoa Lis nhỏ ở bên cạnh nói với bông hoa Lis lớn - Nhưng dù thế nào chăng nữa thì niềm hạnh phúc của hoàng hậu dần dần sẽ trở thành một nỗi buồn bất tận. Bởi lẽ, trên những vì sao kia, quy luật cái gì đến từ trái đất sẽ phải trở về với trái đất không được viết trên đó. Thời điểm đó đã đến rồi, nàng công chúa sẽ biến thành hoa trong nỗi thất vọng của hoàng hậu và đức vua. Thực ra thì rất may là cuốn sách của cuộc sống không tiết lộ ra bí mật này.

- Đúng vậy, em nói đúng đấy, cô em của ta ạ. - Bông hoa Lis lớn nói rồi cả hai cùng im lặng.

Hoàng hậu ngủ rất lâu, đến tận khi những tia nắng mặt trời lên rất lâu rồi thì bà mới tỉnh giấc. Bà đi xuống phía khu vườn, cúi xuống những bông hoa và chợt nhớ đến giọng nói kì lạ đêm qua.

- Đó chỉ là một giấc mơ mà thôi. - Hoàng hậu nói chuyện một mình một cách buồn rầu.

Tuy nhiên, bị kích thích bởi sự tò mò, bà cúi xuống uống lấy những giọt nước từ tràng hoa của hoa Lis. Và thật là kỳ diệu, hoàng hậu bỗng sinh được một nàng công chúa. Nỗi buồn khổ của bà bỗng tan biến hết mà thay vào đó là một niềm hạnh phúc vô cùng lớn. Một tháng trôi qua kể từ khi nàng công chúa cất tiếng khóc chào đời bên chiếc nôi của hoàng cung. Nàng có mái tóc ánh vàng tỏa ra mùi thơm rất quyến rũ và trên trán nàng là một chiếc vương miện trắng lấp lánh ánh bạc. Nhà vua và hoàng hậu gọi nàng là Camomille.

Năm tháng trôi qua, càng lớn nàng công chúa càng trở nên xinh đẹp, vẻ đẹp mà không ai trên thế gian có thể sánh kịp. Rồi việc gì đến cũng đến, rất nhiều hoàng tử, kị sỹ khắp nơi đến tụ họp trước lâu đài của nhà vua và hoàng hậu để gắng chiếm được tình yêu của Camomille. Tuy nhiên, nàng lại rất trầm tư và ít nói, ít cười. Nàng chỉ thích được đi dạo một mình trong thảo nguyên mênh mông nơi mà nàng có thể tha hồ vui đùa cùng đàn bướm bay nhảy trên mái tóc của nàng. Rồi từ đó mọi người trong vương quốc bắt đầu thì thầm bàn tán và cho rằng nàng thực ra là một phù thủy xinh đẹp biết nói chuyện với cây cỏ, hoa lá.

Rất nhiều vị quý tộc tôn quý muốn đến cầu hôn nàng. Nhưng càng muốn quyến rũ nàng, họ lại càng thất bại.

- Đừng yêu cầu ta phải kết hôn với một người nào trong số các vị. Ta là Camomille, là cô gái của các loài hoa; hương thơm của ta dịu dàng như tình yêu, nồng ấm như nước mắt. Sẽ không bao giờ ta có thể đem lại cho các vị niềm hạnh phúc đâu. - Nàng công chúa tuyên bố thẳng với các bậc quý tộc bằng một giọng hết sức cảm động khiến họ liền tin ngay. Im lặng hồi lâu, họ liền quay gót trở về mang theo mùi hương quyến rũ, nồng ấm của nàng công chúa. Câu nói của nàng Camomille nhanh chóng lan truyền trên khắp thế

giới khiến không một chàng trai nào còn nghĩ tới việc xin kết hôn với nàng. Con đường dẫn đến hoàng cung dần dần trở nên hoang vắng không một ai lui tới. Hoàng hậu và đức vua vô cùng thất vọng và đau khổ. Nhưng một hôm bỗng có một chàng kị sỹ tóc vàng khoác trên mình chiếc áo giáp bằng kim cương tiến vào lâu đài. Chàng tiến đến bên nàng công chúa rồi quỳ xuống trước mặt nàng và bày tỏ niềm tâm sự cháy bỏng ấp ủ từ rất lâu:

- Ta đã chiêm ngưỡng vẻ đẹp từ khuôn mặt của nàng qua chiếc gương của mặt trăng. Nàng quả là đẹp rực rỡ như một loài hoa trong sáng và đẹp nhất thế gian này. Ta cầu xin nàng hãy làm vợ ta.

Tỏ vẻ rất xúc động, Camomille không rời mắt nhìn vị kỵ sĩ và bỗng nhiên nước mắt nàng rơi ướt cả khuôn mặt xinh đẹp.

- Chàng làm cho thiếp rất vui, chàng kỵ sĩ ạ. Thiếp rất muốn kết hôn với chàng. Nhưng trước tiên chàng cần phải biết bí mật của thiếp.

Nói rồi công chúa nắm tay dắt chàng kỵ sĩ đến một góc cuối vườn, cúi xuống hái bông hoa dại nàng hỏi:

- Chàng có nghe thấy bông hoa Lis này nói gì không? Chàng có hiểu ngôn ngữ của loài hoa có hương thơm tuyệt diệu nhưng lại có vị đắng này không?

Chàng kỵ sĩ rất ngạc nhiên trước câu hỏi của công chúa và thú thật là chàng không hiểu gì cả.

- Thực ra bông hoa Lis này muốn bảo vệ thiếp nên cảnh báo cho thiếp biết rằng nếu thiếp khoác lên mình chiếc áo cưới thì đó cũng là thời điểm cuối cùng của đời thiếp trên thế gian này.- Công chúa giải thích cho chàng kỵ sĩ hiểu. - Nó còn nói cho thiếp biết rằng nếu thiếp đeo chiếc vương miện cưới lên đầu thì vĩnh viễn thiếp sẽ phải quay trở về vương quốc của các loài hoa. Hãy quên thiếp đi hỡi chàng vì thiếp chỉ mang lại cho chàng điều bất hạnh thôi.

Nhưng chàng kỵ sĩ vẫn không nản lòng mà càng yêu công chúa hơn. Cảm động trước tình yêu chân thành của chàng, nàng công chúa cuối cùng cũng đồng ý kết hôn cùng chàng. Dân chúng vui mừng ra đường nhảy múa, reo hò, thiệp mời được gửi đi khắp nơi trên thế giới. Và cái ngày mong đợi đã đến. Rồi hầu phòng của công chúa cũng phải mang chiếc váy cưới đến phòng nàng để mặc cho cô dâu. Hiểu rõ chuyện gì sẽ xảy ra, trong lòng công chúa cảm thấy vô cùng đau đớn và rồi nàng trở nên trắng nhợt nhạt như một xác chết. Nàng buồn đến phát khóc. Những giọt nước mắt này rơi xuống bỗng biến thành những con bướm đủ màu sắc đậu lên mái tóc ánh vàng của nàng công chúa như một đóa hoa ngây ngất hương thơm. Rồi khi mấy người phù dâu mang chiếc vương miện đến đội lên mái tóc ánh vàng của nàng thì công chúa ngã gục xuống không còn sức sống. Điên dại vì nỗi đau đớn tột cùng, chàng kỵ sĩ chạy đến ôm chặt người vợ yêu quý vào lòng mà khóc nức nở. Bỗng nhiên cơ thể nàng nhỏ dần nhỏ dần sau những nụ hôn của người chồng, biến thành một bông hoa nhỏ dịu dàng trên một tràng hoa trắng.

- Trời ơi, chàng kỵ sĩ của thiếp ơi! - Bông hoa nhỏ thì thầm những tiếng yếu ớt. - Thiếp là Camomille, là một bông hoa nhỏ. Nhờ có tình yêu lớn của chàng, thiếp sẽ mãi mãi trở về với thân phận của thiếp để không chàng trai nào còn phải đau khổ vì thiếp nữa.

Kể xong câu chuyện, cô gái trẻ có mái tóc màu vàng dừng một lát rồi lại tiếp lời:

- Nếu các vị có dịp đi qua thảo nguyên mênh mông đó và đi theo một con đường các vị sẽ đến được vương quốc từ lâu đã bị lãng quên nơi có vị vua bằng vàng và hoàng hậu bằng bạc ngự trị. Các vị cũng sẽ gặp một chàng kỵ sĩ bằng kim cương đang quỳ trước ngai vàng. Tất cả bọn họ vẫn trẻ đẹp như ngày nào chỉ có điều là trong lòng họ luôn nặng trĩu những kỷ niệm buồn. Rồi khi họ chìm trong giấc ngủ sâu, một bông hoa bé nhỏ, yếu ớt sẽ xuất hiện, hương thơm của bông hoa đó ngọt ngào như tình yêu, nồng nàn như nước mắt. Và các chàng trai gọi bông hoa đó là Camomille.

4. Người trông coi đàn ong suýt trở thành vua

- Đến lượt ta, đến lượt ta. - Một quý cô toàn cơ thể màu trắng toát, đội một chiếc mũ có gắn những quả chuông có thể tỏa hương thơm lên tiếng tuyên bố. Nữ hoàng Hoa Hồng gật đầu đồng ý.

- Vậy thì hãy kể đi, công chúa Muguet. Nhưng ta nói trước với công chúa là ta không muốn nghe kể về chuyện buồn đâu đấy.

Công chúa bắt đầu kể.

"Qua một dòng suối trong xanh, một khu rừng xanh tốt có một ngôi làng rất xinh đẹp. Cách đó không xa có một ngôi nhà tồi tàn, cũ kỹ, mái lợp bằng rơm rạ. Mái nhà dột nát đó không ngăn được ánh mặt trời chiếu vào hay cơn

mưa rơi xuống hoặc những trận gió thổi từng cơn vào. Lũ chuột thì tự do đi lại nhảy múa trong ngôi nhà rách nát. Ngày xưa, có một cậu bé mồ côi nghèo khổ sống ở đó để chăn đàn lợn. Ngày nào cậu cũng đội chiếc mũ gắn một dải ruy băng, một chiếc lông vũ của chim sẻ và một bông hoa cúc. Chính vì vậy những người hàng xóm gọi cầu bằng cái tên Galuein - cậu bé đội mũ đúng như tính cách của cậu. Dù nghèo khổ nhưng Galulein rất tốt bụng. Một hôm, người ta giết mất một con lợn trong đàn lợn của cậu nhưng Galulein không hề phàn nàn một chút nào.

- Nếu thượng đế muốn thì ngày mai mọi chuyện sẽ ổn thôi mà. - Cậu thường tự an ủi mình mỗi khi mấy kẻ nông dân keo kiệt từ chối không cấp cho cậu bánh mì để trả công lao động của cậu. Cậu lại vẫn vô tư, vui vẻ, lùa đàn lợn đi chăn, vừa đi vừa huýt sáo.

Một buổi sáng đẹp trời, khi Galulein đang nằm nghỉ rất thoải mái bên bờ suối, dưới ánh nắng dễ chịu và một cơn buồn ngủ kéo đến thì cậu bỗng giật mình tỉnh dậy như thể có ai cầm kim châm vào người cậu. Đàn lợn đáng ghét lợi dụng lúc cậu không để ý và không có người nào xung quanh chúng chạy vào phá các ruộng trồng ngô gần đó. Chúng sung sướng vì gặp một vận may hiếm có liền hăng hái cày xới ruộng ngô và ăn no đẫy bụng. Ông chủ vườn ngô nhìn thấy lũ lợn phá phách nát hết vườn ngô của mình thì vô cùng tức giận, ông ta quát lên với đôi mắt long sòng sọc:

- Thằng chăn lợn bẩn thỉu, lười biếng kia. Tao không bao giờ muốn nhìn thấy mày trong ngôi làng này nữa. Hãy cút đi thằng chăn lợn đáng ghét! Cút đi!

Galulein khốn khổ không biết có thể làm gì đây. Cậu khăn gói tất cả các đồ dùng của mình và lên đường, đi đến nơi nào thì cậu vẫn chưa biết. Galulein đi được một quãng rất xa thì bỗng nhiên một cơn gió xoáy khủng khiếp kéo đến rồi sau đó là một tiếng hú rùng rợn. Thật là khủng khiếp, đó là một con yêu tinh!

- Mày đi đâu vậy thằng oắt con? - Nó gầm gừ hỏi Galulein.

Còn cậu thì không hề tỏ vẻ sợ sệt gì cả mà bình tĩnh trả lời con yêu tinh:

- Cậu cũng chỉ là một thằng oắt con mà thôi.

- Mày bảo ta là thằng oắt con hả? – Con yêu tinh cười khẩy hỏi lại - Mày bị đui phải không?

- Này chú yêu tinh con! - Galulein vẫn với vẻ tự tin hỏi tiếp - Cậu đúng là thằng oắt con còn hơn cả ta nữa đấy.

Rồi cứ như vậy Galulein và con yêu tinh cứ tranh luận với nhau xem ai xứng đáng bị gọi là thằng oắt con hơn cho đến khi cả hai cùng chán ngấy không muốn tiếp tục nữa. Lúc này con yêu tinh liền đề nghị:

- Ta thấy ngươi dũng cảm đấy! Ngoài việc tranh cãi với ta ra thì người có thể làm gì được chứ.

- Theo cậu thì ta có thể làm được những gì hả? - Galulein lại láu lỉnh hỏi lại - Ta là người chăn lợn, ta biết trông nom gia súc, cả một đàn gia súc lớn.

- Đúng là người mà ta cần tìm. - Con yêu tinh vui mừng reo lên - Hãy theo ta đến trang trại và giúp ta trông nom những cái bóng của ta.

Con yêu tinh dẫn Galulein đến trang trại của nó. Trên đường đi, nó dặn đi dặn lại Galulein:

- Ta phải nói trước với cậu là nếu cậu làm mất một cái bóng của ta thì cậu phải trông nom công việc cho ta mãi mãi.

Mặt trời càng tỏa rạng thì những cái bóng hiện ra càng nhiều: Nào là bóng của những cây bu lô, của những cây thông và của những cây tùng cùng vô khối những cây khác. Chặt một cành cây trải xuống gốc cây thông, cậu nằm xuống đó nghỉ đồng thời vừa để mắt trông những cái bóng của con yêu tinh.

Đành phải làm vậy chứ biết làm gì khác đây? Không thể cứ tranh luận với con yêu tinh ngu dốt đó được. Rồi bỗng nhiên, một đám mây lớn xuất hiện che khuất mất mặt trời. Và thế là tất cả những cái bóng biến mất như chưa hề có. Thấy vậy con yêu tinh liền hỏi Galulein một cách láu lỉnh:

- Những cái bóng của ta đi đâu rồi?

- Cậu muốn chúng ở đâu cơ chứ? - Galulein trả lời một cách thông minh mà không hề tỏ ra mất bình tĩnh - Ta đã lùa chúng vào khu rừng để chúng tìm nước uống ở đó. Khi chúng uống xong ta sẽ gọi chúng quay lại.

Rồi khi quan sát thất mặt trời chuẩn bị ló ra khỏi đám mây, cậu huýt sáo thật lớn như thể là muốn gọi những cái bóng đó quay lại. Và khi mặt trời thoát toàn bộ ra khỏi đám mây, thì những cái bóng lại xuất hiện trở lại nhảy nhót trên cánh đồng. Khi màn đêm chuẩn bị buông xuống, Galulein liền tuyên bố:

- Ta chán ngấy mấy cái bóng của cậu rồi. Ta muốn rời khỏi đây để đi tiếp.

Con yêu tinh tỏ ra khá tốt bụng thưởng cho cậu rất nhiều vì một ngày làm việc vừa rồi và Galulein lên đường. Cả đêm đó, cậu cứ đi và không hề dừng chân nghỉ rồi cả ngày hôm sau cũng vậy. Mãi khi gặp một khóm cây bu lô cậu mới dừng lại. Chưa kịp lấy lại sức thì Galulein nhìn thấy một người lùn dị dạng đi qua. Bộ râu của ông ta dài tới mức chạm đất.

- Cậu đi đâu thế này, hỡi người khổng lồ? - Galulein hỏi người lùn đó.

- Ngươi cũng thật khổng lồ. - Người lùn dị dạng phản ứng lại. Và thế là họ lại tiếp tục tranh luận xem ai là người khổng lồ hơn trong hai người. Rồi đến khi chán ngấy không muốn cãi nhau nữa, ông ta mới hỏi Galulein:

- Ta thấy ngươi chẳng sợ ai cả. Ngươi có muốn đến làm việc cho ta không? Ngươi biết làm những gì?

- Ta là người chăn lợn. - Galulein trả lời- Do đó ta biết chăn gia súc, cả một đàn gia súc lớn cũng được.

Người lùn dị dạng gật đầu hài lòng và đề nghị với Galulein:

- Ngươi đúng là người mà ta cần tìm. Ngươi hãy đến giúp ta trông nom đàn ong. Nhưng ta phải nói trước với ngươi là nếu ngươi làm mất một con ong thôi thì ngươi sẽ phải phục vụ cho ta cả đời. Nào hãy theo ta!

Galulein đồng ý theo ông ta đến một cánh đồng. Ngày hôm sau Galulein bắt tay vào làm việc. Công việc này cũng không nặng nhọc lắm. Buổi sáng, khi những giọt sương trên cánh hoa hồng tan hết, Galulein đập nhẹ vào tổ ong, ngay lập tức, một đàn ong lớn bay ra nối đuôi nhau đi tìm hoa hút nhụy trên cánh đồng. Khi mặt trời lặn, chúng ngoan ngoãn quay trở về tổ không thiếu một con nào. Người lùn dị dạng tỏ ra rất hài lòng. Một buổi tối, khi Galulein đang thiu thiu ngủ thì thấy một mùi thơm từ đâu bay đến.

- Cái gì mà thơm như vậy nhỉ? - Galulein ngạc nhiên hỏi người lùn dị dạng.

- Cánh đồng không xa là vương quốc của Muguet, loài hoa huệ. - Ông ta trả lời- Nhà vua trị vì đất nước này đã già và chỉ có một người con gái duy nhất. Nàng công chúa này rất xinh đẹp nhưng lại đỏng đảnh như cơn mưa mùa hạ. Rất nhiều người muốn tìm cách thay đổi tính nết của nàng nhưng đều bị thiệt mạng. Chẳng ai có thể ngự trị được tính đỏng đảnh của nàng công chúa xinh đẹp.

- Ta sẽ làm được điều đó - Galulein tự nói với mình. Hương thơm của hoa huệ mang lại cho cậu một ý định - Ta sẽ lùa đàn ong đến xứ sở hoa huệ này. Ngươi sẽ thấy đàn ong của ngươi cho ra một thứ mật thơm ngon.

Ông ta thấy ý kiến của Galulein chẳng làm hại gì cho mình nên chấp nhận ngay. Galulein cõng tổ ong trên lưng và lên đường đến xứ sở hoa huệ. Ngày hôm sau thì cậu đến nơi. Cậu đội chiếc mũ lệch sang một bên theo ý thích và mạnh dạn gõ cửa lâu đài.

- Ta là Galulein, người chăn lợn. Ta đến đây để xin cầu hôn công chúa. - Galulein tuyên bố với nhà vua cao tuổi.

- Lại thêm một con người xấu số nữa. - Nhà vua buồn rầu nói - Rồi ngươi đành phải chịu mất đầu thôi.

Dù nghĩ vậy, song nhà vua vẫn cho người dẫn Galulein đến phòng công chúa. Cậu vô cùng kinh ngạc chưa vẻ đẹp lộng lẫy của nàng. Dưới chân nàng là một chiếc thảm được dệt lên đó vô khối những bông hoa huệ đẹp tuyệt vời.

Nàng công chúa đỏng đảnh đang ngự trên một chiếc ghế làm bằng vàng đang có vẻ buồn ngủ. Tay nàng cầm một bó hoa huệ làm bằng vàng tinh tế tới mức thoạt nhìn người ta tưởng đó là hoa thật. Nhìn thấy Galulein, nàng hỏi:

- Hình như nhà ngươi muốn cầu hôn ta phải không, hỡi kẻ nghèo khổ kia. Thôi được tùy ngươi. - Công chúa gật đầu vẻ mỉa mai. - Nếu ngươi thực hiện được công việc ta giao cho thì ta sẽ trở thành vợ của ngươi. Nếu ngươi làm được thì ngươi còn được nhận một nửa vương quốc này và một nửa chiếc bánh cưới. Nếu không, ngươi sẽ phải rơi đầu.

Rồi công chúa yêu cầu Galulein quay mặt đi rồi lấy một bó hoa bằng vàng đặt ngẫu nhiên lên trên chiếc thảm màu trắng. Những bông hoa thật xen kẽ những bông hoa giả rồi yêu cầu Galulein:

- Bây giờ thi ngươi hãy tìm đi. Nếu từ giờ đến tối ngươi không tìm thấy bó hoa bằng vàng của ta trong số những bông hoa huệ trên tấm thảm này thì ta sẽ cho người chặt đầu nhà ngươi.

Galulein quay đầu lại! Thật khó quá! Những bông hoa giả được đặt không theo vị trí nhất định giữa ngàn vạn bông hoa thật tạo nên như thể một thung lũng bạt ngàn hoa.

- Nếu mình có thể sống đến nghìn tuổi thì chắc cũng không thể tìm thấy bó hoa bằng vàng của công chúa trong hàng ngàn vạn bông hoa thế này. - Galulein tự nói với mình trong nỗi thất vọng. Rồi trong lúc thất vọng, cậu chợt nhớ tới đàn ong và phấn chấn trở lại. Cậu liền đưa tổ ong vào rồi gõ nhẽ vào đó, vừa gõ vừa thì thầm nói:

- Nào những chú ong bé nhỏ của ta. Sao ta lại có thể quên các ngươi chứ nhỉ? Các ngươi hãy dậy đi, mặt trời đã lên cao lắm rồi.

Đàn ong nối đuôi nhau bay ra và đậu vào những bông hoa thật và cứ ở yên một chỗ như vậy. Galulein buồn rầu nói trong nước mắt:

- Làm sao ta có thể giữ được chiếc đầu của ta bây giờ? Làm sao ta có thể đội được mũ bây giờ chứ?

Đàn ong không trả lời mà cứ bay từ bông hoa này sang bông hoa khác để hút mật một cách lặng lẽ. Chúng khéo léo tránh những nơi có đặt hoa huệ giả. Chợt hiểu ra, Galulein đập tay lên trán thốt lên sung sướng:

- Đúng rồi, ta hiểu rồi, ta sống rồi! Những bông hoa giả nằm ở những nơi mà lũ ong tránh không đậu vào. Vậy thì chẳng mấy chốc, ta gom đủ bó hoa giả.

Quá sung sướng cậu ôm bó hoa huệ bằng vàng đến cho công chúa. Lũ ong tốt bụng đã giúp Galulein thực hiện được một công việc tưởng chừng không thể làm được. Khi công chúa nhìn thấy Galulein xuất hiện với bó hoa huệ trên tay, nàng không tin ở mắt mình nữa. Nhà vua vô cùng sung sướng liền truyền ngôi báu cho Galulein và nói với cậu:

- Nào hãy bỏ chiếc mũ kia ra, phò mã của ta. Giờ đây trên đầu con sẽ là chiếc vương miện quý giá. Từ bây giờ, con chính thức trở thành vua của vương quốc xinh đẹp này và là chồng của con gái xinh đẹp của ta.

- Chẳng ai nhìn thấy một người chăn lợn mà lại không có chiếc mũ ở trên đầu cả. - Galulein từ chối.

- Nhưng chẳng ai lại nhìn thấy một vị vua mà lại không có chiếc vương miện trên đầu cả. - Nhà vua trả lời một cách khéo léo.

Galulein xoay lại chiếc mũ trên đầu với vẻ tự hào rồi nói với công chúa xinh đẹp:

- Bởi vì ta mãi mãi là một người chăn lợn cho nên mãi mãi ta không thể trở thành một vị vua và lại càng không thể kết hôn cùng công chúa được.

Rồi chàng cho đàn ong lũ lượt bay vào tổ, Galulein lại vác nó trên lưng từ biệt nhà vua và công chúa để quay trở về chỗ người lùn dị dạng.

Ở đó ông ta đang rất sốt ruột chờ Galulein quay về. Chẳng ai biết giờ đây Galulein vẫn đang trông nom đàn ong đó hay đã kết hôn với một nàng tiên nào đó rồi? Nhưng chắc chắn một điều là Galulein luôn với vẻ tự hào khi trong bộ dạng của một người chăn lợn với chiếc mũ gắn chiếc chuông nhỏ, một dải ruy băng và một chiếc lông chim trên đầu."

5. Nữ hoàng của bóng đêm

Một ngày nữa lại trôi qua, ánh sáng lung linh của ngàn ngôi sao bắt đầu chiếu rọi. Không biết từ đâu bay ra vô khối những con đom đóm lấp lánh đậu trên những bông hoa khoe sắc. Rồi một sự im lặng kì lạ bao trùm cả lâu đài và khu vườn. Vầng trăng lúc này mới hiện ra tỏa ánh sáng dịu dàng xuống muôn loài. Một cô gái trẻ đẹp rực rỡ bước ra từ trong một bông hoa rất đẹp. Dường như cô đang muốn kể cho mọi người nghe câu chuyện của mình.

- Rất vui mừng được đón cô đến buổi dạ hội này, cô gái xinh đẹp.- Nữ hoàng Hoa Hồng lên tiếng- Nếu ta không lầm thì cô chính ta Nữ hoàng của bóng đêm. Chắc cô đến đây và mang theo một câu chuyện thú vị phải không?

Sau một hồi im lặng, Nữ hoàng của bóng đêm bắt đầu kể chuyện.

"Ở một vùng đất xa xôi, xa lắm, cách đây rất nhiều dãy núi, nhiều đại dương có một xứ sở kì diệu. Ở trung tâm xứ sở này là một hoang mạc vô cùng rộng lớn. Từ thời xa xưa, có một lâu đài được xây dựng ở trên hoang mạc này. Đêm nào cũng vậy, hằng hà sa số những vì sao đua nhau chiếu sáng cho lâu đài, ánh trăng cũng không quên xuất hiện làm tôn thêm vẻ đẹp của lâu đài vào đêm tối. Và mỗi khi tia nắng đầu tiên xuất hiện thì cũng là lúc trăng sao biến mất. Lâu đài này là thuộc quyền sở hữu của Nữ hoàng đêm tối vô cùng xinh đẹp, trẻ trung. Mỗi khi ánh trăng xuất hiện vào lúc chiều tà, nữ hoàng lại đến ngự trên ngai vàng để chải mái tóc đen huyền của nàng. Sau đó, nữ hoàng gọi hai người em gái của mình là công chúa của những giấc mơ đẹp và công chúa của những cơn ác mộng đến và yêu cầu họ:

- Các em yêu quý của ta, hãy bay đi khắp thế gian rộng lớn để hoàn thành tiếp sứ mệnh của các em. Hãy vào trong nhà từng người rồi hãy đậu lên đầu họ khi họ đang ngủ và kể cho họ nghe những câu chuyện thần kì về nữ hoàng của bóng đêm. Còn em, công chúa của những giấc mơ đẹp, em hãy đến đậu thật nhẹ nhàng lên đầu của một chàng trai đẹp khi anh ta đang ngủ trong lều cỏ và mang đến cho anh ta những giấc mơ dịu dàng nhất. Còn ta, ta sẽ dùng chiếc chìa khóa bạc để đóng đôi mí mắt của anh ta lại và giấu khuôn mặt xinh đẹp của anh ta dưới mái tóc đen huyền của ta. Ta rất thích anh ta, ta muốn chàng trai đó phải trở thành chồng của ta.

Thế rồi hai nàng công chúa cất đôi cánh rộng bay khắp trần gian. Mỗi người làm một việc: công chúa của những cơn ác mộng bay vào từng nhà một để đem đến cho họ những giấc mộng kinh khủng. Nhiều đứa trẻ đang ngủ phải giật mình tỉnh dậy vì hoảng hốt. Khuôn mặt của công chúa ác mộng thì vô cùng xấu, những câu chuyện mà nàng kể thì thật hãi hùng. Cũng may lúc đó công chúa của những giấc mơ đẹp kịp xuất hiện với giọng nói dễ thương làm yên lòng tất cả mọi người. Công chúa của giấc mơ đẹp thường trách cứ em mình về những hành động không tốt mà nàng gây ra cho mọi người. Tuy nhiên, công chúa của ác mộng phản ứng lại rất gay gắt:

- Đó không phải là lỗi của ta, chị gái ạ. Nếu ta phải chịu thừa kế một vẻ xấu xí và ác độc này thì đó không phải là lỗi của ta. Từ sâu thẳm trái tim ta, ta hận vẻ đẹp kiêu sa của Nữ hoàng bóng tối. Ta nhất định sẽ trả thù.

- Em gái khốn khổ của ta, - công chúa của giấc mơ đẹp an ủi - Em đừng làm như vậy nữa. Kẻ khốn khổ nhất trên đời là kẻ chỉ biết sống trong sự thù hận. Em đừng nên tự biến mình thành kẻ bất hạnh hơn nữa.

Thế rồi ai nấy lại vào việc của mình. Một buổi đêm, công chúa của những giấc mơ đẹp cuối cùng cũng tìm thấy chàng trai nghèo khổ đang ở trong một túp lều lá. Nàng nhẹ nhàng bay xuống đậu trên đầu chàng trai, dùng mái tóc đen huyền của nữ hoàng giấu đi khuôn mặt của chàng. Đêm đó, chàng trai nghèo khổ mơ một giấc mơ về nữ hoàng xinh đẹp sống trong một lâu đài kỳ diệu tràn đầy ánh sao ở giữa hoang mạc rộng lớn.

- Nếu khi tia nắng đầu tiên xuất hiện mà chàng đặt được nụ hôn lên má của nữ hoàng thì chàng sẽ trở thành chồng của người mãi mãi. - Công chúa của những giấc mơ đẹp thì thầm vào tai chàng trai và chàng mỉm cười một cách hạnh phúc trong giấc mơ.

Bỗng lúc đó, công chúa của những cơn ác mộng xuất hiện và gằn giọng nói:

- Giấc mơ của ngươi sẽ không thực hiện được đâu! Giờ phút để ta trả thù nữ hoàng của Bóng đêm đến rồi. Ngươi, chính ngươi sẽ phải giúp ta làm việc này. Ta sẽ biến nữ hoàng thành một loại cây xấu xí đầy gai góc sắc nhọn. Tất cả đàn ông nhìn thấy bà ta sẽ đều phải quay mặt đi sợ hãi.

Bình minh xuất hiện xua tan không khí tối tăm của màn đêm. Chàng trai trẻ thức dậy mà má vẫn còn đọng nước mắt. Nhưng ánh sáng mặt trời rực rỡ khiến chàng quên đi cơn ác mộng đêm qua một cách nhanh chóng. Tuy nhiên, từ đêm đó trở đi, hình ảnh của nữ hoàng Bóng đêm không lúc nào rời khỏi tâm trí của chàng. Một ngày đẹp trời, chàng quyết định xin phép cha mẹ chàng để lên đường:

- Thưa cha mẹ, ở nơi nào đó trên hoang mạc nóng bỏng, người vợ chưa cưới của con đang đợi chờ, mong ngóng gặp con. Con sẽ ra đi để tìm nàng, người mà con yêu mến.

Cha chàng tỏ vẻ lo lắng khuyên răn hết lời:

- Hoang mạc bao la rộng lớn vô cùng con trai của ta ạ. Con có nguy cơ chết trên đó đấy vì trên hoang mạc không hề có bóng người, nhà cửa, nước uống.

Ngược lại với lo lắng của người cha, người mẹ lại mỉm cười dịu dàng và khuyến khích:

- Hãy đi đi, con trai của mẹ, tình yêu có sức mạnh lớn hơn cả cái chết và cái chết thì còn dễ chịu hơn là sự khô cạn tình yêu trong trái tim.

Và thế là chàng trai trẻ lên đường thẳng hướng sa mạc để tìm hạnh phúc.

Cái chết lúc nào cũng rình rập chàng. Từ nhiều ngày nay, chàng lê bước trên hoang mạc nóng bỏng, khắc nghiệt mà không hề được uống một giọt nước. Ánh nắng chói chang của mặt trời khiến chàng hoa hết cả mắt. Chàng đành phải uống cả những giọt mồ hôi của chính mình để tránh khỏi bị chết khát. Một buổi tối, khi chàng gần như kiệt sức vì đói, khát thì chợt nhìn thấy một đốm lửa sáng trên thân cây xương rồng. Chàng gục xuống và khóc vì quá thất vọng. Bỗng nhiên, chàng thấy một con bướm nhỏ đang vật vã mà không thoát ra khỏi đám lửa đó. Chàng trai như quên cả đói và mệt lao đến cứu con bướm khi cánh của nó đang bị bén lửa bốc cháy.

- Cảm tạ ân nhân cứu mạng. - Con bướm bỗng cất được tiếng nói, giọng một cô gái trẻ - Ta đã biết mục đích chuyến đi của chàng. Chàng sẽ chẳng bao giờ tìm thấy lâu đài đó nếu không có sự giúp đỡ của ta. Chàng hãy làm theo lời ta đây. Khi đám lửa đốt cháy đôi cánh của ta tắt hết, chàng hãy gắng ăn đến những hòn than cuối cùng. Sau đó chàng sẽ hóa thành một chú bướm nhỏ và sẽ ngửi thấy hương hoa từ xa bay tới. Hãy đi về phía nơi có loài hoa thơm nhất đó, chàng sẽ thấy lâu đài của nữ hoàng đêm tối. Khi đến nơi,

chàng hãy quỳ dưới chân nữ hoàng nhưng phải nhớ là không bao giờ được ôm hôn nàng khi những tia nắng mặt trời đầu tiên chưa xuất hiện.

Nói xong chú bướm nhỏ bay đi mất. Chàng trai trẻ không chờ đợi lâu thì đám lửa cũng tắt. Theo lời dặn của chú bướm, chàng cố gắng ăn mẩu than cuối cùng đang cháy hồng rực. Chàng bị sức nóng của viên than thiêu cháy rồi biến thành một chú bướm nhỏ. Ngay sau đó, chàng ngửi thấy hương hoa rất thơm. Chọn được một mùi thơm quyến rũ nhất , chàng cất cánh bay về phía có mùi hương đó tỏa ra. Bay mãi bay mãi, cuối cùng chàng cũng đến được lâu đài của nữ hoàng Bóng đêm. Lâu đài thật rực rỡ dưới ánh sáng của ngàn vạn ngôi sao nhỏ. Vầng trăng dường như được treo trên tòa tháp cao nhất của lâu đài. Cuối cùng, chàng đã thực hiện được mục đích của chuyến đi đầy gian khổ. Nữ hoàng bóng đêm đang ngự trên ngai vàng, mái tóc của nàng đen huyền dài bất tận rủ xuống với vẻ buồn phiền, ánh sao phản chiếu trong đôi mắt sâu thẳm của nàng. Khi chàng trai nhẹ nhàng tiến đến quỳ dưới chân nữ hoàng, nàng liền bừng tỉnh, lấy lại vẻ xinh đẹp tươi trẻ, nữ hoàng mỉm cười và nói như thì thầm:

- Có phải chàng đó không, hỡi tình yêu của ta, ta chờ chàng từ lâu rồi.

Không cưỡng lại được niềm vui sướng, hạnh phúc, chàng trai liền tiến gần hơn và ôm hôn nữ hoàng. Ngay lập tức, tiếng sấm sét khủng khiếp dội lên trên đỉnh của lâu đài, ánh sao bỗng tắt lịm và sau đó là tiếng cười man rợ của công chúa Ác mộng.

- Kẻ ngu xuẩn khốn khổ kia - Cô ta cười ha hả - Nhà ngươi đã không kiên nhẫn chờ khi mặt trời thức dậy mà đã ôm hôn nữ hoàng ư? Vì nụ hôn này của người mà từ nay nữ hoàng Bóng đêm sẽ thuộc sự sai khiến của ta. Bất hạnh đã đến với ngươi rồi, người chị đáng thương của ta. Ta sẽ biến nữ hoàng thành một loài cây xấu xí, gai góc khiến chàng trai nào nhìn vào cũng phải ghê sợ. Ôi, ta mới sung sướng làm sao, ta mới sung sướng làm sao!

Đúng lúc đó công chúa của những giấc mơ đẹp xuất hiện. Chiếc váy dài của nàng bị cháy nham nhở. Với vẻ buồn chán, nàng hỏi chàng trai:

- Tại sao ngươi lại không nhớ lời dặn của ta cơ chứ? Ta không có đủ khả năng để cứu chị của ta mà ta chỉ có thể làm giảm đi sự khắc nghiệt của lời nguyền này. Một năm nữa, sẽ có một bông hoa thần kỳ nở trên thân cây nữ hoàng Bóng đêm để thu hút loài bướm đêm bằng hương thơm tuyệt vời. Bông hoa đó chỉ nở vào một đêm duy nhất. Nếu đêm đó, người thương của nữ hoàng không đến thì ngay sau khi ánh nắng đầu tiên xuất hiện nữ hoàng sẽ mãi mãi chỉ là một cái cây xấu xí gai góc.

Một lúc sau, mặt trời xuất hiện từ phía chân trời, lâu đài bỗng tan ra như có phép lạ. Chàng trai bất hạnh thức dậy trong giàn giụa nước mắt. Chàng gục mặt vào lòng bàn tay bên cạnh mấy chiếc gai của một cái cây xấu xí gai góc. Những kỉ niệm cuối cùng về nữ hoàng Bóng đêm như hiện về.

- Đó không phải là một giấc mơ đấy chứ? - Chàng hỏi mà chẳng có ai trả lời.

Rất nhiều ngày trôi qua nhưng nỗi đau khổ trong lòng chàng vẫn còn trĩu nặng. Một buổi đêm, khi chàng chập chờn trong giấc ngủ thì công chúa của những giấc mơ đẹp nhẹ nhàng tiến đến cạnh chàng thì thầm:

- Nếu ngươi có đủ dũng cảm đi tìm lại tình yêu đã mất của mình thì hãy gắng ăn một cái gai đó. Ngươi sẽ biến thành một con bướm có khả năng cảm nhận được mùi hương của tất cả các loài hoa từ rất xa. Hãy bay theo hương thơm nồng nàn nhất, đó chính là hương thơm từ bông hoa trên thân cây nữ hoàng bóng đêm. Nếu ngươi không tìm được nữ hoàng thì ngươi sẽ mãi mãi chịu sống với số phận của một con bướm và sẽ không bao giờ trở lại làm người được nữa.

Chàng trai tỉnh dậy vô cùng sung sướng, tràn đầy hy vọng. Không đợi lâu, chàng làm theo đúng lời dặn của công chúa giấc mơ đẹp. Ngay lập tức, chàng hóa thành một chú bướm đêm, bay đi tìm tình yêu của mình theo dấu vết của mùi hương nồng nàn nhất. Thật không may, công chúa của những cơn ác mộng đầy lòng ghen tị lại xuất hiện. Tức giận trước những lời nói của công chúa những giấc mơ đẹp, cô ta liền vội vã đến nơi có cây nữ hoàng Bóng đêm và hóa phép tạo nên vô khối những bông hoa giống hệt nhau, có hương thơm cũng như nhau trên thân cây xấu xí gai góc đó. Chú bướm khốn

khổ hay chính là chàng trai đậu hết bông này sang bông hoa khác mà vẫn chưa tìm ra bông hoa thật mang hương thơm của nữ hoàng Bóng đêm đâu cả. Và thế là năm đó, chàng trai vẫn không hóa giải được phép thuật cứu nữ hoàng Bóng đêm.

Từ đó trở đi, năm nào cũng thế, vào đúng cái đêm đó, hằng hà sa số những bông hoa giống hệt nhau lại đua nở thu hút ong, bướm đến bằng hương thơm quyến rũ. Và cứ mỗi năm, trên cây nữ hoàng Bóng đêm cũng nở rộ vô khối hoa đẹp nhưng trong số đó chỉ có một bông là nơi chứa đựng linh hồn của nữ hoàng.

Năm đó như thường lệ khi cái đêm duy nhất đó đến, nữ hoàng Bóng đêm lại hồi hộp chờ đợi chàng trai yêu dấu đến. Chờ mãi, chờ mãi đến lúc mặt trời sắp xuất hiện nơi chân trời, nữ hoàng lại đau đớn thốt lên:

- Chàng lại không đến rồi, một năm nữa lại trôi qua trong sự chờ đợi mòn mỏi của ta. Mặt trời sẽ xuất hiện và ta sẽ lại lụi tàn ngay khi tia nắng đầu tiên xuất hiện.

Ngay lúc đó, một con bướm nhỏ bỗng bay đến và tìm đúng bông hoa chứa linh hồn của nữ hoàng. Con bướm biến thành chàng trai trẻ ngày trước, ôm hôn nữ hoàng với một tình yêu nồng cháy. Thế là nữ hoàng được cứu thoát khỏi phép thuật và mãi mãi sống hạnh phúc cùng chàng trai trẻ."

6. Hoa Dã Tường Vi

Một đêm dạ hội nữa lại đến. Tất cả mọi người nhảy múa say sưa. Trong số đó có một cô gái trẻ đang đưa chân theo điệu nhạc khiêu vũ một cách cuồng nhiệt nhất. Cô có nụ cười thật tươi tắn, mái tóc đen và dài nổi bật trong chiếc vương miện cài đầu sáng lấp lánh ánh bạc.

- Dã Tường Vi, - Nữ hoàng Hoa Hồng từ nãy vẫn chú ý đến cô gái trẻ đẹp đó, đến bây giờ mới cất tiếng gọi - Hãy kể cho chúng ta nghe câu chuyện cuộc đời nàng. Ta tin là nó rất thú vị.

Tất cả mọi người đều hướng về phía cô gái rồi chăm chú lắng nghe.

"Ngày xưa, có một ông vua chỉ muốn ngồi trên giường để trị vì đất nước mà không hề ra khỏi đó. Chiếc giường này được trải bằng một tấm ga dệt bằng

vô khối những sợi chỉ bằng vàng nhỏ li ti, xung quanh gắn rất nhiều hoa hồng dại khiến mọi người thoạt nhìn tưởng rằng chiếc giường đó được đặt giữa một bụi hoa. Rồi một hôm nhà vua nọ tuyên bố:

- Ta sẽ cưới vợ. Người vợ của ta phải là một cô gái có thể nhảy chân trần lên chiếc giường này của ta. Tuy nhiên, cô ta phải không được chạm vào một chiếc gai nào và phải ngắt cho được một bông hồng. Nếu ai làm được điều đó, ta sẽ lấy nàng làm vợ.

Rồi nhà vua lệnh cho quân lính phải kiệu ngài trên chiếc giường đó đến một quảng trường rộng giữa kinh thành vương quốc. Ngay sau khi tin nhà vua đang kén vợ lan truyền đi thì hàng ngàn phụ nữ khắp nơi kéo về kinh thành để tìm vận may: Những cô gái xinh đẹp cũng có, những cô gái xấu xí cũng có, những cô gái nhỏ nhắn rồi cả những cô gái to lớn, những cô có mái tóc màu nâu và những cô có mái tóc đỏ hoe, những cô có đôi mắt xanh lơ và cả những cô có đôi mắt đen láy... Tất cả đều hi vọng sẽ trở thành hoàng hậu. Xung quanh quảng trường giờ đã đông nghịt người. Chỗ thì ồn ào huyên náo, chỗ thì im lặng trật tự. Được lệnh của nhà vua, cuộc thi bắt đầu diễn ra: cô thứ nhất, cô thứ hai rồi cô thứ ba cố gắng nhảy qua chiếc giường nhưng đều không được, người thì bị rách váy, người thì bị gai đâm, người thì tuột cả giày. Đến cô gái thứ tư thử sức cũng không được vì cô ngã nhào xuống đất rồi bất tỉnh. Mọi người đứng xem được một trận cười đau bụng.

Bỗng nhiên lúc đó, có một phụ nữ góa chồng nghèo khổ xuất hiện trên quảng trường: Cô ta không trẻ lắm nhưng cũng không già. Người đàn bà đó xin phép được tham gia cuộc thi. Nhà vua nhìn cô ta một lát.

- Thôi được hãy thử đi cô gái xinh xắn. Đến lượt cô rồi đấy. - Nhà vua khuyến khích.

Người đàn bà góa chồng không đưa tay cầu nguyện như những người khác mà cô xách gọn váy áo cúi chào và nhảy. Cô nhảy lên nhẹ nhàng dễ dàng như một chiếc lông chim. Cô nhảy rất cao rồi dùng bàn chân khéo léo của mình ngắt một bông hoa ở trên cao nhất. Rồi lại khéo léo và nhẹ nhàng, cô

chạm chân xuống đất. Nhà vua tỏ vẻ khâm phục vì chưa từng nhìn thấy cảnh nào đẹp đến vậy.

- Đây chính là cô gái mà ta muốn tìm.- Nhà vua khen ngợi.- Cô nhảy dễ dàng như điệu huýt sáo đơn giản của ta.

Nhà vua sung sướng cười mà giàn giụa nước mắt. Nhưng bỗng người đàn bà biến đâu mất như thể chui xuống đất vậy. Nhà vua lập tức ra lệnh phải tìm bằng được người đàn bà đó. Trong khi đó thì người đàn bà rất bình thường ấy quay trở về cuộc sống đời thường như trước đây trong một ngôi nhà nhỏ cuối kinh thành.

Rồi một năm trôi qua người đàn bà nọ sinh ra một đứa bé gái. Trong năm đầu đứa trẻ chỉ bằng một bông hoa nhỏ. Đến năm thứ hai, cô bé trở thành một đứa trẻ rất đáng yêu. Rồi sang năm thứ ba, cô bé bỗng lớn nhanh như thổi thành một cô gái rất duyên dáng, xinh đẹp. Người đàn bà góa chồng gọi cô bé là Maire - Dã Tường Vi hay còn gọi là Maire - Hoa Hồng Dại vì mái tóc của cô đẹp giống như một đóa hồng. Mái tóc của nàng đẹp vô cùng, dài chạm tận xuống đất. Bà mẹ cho Maire lên kinh thành để học thêu. Từ đó, cô gái phải xa mẹ lên kinh thành ở cùng với những người học việc khác trong một hiệu may. Tài thêu hoa của Maire thì chưa từng ai có được. Bất cứ ai đó nếu may mắn mua được chiếc khăn tay do nàng thêu thì mỗi khi mang chiếc khăn đó ra người ta luôn thấy bông hồng thêu trên khăn như tỏa hương thơm ngát như hoa thật.

Trong thời gian này, nhà vua vẫn sống trong nỗi thất vọng, nhớ nhung người đàn bà góa chồng mà duyên dáng đáng yêu. Để cho khuây khỏa , nhà vua lệnh cho người mang bảy đôi ngựa trắng gắn vào chiếc giường của ngài thành một cái xe ngựa để đi dạo. Nhà vua dạo quanh khắp nơi trong kinh thành nhưng vẫn không thấy vui trong lòng. Rồi một hôm, khi đi ngang qua hiệu may đó, nhà vua vô tình nhìn thấy mấy cô gái trẻ đẹp, tươi tắn đang ngồi say sưa làm việc. Trong số đó có Maire- Dã Tường Vi nổi bật lên vì vẻ đẹp mặn mà đáng yêu. Nhà vua cho xe ngựa dừng lại đến nói chuyện với mấy cô gái đó rất thân thiết như những người bạn. Nhà vua trở về lâu đài và

không quên lời hứa với họ là sẽ quay trở lại thăm họ đồng thời sẽ mang tặng mỗi người một chiếc ghế bằng vàng thay thế cho những chiếc hiện tại.

Maire - Dã Tường Vi trở về nhà mà trong lòng vô cùng vui sướng. Nàng háo hức kể với mẹ mình về món quà mà nhà vua sẽ tặng. Tưởng rằng bà sẽ vui ai ngờ bà ngăn Maire lại:

- Con không được nhận món quà của nhà vua. Tự mẹ sẽ tặng cho con chiếc ghế bằng vàng còn đẹp hơn tất cả những cái khác. Và nếu nhà vua có hỏi con sống ở đâu thì con phải trả lời như thế này này.

Thế rồi bà ghé sát tai Maire thì thầm một điều gì đó.

Ngày hôm sau, giữ đúng lời hứa, nhà vua đem tặng cho mỗi cô gái một chiếc ghế bằng vàng. Tất cả mọi người đều vui vẻ nhận món quà nhưng chỉ có Maire- Dã Tường Vi là từ chối. Nàng đưa cho nhà vua xem chiếc ghế mà mẹ nàng tặng cho. Nhà vua vô cùng kinh ngạc và hỏi:

- Nàng sống ở đâu và nàng là ai vậy?

Thay vì trả lời nhà vua, Maire- Dã Tường Vi đã đọc một bài thơ ngắn gọn:

Thiếp là Maire - Dã Tường Vi

Mẹ thiếp là một đóa hoa hồng

Cha thiếp là cây dã tường vi

Thiếp sống dưới mái nhà bằng lông vũ

Trong một ngôi nhà đầy hoa

Trên một ngọn đồi mùa xuân.

Nhà vua không bình luận gì về câu trả lời của Maire - Dã Tường Vi mà quay sang trò chuyện vui vẻ cùng những cô gái khác với những câu chuyện rất hài hước. Rồi nhà vua hứa sẽ sớm quay lại tặng cho mỗi người một chiếc gối bằng vàng. Cũng như lần trước, Maire- Dã Tường Vi lại được mẹ tặng cho một chiếc gối còn đẹp hơn rất nhiều những chiếc khác nên nàng rất vui thích và từ chối món quà của nhà vua. Sau lần này, nhà vua lại tặng họ những cuộn chỉ vàng, những chiếc thoi bằng vàng và những khung thêu bằng vàng. Cũng như những lần trước, Maire lại từ chối hết. Một hôm, nhà vua lại đến tặng họ một túi kim khâu bằng vàng được làm rất tinh tế, một lần nữa Maire lại từ chối khiến nhà vua vô cùng kinh ngạc và nói lớn:

- Làm sao mà nàng lại dám từ chối món quà mà nhà vua tặng chứ? Này hãy cầm lấy.

Nói rồi nhà vua ném túi kim khâu vào đầu nàng. Hãy tưởng tượng lúc đó nàng đau đớn đến mức nào. Bao nhiêu là kim khâu đâm vào tóc vào đầu nàng. Cả một ngày hôm đó nàng phải ngồi gỡ từng chiếc ra và cuối cùng để sót mất một cái trên đầu. Tối hôm đó, khi trở về nhà, vừa đi nàng vừa khóc vì đau đớn thì bỗng gặp một bà lão kì dị: bà ta có ba con mắt giống như mắt rắn và ba chiếc lưỡi thằn lằn. Bà ta chính là một mụ phù thủy. Nhìn thấy Maire, bà ta hỏi với vẻ tốt bụng:

- Cháu đi đâu vậy, cháu gái xinh đẹp. Sao trên tóc cháu lại có chiếc kim khâu thế này? Đợi đã, để ta gỡ nó ra cho cháu.

Maire ngoan ngoãn cúi đầu xuống liền bị bà ta đâm chiếc kim khâu đó vào gáy. Thế là nàng bị hóa thành một con chim bồ câu trắng. Nàng cứ khóc nấc lên thành tiếng rồi bay vòng quanh trên đầu bà ta mà không hiểu tại sao. Lát sau bồ câu trắng nhằm hướng lâu đài nhà vua mà bay đến và đậu ở cành hoa trên chiếc giường của nhà vua. Ban đầu, ngài rất ngạc nhiên nhưng rồi thấy bồ câu là loài chim hiền lành và gần gũi nên ngài cũng tỏ ra rất quý mến. Từ hôm đó, ngày nào nhà vua cũng dành hàng giờ ngồi vuốt ve chú bồ câu trắng và bồ câu cũng không hề rời xa chiếc giường của nhà vua nửa bước.

Một hôm, nhà vua cho gọi quần thần đến bên giường và tuyên bố:

- Ta sẽ không bao giờ tìm thấy người đàn bà góa kia nữa. Ta quyết định sẽ đi thuyền đến đảo các cô gái đẹp để tìm một người vợ ưng ý.

Rồi nhà vua lệnh cho họ chuyển chiếc giường của ngài lên một chiếc thuyền rất sang trọng. Có bảy cặp cá trắng chèo thuyền và bảy chiếc buồm trắng được giường lên.

- Bệ hạ có còn quên thứ gì nữa không, thưa bệ hạ? - Các cận thần hỏi.

Nhà vua đập tay lên trán và vội vã cho người đến hỏi chú bồ câu yêu quý của ngài xem chú muốn nhà vua mang gì về cho từ chuyến đi đến hòn đảo xa xôi đó. Bồ câu trả lời bằng một bài thơ:

Ta ước có được một giọt nước mắt bằng đá quý

Chứa đựng một sự an ủi trong đó

Ta còn ước một bông hoa dương xỉ

Có thể làm nhẹ đi cái chết.

Vừa nhận được lời nhắn gửi của bồ câu trắng nhà vua giương buồm theo gió lao ra biển như một mũi tên. Sau rất nhiều ngày lênh đênh trên biển, chiếc thuyền của nhà vua cuối cùng cũng cập bến đến hòn đảo của các cô gái đẹp nhất trần gian.

- Nếu lần này ta vẫn không gặp được người yêu quý tại đây thì ta sẽ trở lại vương quốc của ta ngay lập tức. Ta thấy nhớ bồ câu bé nhỏ của ta da diết.

Quả thật lần này may mắn không thể đến với nhà vua. Trên hòn đảo này có vô khối những cô gái đẹp, cô này đẹp hơn cô khác, cô khác nữa đẹp hơn cô này khiến nhà vua không lựa chọn được người nào ưng ý.

Thất vọng vì vẫn không tìm được người thương, nhà vua quyết định nhổ neo trở về. Khi đoàn người hộ tống ngài đã có mặt đầy đủ trên thuyền chuẩn bị khởi hành thì một cận thần hỏi nhà vua:

- Bệ hạ còn quên thứ gì nữa không, thưa bệ hạ?

Nhà vua chợt nhớ đến lời dặn của bồ câu trắng và tỏ vẻ lo lắng.

- Ta sẽ phải tìm giọt nước mắt bằng đá quý ở đâu đây? Cây dương xỉ nở hoa không biết mọc nơi nào nhỉ. Vả lại, chẳng bao giờ ta nghe nói đến dương xỉ nở hoa cả.

Lúc đó trên bờ có một bà lão tiến gần nhà vua và xin ngài tỏ lòng thương xót. Nhà vua liền ném cho bà lão một chút vàng kèm theo một bông hoa hồng từ chiếc giường của ngài. Sau khi cảm tạ lòng tốt của nhà vua, bà lão lên tiếng:

- Ngài thật tốt bụng vì đã không xua đuổi lão. Lão sẽ chỉ cho ngài biết cái mà ngài cần tìm ở đâu. Trên đỉnh núi ngài có thể tìm thấy rất nhiều hòn đá chính là giọt nước mắt của một cô gái đã khóc thương cho tình yêu đã mất của nàng mà biến thành. Bên cạnh chỗ đó có một cây dương xỉ xanh tốt chỉ có duy nhất một bông hoa trắng rất đẹp. Hãy hái bông hoa đó mà đem tặng cho bồ câu trắng của ngài.

Nhà vua sung sướng vô cùng, lệnh cho lên bờ đi đến ngọn núi đó. Vì trên hòn đảo này không có ngựa cho nên người ta phải dùng bảy cặp chuột bạch để kéo xe chở chiếc giường của nhà vua. Tuy nhiên, dù cho bảy đôi chuột bạch có oằn lưng ra kéo xe nhưng nó chẳng hề nhúc nhích một bước nào. Thế là, nhà vua đành phải rời khỏi chiếc giường để đi bộ đến đó. Đây là lần đầu tiên nhà vua đi xa mà không ngồi trên giường. Cuối cùng ngài cũng đến được đỉnh núi. Trên đó đúng là có rất nhiều giọt nước mắt bị hóa thành đá của một cô gái và một cây dương xỉ có hoa trắng đúng như lời bà lão nói. Nhà vua liền gói một hòn đá vào chiếc khăn tay của ngài và ngắt bông hoa dương xỉ cài lên tóc rồi xuống núi. Trong lòng nhà vua lúc này có cảm giác

rất nhẹ nhõm. Khi đến bến tàu, nhà vua vội vã cho thuyền giương buồm ra khơi ngay lập tức để trở về theo con đường ngắn nhất. Trở về lâu đài, nhà vua liền đến gặp bồ câu trắng trước tiên để đưa cho bồ câu những thứ đã yêu cầu. Tuy nhiên, nhà vua lại có cảm giác bồ câu trắng nhận món quà của ngài với nụ cười có vẻ rất buồn. Từ hôm đó, nhà vua không còn muốn hàng ngày đến vuốt ve bồ câu trắng xinh xắn nữa. Ngài cũng cảm thấy rất buồn phiền trong lòng nên hàng ngày một mình vào rừng săn bắn tìm nguồn an ủi. Tuy nhiên nỗi phiền muộn của ngài vẫn không hết. Một hôm, khi đang buồn bã trở về lâu đài, ngài chợt nghe thấy một giọng nói dịu dàng có vẻ như trách móc:

Đưa cho thiếp giọt nước mắt bằng đá

Sự an ủi của ngài sẽ chữa khỏi cho thiếp

Và bông hoa dương xỉ sẽ làm tan đi nỗi bất hạnh

Nếu không hãy lấy đi cuộc sống của thiếp còn hơn.

Nhà vua nhìn xung quanh nhưng chẳng thấy ai khác ngoài bồ câu trắng yêu quí của ngài. Ôm bồ câu trong tay, ngài nhẹ nhàng bới từng chiếc lông trắng muốt. Bỗng có cái gì óng ánh dưới lớp lông. Nhìn kỹ thì hóa ra đó là một chiếc kim khâu bằng vàng cắm vào gáy bồ câu. Ngài liền nhẹ nhàng gỡ nó ra tức thì Maire - Dã Tường Vi xinh đẹp hiện ra trước mắt nhà vua. Cảm tạ ân nhân cứu mạng tốt bụng nàng kể cho nhà vua nghe câu chuyện về mẹ của nàng. Ôm Maire trong tay vô cùng xúc động, họ liền đến ngôi nhà nhỏ trên đỉnh đồi nơi mẹ của Maire ở. Nhưng bà không còn ở đó nữa mà chỉ có một con chim bồ câu trắng đậu trên ống khói. Nhìn thấy nhà vua và Maire, bồ câu bỗng nói lên thành tiếng người:

- Bây giờ hai người hãy sống vì nhau. Còn ta, ta sẽ ra đi.

- Nhưng đi đâu cơ ạ? - Maire - Dã Tường Vi hỏi vồn vã.

- Lên thiên đàng. - Trả lời xong bồ câu cất cánh bay ẩn vào đám mây cao vời vợi để lại nhà vua cùng Maire cứ đứng dõi theo mãi.

Thế là nhà vua kết hôn cùng Maire - Dã Tường Vi và cùng sống trong hạnh phúc. Chắc các vị sẽ hỏi tôi còn chiếc giường của nhà vua thì sao, số phận nó như thế nào phải không? Chiếc giường đó giờ đây được dùng cho một đứa trẻ rất xinh xắn, đáng yêu giống như một đóa hoa hồng nhỏ."

7. Chiếc chuông của chú mèo và sự tích cây Hoa Chuông

Một chàng trai trẻ bước ra với vẻ rất mạnh dạn tự tin kể một câu chuyện trong sự chờ đợi của mọi người.

"Vào ngày đó, cái ngày mà những thành viên xuất sắc nhất của thế giới loài chuột có một cuộc gặp gỡ. Chưa bao giờ người ta từng thấy một cuộc gặp hay đúng hơn là một ngày hội giống như thế này. Ngày nay, các công dân của vương quốc loài chuột vẫn còn nhớ và kể về ngày hội này với một sự thích thú vô cùng. Nào là những chàng trai chuột lịch lãm trong những bộ áo khoác đẹp nhất cùng các cô nàng chuột xinh đẹp, dịu dàng nhất, nào là

những ông chuột béo tốt với bộ ria trông rất oai vệ cùng tụ họp ăn uống nhảy múa, vui đùa thỏa thích cho tới lúc mệt nhoài. Trong khi đám hội đó đang diễn ra thì một chú mèo bỗng xuất hiện. Đôi mắt chú mèo xanh lè, sáng quắc. Chú định nhảy bổ vào đám chuột thì va phải ngay một con chuột lớn. Những con chuột còn lại sợ quá chạy tán loạn trốn vào lỗ hổng và cửa hang của chúng. Tim chúng đập thình thịch và run lên vì sợ hãi. Chúng cố gắng thở cho thật khẽ khàng không để cho chú mèo phát hiện ra. Rồi một lão chuột bự lấy hết dũng khí triệu tập quốc hội chuột trong một cái hang lớn dưới lòng đất rồi lên tiếng:

- Tất cả chúng ta sẽ chẳng ai dám thò mặt ra ngoài nếu không thắng được con mèo đáng ghét kia. Chúng ta có nguy cơ sẽ làm bữa ngon cho nó mất. Chúng ta phải suy tính thật kỹ để tìm ra giải pháp nào có lợi cho chúng ta chứ.

Đúng là một ý hay. Lũ chuột vò đầu, bứt tai suy nghĩ tìm giải pháp nhưng rồi vô ích, chẳng có cách nào hay cả. Rồi một con chuột cái lớn bỗng lên tiếng vẻ rất tự tin và hăng hái.

- Được rồi, ta nghĩ ra một kế rất hay, các ngươi hãy nghe nhé! Chúng ta hãy tập hợp tất cả của cải, vốn liếng có được mang đến nhà một người thợ đúc chuông nhờ ông ta đúc cho một quả chuông nhỏ. Chúng ta phải tìm cách gì đó đeo bằng được quả chuông này vào cổ lão mèo kia. Mỗi khi lão ta rình mò đến gần thì chính quả chuông đó sẽ kêu lên báo trước cho chúng ta nhờ đó mà chúng ta có thể kịp thoát thân. Dù lão ta có đi rón rén, nhẹ nhàng đến mức nào thì quả chuông đó vẫn kêu.

Lũ chuột đều cho biện pháp này là rất hay liền bắt tay vào việc ngay tức khắc. Mỗi con góp một thứ, chúng tập hợp được nào là một chiếc thìa cũ, một mẩu pho mát, một đống ngũ cốc, một chiếc lót giày cũ, một cây nến, một mẩu bánh mì và rất nhiều những thứ lặt vặt khác. Chúng cất giấu tất cả những thứ đó vào một cái kho kín nhất để ngày mai sẽ mang đến nhà người thợ đúc chuông. Ngày hôm sau, chúng cử vài chú chuột khỏe mạnh nhất và khéo ăn nói nhất mang đống của cải đó đến nhà người thợ đúc chuông. Ông ta vô cùng sửng sốt trước những đống lặt vặt mà chúng gọi là cả một tài sản

lớn và trước lời đề nghị của chúng. Tuy nhiên người thợ đúc chuông cũng đồng ý làm cho chúng một chiếc chuông nhỏ.

Bằng tài nghệ của mình, một loáng ông ta đã làm xong một cái chuông rất đẹp có tiếng kêu rất to và vang xa.

- Các ngươi muốn màu chuông là gì đây?

Lũ chuột đều thống nhất là màu xanh sẽ hợp với con mèo đen đó nhất. Cảm tạ người thợ đúc chuông chúng lũ lượt kéo nhau về trong lòng cảm giác rất nhẹ nhõm.

- Chúng ta được cứu sống rồi! - Chúng sung sướng nói với nhau. - Nhưng vấn đề lúc này là làm thế nào để đeo được chiếc chuông này vào cổ con mèo đó đây? Và thế là một cuộc họp lại diễn ra.

- Con mèo đáng ghét đó sẽ không thể làm chúng ta thót tim được nữa. Nhưng bây giờ chúng ta phải tìm cách đeo vào cổ hắn ta cái chuông này mới được! Ai sẽ làm được việc này nhỉ? - Con chuột cái hỏi lớn. Và thế là một không khí im lặng bao trùm. Chẳng con nào dám đối mặt với nguy hiểm này. Lũ chuột nhìn nhau ái ngại. Rồi con chuột cái lúc nãy lại lên tiếng.

- Chúng ta phải giao cho ai dũng cảm nhất.

- Đúng vậy! - Lũ chuột hưởng ứng theo, nhưng rồi con nào cũng gắng tìm ra những điểm yếu của mình.

- Tôi sợ cái đuôi vụng về của mình làm hỏng chuyện. Ai là người khỏe nhất trong chúng ta nhỉ? - Một con lên tiếng.

- Chẳng ai bảo tôi là người khỏe nhất cả. Thậm chí tôi không thể tự đào cho mình một cái hang. Vợ tôi thường phải chỉ cho tôi những điều tôi thường làm không đúng. Theo tôi hãy cử một ai tinh ranh nhất ấy! - Một con khác lại nói.

- Đúng vậy! - Con khác nữa lại lên tiếng - Các bạn biết đấy, tôi không được thông minh cho lắm. Thậm chí tôi luôn nhầm chân trái với chân phải của mình. Tôi cũng chẳng biết miếng pho mát tươi là như thế nào.

Và thế là chẳng con chuột nào dám đảm nhận việc đeo chuông vào cổ con mèo. Cuộc đùn đẩy của chúng kéo dài mãi đến tận lúc chúng chán nản rồi quên bẵng đi chiếc chuông đó. Cuối cùng chiếc chuông lăn ra tận cánh đồng gần đó. Một hôm, một nàng tiên nhỏ nhặt được và treo nó lên cành của một cây không có hoa. Và ngày nay, các vị biết đấy, trên cánh đồng thường có một loại cây chuyên nở ra những bông hoa có hình dáng giống hệt chiếc chuông. Mỗi khi có gió, những bông hoa đó rung rinh tạo nên tiếng kêu rinh rinh rất giống tiếng chuông."

8. Cô bé chăn ngỗng

- Ngày xưa có một nàng tiên bé nhỏ tên là Syrinx bị biến thành một cây sậy.
- Một cô gái xinh đẹp trong chiếc váy thêu những bông hoa màu xanh của cây hoa đinh bắt đầu kể chuyện rồi lại im lặng.

- Và sau đó như thế nào? - Nữ hoàng Hoa Hồng hỏi vẻ sốt sắng.

- Tôi quên mất phần tiếp câu chuyện rồi. - Cô gái thú nhận vẻ ngượng ngùng. Thấy vậy nữ hoàng Hoa Hồng khích lệ vẻ rất tốt bụng:

- Không sao cả. Chắc chắn là cô còn nhớ những câu chuyện khác. Hãy kể câu chuyện nào mà cô cho là hay nhất mà mình nhớ được.

Ngày xưa có một bụi cây hương mộc mọc bên cạnh một cây hoa đinh ở bên lề một con đường nhỏ trên đồi cao. Con đường này chẳng đi đến được nơi nào cả mà chỉ có các nàng tiên thường đi dạo ở đó. Vào tháng năm, cứ khi màn đêm yên tĩnh buông xuống thì bụi cây hương mộc lại hóa thành một chàng mục đồng dễ mến. Cứ mỗi khi tiếng sáo từ cây sáo làm bằng cành cây hoa đinh của chàng vang lên thì một nàng tiên xinh đẹp lại bước ra từ cây hoa đinh bên cạnh. Cứ như vậy, chàng mục đồng thì thổi sáo còn nàng tiên thì ca múa làm cho vạn vật như thơm ngát hương hoa tạo cảm giác tuyệt vời cho những cặp trai gái yêu đương đang đi dạo trên ngọn đồi. Rồi mỗi khi mặt trời thức giấc thì chàng mục đồng và nàng tiên lại trở về với hình dáng của loài cây ban đầu.
Một buổi tối, một cô gái chăn ngỗng đến ngồi thu mình bên cạnh bụi cây hương mộc. Ôm hai con ngỗng trên tay, cô bé cứ gục mặt xuống và khóc.

- Tại sao cô khóc vậy? - Một giọng nói dễ mến từ phía sau hỏi. Và sau đó là một chàng mục đồng trong chiếc áo sơ mi màu trắng xuất hiện.

- Làm sao mà tôi không khóc được. Tôi hoàn toàn cô đơn trơ trọi trên trái đất này. Bà mẹ ghẻ cùng người con gái của bà ấy đã đuổi tôi ra khỏi nhà. Người cha khốn khổ của tôi không dám nói một lời nào để bênh vực cho tôi. Giờ đây tôi không có một mái nhà ấm cúng để trở về sau một ngày làm việc.

Chàng mục đồng tươi cười và thổi tặng cô một bài sáo hi vọng cô quên đi nỗi bất hạnh của mình. Tiếng sáo vừa cất lên thì một nàng tiên xinh đẹp trong chiếc váy thêu những bông hoa màu xanh rất đẹp xuất hiện trước mặt cô gái chăn ngỗng với nụ cười thân thiện và nói:

- Nào, hãy đứng lên nhảy múa cùng ta. Cô sẽ thấy nỗi buồn của mình nhanh chóng hết đi.

Và thế là chàng mục đồng thổi điệu nhạc du dương còn nàng tiên và cô gái nắm tay nhau nhảy múa rất say sưa. Sau đó hai chú ngỗng cũng tham gia vào buổi khiêu vũ đến tận sáng sớm. Khi mặt trời ló ra từ phía chân trời cô gái cũng thấm mệt.

- Ôi tôi không thể nhảy được nữa, đôi chân của tôi đã mỏi nhừ và đôi mắt của tôi như muốn nhắm nghiền lại vì mệt.

- Đã đến lúc chúng ta phải chia tay rồi. - Chàng mục đồng thì thầm. - Nhưng trước khi chia tay, cô hãy nhận lấy cây sáo này của ta làm kỉ niệm. Đó là một cây sáo thần kỳ đấy. Mỗi lần mà cô thổi sáo lên thì hoa cỏ cũng nhảy múa theo và mọi mong ước của cô đều được thỏa mãn.

- Còn ta, ta sẽ tặng cho cô chiếc váy này. - Nàng tiên xinh xắn nói tiếp - Nếu cô mặc chiếc váy này mà xoay quanh mình thì gió sẽ mang cô đến nơi nào mà cô muốn.

Cô gái chăn ngỗng chỉ nghe được đến đó rồi ngủ thiếp đi vì mệt. Khi cô thức dậy thì mặt trời đã ở trên đỉnh đầu.

- Ta vừa có một giấc mơ thật tuyệt vời. - Cô gái tự nói với mình.

Nhưng cô bỗng nhận ra đúng là một cây sáo và một chiếc váy để ở ngay cạnh mình trên thảm cỏ xanh. Cô bắt đầu mặc chiếc váy vào, cầm cây sáo trên tay và xoay một vòng. Bỗng nhiên như là có cánh vậy, cô bay nhẹ nhàng lên không trung, trên thung lũng và cánh đồng tươi đẹp. Khắp nơi cô đi qua, ở đâu cảnh vật cũng thật tươi vui. Và khi cô cầm cây sáo lên thổi, muôn ngàn loài hoa nở rộ và kể cho cô nghe những bí mật của mình. Nếu cô thổi sáo cho một bông hoa hồng trắng thì một nàng tiên xinh đẹp bước ra từ bông hoa đó ngay lập tức nghiêng mình chào cô ba lần và nhảy ba lần điệu nhảy tuyệt vời. Nếu cô thổi sáo cho cây hoa lưu ly thì những cánh hoa sẽ hé nở và một chàng kỵ sĩ nhỏ bé trong chiếc áo giáp màu xanh sẽ bước ra múa kiếm ba vòng để chào cô gái. Còn nếu cô thổi sáo cho một cây bồ công anh ánh vàng thì rất nhiều nàng công chúa xinh đẹp láu lỉnh sẽ xuất hiện mở chiếc ô màu trắng và bay lên không trung. Mọi người nhìn thấy cảnh này đều hết sức ngạc nhiên. Thế là cô gái chăn ngỗng được đi đến khắp nơi trong niềm vui khó tả. Và bao nỗi buồn phiền, cực thân của cô tan biến đâu hết bởi cô luôn nhận được sự yêu mến của mọi người. Rồi một hôm cô bỗng thấy nhớ nhà, nhớ cha mình da diết. Cô quyết định xoay một vòng bay về nhà ôm theo hai chú ngỗng. Khi về đến cạnh chiếc ao gần nhà, cô thả cho hai chú ngỗng

xuống ao bơi lội và định bước vào nhà. Bỗng nhiên mụ dì ghẻ của cô nhìn thấy và quát mắng:

- Hãy quay trở lại cái nơi mà mày đến đây. Tại sao mày dám thả hai con ngỗng bẩn thỉu xuống ao của tao chứ.

Nói rồi mụ lao xuống ao túm lấy hai chú ngỗng đáng thương rồi đánh liên hồi. May mà ngỗng mẹ kịp đến giang cánh bảo vệ hai ngỗng con nên chúng chưa bị mụ đánh chết. Tuy nhiên, chúng bị thương rất nặng. Máu từ vết thương chúng chảy đỏ cả một góc ao. Quá đau khổ vì thương cho hai chú ngỗng con và vì căm ghét sự tàn ác của mụ dì ghẻ, cô gái khóc tức tưởi và nói:

- Hỡi con người ác độc kia! Rồi một ngày các ngươi cũng sẽ bị biến thành ngỗng và cũng bị người khác đánh cho như các ngươi đã đánh hai chú ngỗng đáng thương của tôi.

Rồi để quên đi nỗi buồn, cô cầm cây sáo và bắt đầu thổi. Ngay sau tiếng sáo đầu tiên, mụ dì ghẻ và đứa con gái của mụ liền biến thành hai con ngỗng xấu xí. Chúng sợ hãi chạy vội xuống ao. Lũ trẻ con trong làng từ lâu đã rất ghét hai mẹ con mụ bởi tính tình độc ác của chúng liền chạy theo dùng đá ném chúng tới tấp khiến chúng bị rụng hết cả lông.

Lúc đó cha cô gái cũng chạy từ trong nhà ra. Nhìn thấy vậy ông tỏ vẻ vui mừng vì từ trước đến nay hai mẹ con mụ đã làm bao nhiêu việc nhẫn tâm mà chẳng có ai dám chừng trị mẹ con mụ:

- Các ngươi xứng đáng bị như vậy, hỡi những con người ác độc. Tại sao ta lại không dám bênh vực cho cô con gái bé bỏng của ta chứ? Tại sao ta lại để mẹ con mụ ta đuổi con gái của ta ra khỏi nhà chứ? Chắc sẽ không bao giờ con gái tha thứ cho cha đâu.

Nhìn thấy người cha khốn khổ của mình, cô gái chạy vội đến hôn lên mái tóc bạc trắng của cha mà thổn thức:

- Cha ơi, cha không nhận ra con sao? Con đã tha thứ cho cha từ lâu lắm rồi.

Hai cha con rơi nước mắt vì niềm hạnh phúc gặp lại nhau. Ôm đứa con gái bé bỏng trong lòng, ông dẫn cô vào nhà nơi mà trước đây cha con ông đã từng được sống những ngày hạnh phúc. Còn đối với hai mẹ con mụ dì ghẻ thì đây mới bắt đầu là những ngày khó khăn của chúng. Đám trẻ con trong làng cũng rất ghét thói ác độc của mụ nên cứ rủ nhau đến đuổi hai con ngỗng đáng ghét đó chạy ra khỏi làng. Chúng sợ hãi ba chân bốn cẳng thi nhau trốn chạy khỏi những trận đòn roi và đá ném của bọn trẻ và cuối cùng cũng lao được xuống một cái ao lớn và thoát nạn.

Tuy nhiên, đó mới chỉ là sự bắt đầu của những ngày hai mẹ con mụ phải trả giá. Trong làng, có một cô gái hơi đần độn đi ở cho một nông dân giàu có. Một hôm cô nảy ra ý định sẽ dệt cho mình một chiếc khăn che tai bằng lông ngỗng. Khi tha thẩn chơi ở cái ao lớn đó, cô phát hiện ra có hai con ngỗng rất to liền lùa bắt và vặt trụi lông dài của chúng. Mụ dì ghẻ và đứa con gái của mụ trên người không còn một chiếc lông che thân nên vô cùng xấu hổ ba chân bốn cẳng chạy trốn để không ai nhìn thấy chúng. Còn cô gái chăn ngỗng được sống hạnh phúc cùng người cha thân yêu bên ngôi nhà trên thảo nguyên.

9. Sự tích Hoa Chuối

- Ngày xưa có một con khỉ sống rất lâu, có thể nó còn già hơn người ta nghĩ rất nhiều. Người ta gọi nó bằng nghìn cái tên khác nhau trong đó cách gọi đơn giản nhất là Hé Ho. Nhưng có lẽ đó là cái tên hay nhất, thích hợp nhất để gọi con khỉ già này. - Một chàng trai hóa thân từ bông hoa chuối cho rằng như vậy.

- Con khỉ già này đã kể cho ta nghe rất nhiều câu chuyện mà nó biết được trong suốt bao năm tháng sống trên trái đất này. Trong đó có một chuyện rất đáng nhớ. Các vị hãy nghe nhé!

Hé Ho nhỏ chỉ bằng một đứa trẻ sơ sinh. Ở thời đó, giống khỉ xanh còn tồn tại rất nhiều. Có lẽ chúng ta phải cảm ơn thiên nhiên đã khiến cho loài khỉ đáng ghét này biến mất mãi mãi. Bởi đó là sinh vật có tâm địa độc ác xấu xa nhất cõi đời. Chẳng bao giờ nó đem lại điều tốt đẹp cho con người. Nó can dự một cách trơ trẽn vào tất cả các công việc của con người. Chúng thực sự thích thú nếu được chọc ghẹo, chơi xấu một ai đó. Thậm chí cái tên gọi của chúng cũng thật đáng ghét: Ndokeng Ndoke.

Một hôm, một con khỉ xanh gặp trên đường một con rùa già Kolokolopoua. Loài rùa này từ lâu đã nổi tiếng bởi sự khôn ngoan cho nên nó có vẻ quá tự tin. Thường thì chúng luôn tỏ ra chẳng sợ cái gì. Thay vì bộ lông thú, cái lưng chắc như đá của chúng là một vũ khí bảo vệ rất tối tân mà khiến cho loài động vật ăn thịt nào cũng phải chán ngán. Không bao giờ một con rùa Kolokolopoua lại phải cúi đầu chào một con khỉ xanh mà thường cao ngạo hỏi chúng bằng một giọng rất ra vẻ:

- Ngươi đi đâu thế?

- Ngài quan tâm đến điều đó làm gì? - Con khỉ xanh trả lời rồi đưa mắt nhìn con rùa một cách rất tò mò. Rồi bỗng nhiên một ý nghĩ nảy ra trong đầu nó.

- Bởi vì ngài là loài rùa đáng kính nên tôi mới muốn nói với ngài điều này. Tôi đang định ra bờ sông đây. Sau trận mưa lớn hôm qua, các trận nước lớn tràn về sông rất nhiều cuốn theo vô khối cây đổ. Tôi định đến đó tìm ít gỗ để làm một chiếc xà lan hay là một cái tổ lớn như của loài chim ấy. Tôi nghĩ nó sẽ rất tốt. Nếu ngài muốn, tôi sẽ dẫn ngài tới đó với tôi.

Con rùa rất vui vì hôm nay nó tìm được một người để cùng chơi đùa nên vui vẻ chấp thuận ngay. Khi đến bờ sông nó nhìn thấy đúng là dòng nước sông cuồn cuộn cuốn theo rất nhiều gốc chuối đổ.

- Nào ngài đi nhanh lên, đừng chậm như vậy!- Con khỉ kêu lên vẻ lo lắng.- Hãy nhảy xuống nước chặn cây chuối kia lại không có nó trôi đi mất. Ngài có nhìn thấy một quả chuối chín mọng lấp trong tàu lá chuối kia không? Thế rồi, con rùa cũng nghe theo đề nghị của con khỉ và lao xuống nước.

Trong khi con rùa đang cố chặn cây chuối lại mà chưa được thì con khỉ cứ chạy dọc bờ sông mà hét nhanh lên. Cuối cùng thì con rùa cũng tóm được cây chuối một cách rất khó khăn. Thấy vậy con khỉ chạy đến yêu cầu:

- Đẩy cây chuối đó lại gần đây cho tôi, tôi sẽ giúp ngài kéo nó lên bờ. Kìa nhanh lên! Tôi chưa từng thấy ai lại chậm chạp và ngu ngốc như thế này.

Thôi được, để tôi tự làm.

Con rùa miễn cưỡng nghe theo lời con khỉ nhưng nhanh như chớp, nó nhảy ra tóm luôn lấy quả chuối đưa lên mồm ăn ngấu nghiến để mặc cho con rùa tự xoay xở một cách khó nhọc để đưa cây chuối lên.

- Ngươi làm gì vậy? - Con rùa bực tức hỏi - Ta nghĩ với quả chuối đó chúng ta phải phân chia cho công bằng mới được chứ!

- Tôi muốn kiểm tra xem quả chuối này có chín thật không mà - Con khỉ trả lời với vẻ ranh mãnh - Bây giờ, chẳng may quả chuối đã chui tọt vào bụng tôi rồi. Tôi rất lấy làm tiếc là chẳng còn quả nào nữa để phần ngài. Thật lòng tôi rất tiếc. Thôi đành phải đợi quả khác mọc lên vậy. Để chứng minh cho ngài thấy là tôi rất muốn phân chia cho thật công bằng thì đây: với cây chuối này tôi chỉ xin phần ngọn còn phần gốc là của ngài.

Con rùa nghe thấy có vẻ hợp lý nếu chia như vậy liền đồng ý. Con khỉ ranh mãnh liền đem ngọn chuối đi trồng ngay lập tức. Trong lòng nó đang mừng thầm và chế giễu con rùa ngốc nghếch.

- Đúng là đồ rùa ngu dốt! - Nó tự nói một mình - Sao ngươi lại không hiểu là chỉ có ngọn chuối mới trồng thành cây được chứ không phải là gốc chứ nhỉ? Ta rất tò mò muốn biết ngươi sẽ thu hoạch được cái gì nào.

Nhiều ngày trôi qua, con khỉ đến chỗ cây chuối mà nó trồng để kiểm tra xem chuối đã ăn được chưa. Đến nơi nó thấy lá chuối đều ngả sang màu vàng. Trong lòng mừng thầm và rất là thèm ăn nó tự nói một mình:

- Được rồi, chuối đang chín rồi! Chẳng mấy chốc mà ăn được.

Bỗng một hôm cây chuối của nó rũ lá xuống và đổ xuống đất. Nó liền chạy đến chỗ con rùa và cây chuối của con rùa, sốt sắng hỏi với vẻ rất mỉa mai, châm chọc:

- Thế nào, cây chuối của ngài đã cho quả chín chưa hả ngài rùa?

Nhưng khi nhìn thấy cây chuối thì nó lại tỏ ra rất ghen tị. Lúc này gốc chuối đã bén rễ lên xanh tốt. Nhiều tàu lá chuối to, xanh mơn mởn mọc lên tua tủa. Lấp ló trong những tàu lá là một buồng hoa chuối đang nở. Mấy ngày sau, những bông hoa chuối li ti đã lột xác thành những quả chuối xanh. Buồng chuối ngày càng lớn và trở nên nặng trĩu. Nhìn thấy vậy con khỉ tức điên lên vì ghen tị. Còn con rùa thì tỏ ra rất thích thú và tự hào. Khi cả buồng chuối đã chín vàng thơm nức, con rùa liền yêu cầu con khỉ:

- Ngươi hãy giúp ta một việc được không? Chuối đã chín vàng rồi nhưng ta không biết trèo. Hãy giúp ta trèo lên đó hái quả đi! Ta hứa sẽ trả công cho ngươi. Khi nào cây chuối ra đợt quả thứ hai thì tất cả chỗ quả đó sẽ thuộc về ngươi có được không?

Con khỉ ranh mãnh đồng ý ngay và chỉ trong nháy mắt nó đã chễm chệ ngồi trên ngọn cây. Nó hái quả chuối nhỏ nhất và ném cho con rùa.

- Đây là lượt đầu tiên thuộc về ngài.

Rồi nó ăn ngấu nghiến quả chuối thứ hai rồi bứt quả thứ ba ném cho con rùa và lại ngấu nghiến ăn quả thứ bốn. Thấy vậy rùa hét lên:

- Này, nhà ngươi đang làm gì vậy? Sao ngươi lại ăn của ta, ta đã nói là ngươi chỉ được hưởng đợt quả thứ hai của cây chuối này thôi cơ mà.

- Thì đúng là tôi chỉ ăn quả chuối lần thứ hai thôi đấy chứ! - Con khỉ ranh mãnh trả lời và ăn nốt miếng chuối của quả thứ tư.

- Ngươi hãy dừng lại đi - Con rùa tức giận quát lớn - Chỗ quả này không phải là của ngươi. Ta đã bảo là khi nào cây ra quả đợt hai thì ngươi mới được hưởng cơ mà.

Con khỉ vẫn giả vờ hiểu sai ý của rùa và lại cãi lại:

- Ngài chẳng giữ lời gì cả! Tôi chỉ lấy những quả hái lần thứ hai đấy chứ, những quả hái lần thứ nhất đã đều trả cho ngài đầy đủ rồi là gì. Tôi chỉ giữ lại và ăn những quả hái lần thứ hai đúng như những gì tôi và ngài đã thỏa thuận từ trước đó thôi. Rõ ràng ngài làm như vậy là muốn vu cáo tôi là kẻ dối trá xảo quyệt. Nhưng tôi chỉ làm đúng theo thỏa thuận mà thôi.

Con rùa chậm chạp cố gắng giữ bình tĩnh để xem con khỉ ranh mãnh kia đang tính toán gì. Nó gắng nhớ lại trong đầu những gì đã nói với con khỉ kia. Trong lúc đó thì con khỉ ăn ngấu nghiến hết quả này đến quả khác rồi lợi dụng lúc con rùa đang đăm chiêu suy nghĩ nó liền lặng lẽ bỏ trốn.

- Ôi đâu rồi? - Con rùa bừng tỉnh - Đúng là ta quá già rồi, ta đã không lường trước được những quỷ kế của con khỉ ranh mãnh xảo quyệt kia. - Rùa ta rên rỉ trong đau khổ.

Một thời gian sau, một hôm rùa ta đang đi dạo trong một khu rừng hoang thì thấy một cái dây thòng lọng được treo trên một cái cây. Chắc đây là cái bẫy thú rừng của mấy người thợ săn. Con rùa hiểu ra và khéo léo tránh được cái bẫy đó.

Vừa mới tránh được cái bẫy thì rùa ta nghe thấy một giọng nói quen quen cất lên hỏi:

- Ngài đang nhìn cái gì mà chăm chú vậy, thưa ngài rùa đáng kính!

Rùa Kolokolopoua nhận ra ngay đó chính là con khỉ xảo quyệt đã cướp tay trên buồng chuối của mình. Cố kìm tức giận, rùa ta tỏ vẻ thân thiện:

- Ngươi muốn ta nhìn cái gì chứ? Ta tìm thấy trên cây này một chiếc vòng làm bằng lông thú rất đẹp. Ta đang cố kéo nó xuống đeo thử xem có hợp với ta không.

- Cho tôi xem cái đã, cho tôi xem cái đã! - Con khỉ năn nỉ- Để tôi thử trước cho. Tôi sợ cái đầu gồ ghề của ngài làm nó gãy mất. Ôi tôi chưa bao giờ nhìn

thấy rùa đeo vòng cả. Ngài để tôi thử trước nhé.

Rùa chưa kịp trả lời thì khỉ ta nhanh như cắt lao đến thò đầu vào chiếc dây thòng lọng. Và thế là nó mắc luôn vào bẫy. Chiếc cây thít chặt vào cổ nó và treo nó lơ lửng trên cây. Rùa ta thích thú, thỏa mãn vì đã trả thù được con khỉ đáng ghét. Nó bắt đầu giễu:

- Sự thật là chiếc thòng lọng cổ này rất hợp với ngươi đấy, chú khỉ tội nghiệp ạ. Chắc chắn là ngươi đeo nó hợp hơn ta rất nhiều đấy!

Rùa ta khoái chí cười ngặt nghẽo, cười ra nước mắt, cười đến đau hết cả bụng. Vâng, đó là câu chuyện thú vị mà chú khỉ có tên là Hé Ho đã kể cho ta. Câu chuyện này để lại một bài học đáng quý cho những kẻ ranh mãnh xảo quyệt đó là "Vay một phải trả một" - Chàng trai trẻ hóa thân của bông hoa chuối kết luận. Mọi người đều tỏ vẻ đồng tình theo.

10. Nivéole - Hoa Bông Tuyết

- Ngươi khóc đấy ư? - Chúa tể của Hoa Hồng hỏi cây Bông Tuyết xinh xắn.

- Không ạ, nhưng nước mắt của tôi cứ tuôn ra. - Cô gái xinh đẹp trả lời.

- Tại sao nước mắt của ngươi lại cứ tuôn ra như khóc vậy?

- Bởi vì tôi đang cảm thấy rất buồn lòng.

- Nhưng tại sao ngươi lại cảm thấy buồn lòng trong ngày hội vui vẻ này?

- Bởi lẽ tôi đang có sự bất mãn.

- Vậy để giải tỏa nỗi phiền muộn đó, hãy kể cho mọi người nghe đi!

Cô gái xinh đẹp hóa thân của cây Bông Tuyết bắt đầu thuật lại câu chuyện.

Ngày xưa có một cô gái xinh xắn được mọi người gọi tên là Nivéole bởi vì cô luôn mang một chiếc tạp dề trắng và một đôi guốc trắng. Mái tóc của cô cũng trắng và mềm mại như loài có trắng tinh. Cha mẹ Nivéole đã qua đời từ khi cô còn rất nhỏ. Một bà chủ trang trại keo kiệt đã đón cô về nhà bà ta. Vì Nivéole là một cô gái rất chăm chỉ ngoan ngoãn nên bà ta tỏ vẻ rất hài lòng vì may mắn đón được cô về nhà.

- Ta sẽ có một đứa con gái rất tháo vát chăm chỉ đây.

Từ khi Nivéole về sống với bà ta thì bà ta chẳng phải làm gì cả và chẳng phải sai khiến cô lấy một lời. Từ sáng cho đến tối cô gái bé nhỏ phải quần quật làm việc không ngơi tay cho đến khi quá mệt thì mới thôi. Hơn thế nữa, bà ta còn rất keo kiệt chẳng mấy khi cho cô ăn nên hầu như Nivéole phải nhịn đói mà đi ngủ. Khổ cực và đói khát, hầu như đêm nào cô cũng khóc thầm rồi thiếp đi trong giấc mơ về cha mẹ mình.

Một buổi tối mùa đông, bà lão chủ trang trại chuẩn bị đến dự một buổi dạ hội. Bà ta không những keo kiệt mà còn rất đỏm dáng. Cả ngày hôm đó bà ta chỉ đứng trước gương thử hết chiếc váy này đến chiếc váy khác mà vẫn không hài lòng. Bà ta chỉ mải miết ngắm vuốt mà quên không cho Nivéole ăn. Mệt là đi vì đói, cô bé đành nhặt lấy mẩu bánh mì vụn trên bàn ăn giấu giếm. Không may cho cô bé, mụ chủ đã phát hiện ra khi nhìn qua gương nên tức giận quát mắng cô bé tội nghiệp.

- Ngươi thật là tệ bạc, đồ vô ơn. Ngươi dám ăn cắp bánh mì sau lưng ta. Ngươi đã trả ơn người cưu mang ngươi như vậy ư? Đồ vô ơn! - Rồi mụ ta gằn giọng vẻ độc ác chỉ vào mặt cô bé và quát lên- Ngươi nghe cho rõ đây! Nếu từ giờ đến tối mà ngươi không mang về cho ta một bó hoa trên thảo

nguyên để làm chiếc vòng hoa cài đầu cho ta thì ngươi đừng có vác mặt về đây nữa.

Nivéole sợ hãi van nài mụ chủ độc ác và keo kiệt:

- Thưa bà, con biết tìm ở đâu một bó hoa khi đang ở giữa mùa đông thế này?
- Cô vừa van nài vừa khóc.

Tuy nhiên, mụ chủ độc ác không hề muốn nghe lời cầu xin của Nivéole tội nghiệp. Thế là cô bé đành phải đi ra ngoài trong lúc tuyết đang rơi rất nhiều.

Đang ở giữa mùa đông giá rét, nước cũng phải đóng băng và tuyết thì ngập tràn trên mặt đất. Cô bé tội nghiệp lê từng bước chân ngập tuyết đến tận đầu gối và người thì lạnh cóng khiến hai hàm răng va lập cập vào nhau. Đang đi bỗng cô nhìn thấy một cụ già đang co ro trên tuyết. Cụ già tới mức tóc đã bạc trắng cả. Người bà cụ run lẩy bẩy như tàu lá khô trước gió khiến cô bé thấy rất thương.

- Cháu chào bà ạ! - Nivéole cúi chào bà lão rất ngoan ngoãn rồi tháo chiếc tạp dề của mình ra khoác lên đôi vai gầy của bà cụ.

- Cảm ơn cháu gái. - Bà lão run rẩy nói - Cháu đi đâu giữa trời lạnh thế này?

Nivéole kể lại đầu đuôi câu chuyện cho bà lão nghe và lại khóc tức tưởi vì tủi thân.

- Đừng khóc nữa cháu gái bé bỏng! - Bà lão an ủi - Rồi chúng ta sẽ tìm ra cách giải quyết thôi.

Rồi bà lão rút ra một chiếc áo khoác bằng bông đưa cho cô gái tội nghiệp:

- Cháu hãy mặc chiếc áo này vào và sẽ không thấy lạnh nữa.

Nivéole nhìn chiếc áo bé tẹo và thầm nghĩ làm sao mà mặc được nó bây giờ. Tuy nhiên khi cô vừa đưa tay khoác chiếc áo lên người thì chiếc áo bỗng to dần lên phủ kín cả người cô bé vừa như in. Rồi bà lão giơ tay lên đầu và nói:

- Hãy rơi đi, rơi đi những bông tuyết bé nhỏ! Hãy biến thành những bông hoa xinh tươi đi hỡi những bông tuyết của ta.

Ngay lập tức, những thiên thần ở đâu bỗng xuất hiện nhảy múa trên bầu trời. Hàng ngàn bông tuyết rơi xuống, xoay tròn rồi đậu trên tay của bà lão sau đó biến thành những bông hoa trắng rất đẹp. Bà lão tươi cười đưa cho cô bé.

- Cháu hãy cầm những bông hoa này mà kết thành vòng hoa cài đầu cho mụ chủ keo kiệt của cháu. Nếu mụ ta xin cháu chiếc áo khoác bằng bông này thì cháu hãy đưa cho mụ ta và nói rằng đây là do mẹ mùa đông gửi cho mụ ta. Từ này trở đi, cháu sẽ không được gặp ta nữa vì mùa xuân đang tới gần. Nhưng cháu hãy nhớ đến ta qua những bông hoa trắng này. Đừng quên ta hỡi cháu gái tốt bụng và đáng yêu!

Nói rồi bà lão đưa cho Nivéole bó hoa rồi sau đó bỗng biến đâu mất không để cho Nivéole kịp nói lời cảm ơn. Vô cùng sung sướng vì gặp được bà lão tốt bụng, cô bé bắt đầu kết những bông hoa đó thành một vòng hoa rất đẹp và trở về nhà. Mụ chủ không thể tin vào mắt mình. Mụ ta gặng hỏi xem Nivéole đã tìm thấy những bông hoa này ở đâu và vì sao cô lại có chiếc áo bông đẹp như vậy.

Nivéole thật thà kể lại tất cả những gì đã xảy ra trên đường đi tìm hoa cho mụ chủ. Mụ ta giở giọng xảo trá và quát mắng Nivéole tội nghiệp:

- Thật là ngu xuẩn khi để chiếc áo bông đẹp như thế này cho một đứa trẻ bẩn thỉu như ngươi mặc. Hãy đưa nó cho ta, đưa ngay đây!

Chiếc áo bông vừa in với người của Nivéole khi khoác lên người béo ộ ệ của mụ thì bỗng lớn dần và cũng vừa khít người mụ ta. Vô cùng hài lòng mụ chủ đỏm dáng đeo vòng hoa trắng lên đầu và õng ẹo đứng trước gương ngắm

vuốt hồi lâu. Trời đất, mụ ta bỗng ngã lăn ra vì sợ hãi. Khuôn mặt của mụ bỗng trở nên nhăn nheo gồ ghề với đôi mắt sắc lạnh và chiếc mũi dài nhọn hoắt như rễ cây, mái tóc của mụ ta xù xì đáng sợ. Chiếc áo bông đẹp bỗng biến thành một bọc tuyết lớn bao quanh người mụ. Bỗng lúc đó, cánh cửa mở rộng, một người đàn ông toàn thân bằng tuyết xuất hiện với những chiếc móng vuốt sắc nhọn. Đó chính là thần Gió phương Bắc. Ông ta nói lớn:

- Nào, hãy đến đây khiêu vũ cùng ta hỡi người vợ của ta!

Rồi ông ta kéo mụ chủ lại gần và cùng nhảy. Một lát sau đó ông ta mang theo mụ chủ xấu xí đi mất nhanh như làn gió trước ánh mắt kinh ngạc của Nivéole. Từ hôm đó, Nivéole trở thành chủ sở hữu trang trại và sống cuộc đời hạnh phúc. Thỉnh thoảng, vào những buổi tối mùa đông kéo dài, cô thường cảm thấy như có tiếng gì đó rít lên bên trên ống khói. Người thì cho rằng đó là tiếng gió thổi, người thì không nghĩ như vậy. Thực ra đó chính là mụ vợ của thần Gió thường về để than vãn khóc lóc. Ngày nay, các vị vẫn thấy trên thảo nguyên nơi mà Nivéole gặp bà lão tốt bụng vẫn có những bông hoa trắng nhỏ li ti như những bông quyết mọc lên giữa mùa đông giá lạnh. Còn Nivéole từ đó trở đi không còn sợ cái lạnh lẽo của mùa đông. Những bông hoa nhỏ đó được mang tên là cây Bông Tuyết và chính là tôi đây- cô gái hóa thân từ cây kết thúc câu chuyện.

- Ta biết - Nữ hoàng Hoa Hồng lên tiếng - là vì sao mà cô lại muốn khóc như vậy. Chắc đó là do những tia nắng mặt trời ấm áp xuất hiện khiến cô nhớ lại những kỷ niệm cũ phải không?

Cô gái mỉm cười và trên má vẫn còn đọng những giọt nước mắt. Tuy nhiên, những giọt nước mắt đó là của niềm hạnh phúc.

11. Vua Mặt Trời và hoa Hướng Dương

Trong buổi lễ hội đó, rất ngạc nhiên là có một cô gái trẻ trên trán lấp lánh ánh bạc lại không hề cười nói, không hề khiêu vũ và thường tỏ vẻ lạnh nhạt trước những chàng trai hào hiệp. Đứng bên cửa sổ, cô gái say sưa ngắm những tia nắng trời. Khi màn đêm buông xuống, những ánh bạc trên trán cô cũng tắt. Cô gái cúi đầu vẻ buồn rầu rồi kể chuyện:

Ngày xa xưa, khi bóng tối còn ngự trị trên trái đất này thì vua Mặt Trời còn đang ở rất xa chân trời. Vì không bao giờ ngài bước chân ra khỏi lâu đài rực rỡ của mình cho nên chẳng hề có một tia nắng nào từ mái tóc của ngài có thể chiếu xuống trái đất để xua đi màn đêm đen tối. Chỉ có duy nhất một ngôi sao lộng lẫy chiếu ánh sáng yếu ớt xuống. Một đồng cỏ xanh tươi tràn ngập hằng hà sa số những bông hoa đẹp quyến rũ làm chao đảo cả thế giới rộng lớn. Vô khối những nàng tiên xinh đẹp thường lui tới đồng cỏ dập dìu với hoa lá mà hát lên những bài ca về tình yêu. Do vậy, cảnh trí nơi đây trở nên

vô cùng xinh đẹp, quyến rũ. Tiếng đồn về vẻ đẹp của đồng cỏ này đến tai vua Mặt Trời. Ngài tỏ ra rất tò mò và phấn khích liền đưa ra một quyết định hiếm có:

- Lần đầu tiên trong đời ta sẽ rời khỏi lâu đài của mình để đi dạo trên cánh đồng mênh mông đó xem sao. Ta sẽ tìm trong những bông hoa tuyệt diệu đó những nàng tiên xinh đẹp nhất. Ta sẽ cưới nàng tiên xinh đẹp nhất trong số đó làm vợ.

Nghe thấy quyết định này của vua Mặt Trời, lâu đài bỗng trở nên tươi vui chưa từng thấy bởi đây là lần đầu tiên ngài chịu rời khỏi nơi này. Tuy nhiên, vua Mặt Trời vốn còn đỏm dáng hơn bất cứ người đàn bà nào. Phải mất rất nhiều ngày ngài đứng trước biết bao chiếc gương để trang điểm ngắm vuốt cho khuôn mặt ánh vàng của mình và gắn lên mình những hòn đá đẹp nhất. Cuối cùng, ngài cho gọi một người hầu gái đến và ra lệnh:

- Ngươi hãy chọn lựa cho ta một chiếc gương đẹp nhất để dựng lên trên phía cao của chân trời hướng thẳng xuống cánh đồng hoa kia để ta có thể tự chiêm ngưỡng vẻ rực rỡ của ta trên cánh đồng hoa đó.

Theo lệnh của vua Mặt Trời, một chiếc gương đẹp nhất được dựng lên. Và khi ngài đặt chân lên cánh đồng hoa, chiếc gương được xoay hướng thẳng phía cánh đồng để cho ngài có thể nhìn thấy rõ khuôn mặt của mình trong đó. Vẻ đẹp rực rỡ của vua Mặt Trời làm cả cánh đồng sáng bừng lên và xua tan đi ánh đêm tăm tối trước đây. Các nàng tiên xinh đẹp từ lâu ẩn mình trong những bông hoa thấy lạ nên càng rực rỡ. Rồi muôn loài chim cũng xuất hiện ca hót rộn ràng tạo nên một bản nhạc rong chơi trên cánh đồng bạt ngàn hoa mà không biết mệt. Rồi khi đêm đến ngài đành phải quay trở về lâu đài. Các nàng tiên cũng trở về ẩn mình trong những đóa hoa tươi đẹp. Được ánh nắng mặt trời sưởi ấm, vô khối những mầm hoa nảy nở trên cánh đồng màu mỡ và trải dài, trải dài mãi trên mặt đất. Từ ngày hôm đó, sáng nào vua Mặt Trời cũng rời lâu đài xuống cánh đồng hoa để tìm chọn người làm vợ. Ngày nào cũng vậy, người hầu gái trung thành của ngài cũng rọi chiếc gương xuống mặt đất. Tuy vậy, mỗi khi ngài xuất hiện nơi chân trời thì hàng ngàn

ngôi sao lại tìm cách giấu mình để không phải nhìn thấy khuôn mặt sáng rực của vua Mặt Trời.

Thấy vậy ngài tỏ ra rất tức giận và nghĩ khuôn mặt của mình chắc không được đẹp nên họ phải chạy trốn như vậy. Vốn là người khá quan tâm đến vẻ đẹp bên ngoài, ngài tức tốc trở về và tức giận lấy chiếc gương ra soi. Cô hầu gái thấy vua Mặt Trời chưa bao giờ nóng giận như thế này nên tỏ ra rất sợ hãi và vô tình làm rơi gương xuống đất vỡ tan.

- Ôi, mình vừa làm gì thế này? - Cô gái sợ hãi quá bật khóc.

Rồi khi bình tĩnh trở lại, cô liền biến thành một cây có bông hoa giống hệt khuôn mặt của vua Mặt Trời nhằm tránh khỏi sự trừng phạt của ngài. Vua Mặt Trời nhìn thấy hoa đẹp giống hệt khuôn mặt của mình thì cứ tưởng đó chính là hình ảnh của mình phản chiếu qua gương. Ngài cứ ngắm nghía hồi lâu và rất thỏa mãn về vẻ đẹp của mình. Cũng từ hôm đó trở đi, ngài bớt đi tính kiêu ngạo và cũng từ đó ngài không còn ý định chọn vợ nữa. Hàng ngày, vua Mặt Trời thích đi dạo một cách chậm rãi trên thảo nguyên xanh. Không còn vội vã như trước nữa, ngài ngắm nghía cảnh sắc thiên nhiên từ phía Đông sang phía Tây. Còn người hầu gái trung thành thì luôn hướng bông hoa của mình về phía vua Mặt Trời để ngài có thể tự chiêm ngưỡng gương mặt đẹp của mình. Từ đó trở đi người ta thường gọi bông hoa đó là Hoa Hướng Dương.

12. Chàng hoàng tử nhỏ, công chúa Hoa Nhài và mụ phù thủy

Nữ hoàng Hoa Hồng lúc này đang thiu thiu ngủ. Trong giấc mơ người vô tình để một giọt nước mắt lăn trên má. Ngay lập tức nó biến thành một cái hồ nhỏ cho một bầy thiên nga bơi lội. Giữa hồ nước trong xanh đó, một bông hoa sen nhỏ mọc lên. Với giọng nói ấm áp, nhẹ nhàng, bông hoa đó nói:

- Ta vốn là nữ hoàng của các loài hoa. Người ta vốn gọi ta là ngai vàng của mặt đất. Giờ ta sẽ kể cho các vị nghe câu chuyện từ một đất nước xa xôi bên kia đại dương. Các vị có hứng thú nghe ta kể không nhỉ? - Hoa Sen bắt đầu kể.

Trên hòn đảo thần kỳ giữa đại dương là vương quốc của họ hàng nhà hoa sen. Mỗi khi mặt trời thức dậy từ phía Đông thì vua của loài sen cũng bước lên ngai vàng cai quản vương quốc của mình. Còn khi mặt trời lặn dần về

phía Tây và các vì sao lung linh xuất hiện thì ngài lại nhường công việc đó cho vợ ngài là nữ hoàng của loài cá hồi chuyên hoạt động vào ban đêm. Nữ hoàng nổi tiếng là người rất anh minh, tuy nhiên trong lòng người luôn trĩu nặng một nỗi buồn. Số mệnh đã buộc họ không được kế thừa ngai vàng của vương quốc loài hoa sen tươi đẹp. Vì vậy nữ hoàng thường xuyên than khóc. Nước mắt của người nhỏ xuống nhiều tới mức tạo thành một cái hồ nhỏ.

Một hôm trong khi nữ hoàng đang tắt những ánh sao cuối cùng để đón ánh mặt trời lên thì một đóa sen nhỏ mọc lên trên mặt hồ. Trong chiếc nôi hoa là một hoàng tử nhỏ có mái tóc ánh vàng đẹp rực rỡ. Hoàng tử nhỏ tươi cười với nữ hoàng và nhà vua rồi nói:

- Thưa cha mẹ, con chính là con trai của cha mẹ. Chính những giọt nước mắt của mẹ đã làm héo nụ hoa hồng bỗng trở thành một bông hoa sen mang theo cuộc đời của con.

Nữ hoàng và nhà vua hết sức vui mừng. Cả ba cảm thấy rất hạnh phúc vì đã có một gia đình. Chẳng có gì có thể phá vỡ niềm hạnh phúc của họ mặc dù hoàng tử nhỏ sau bao ngày vẫn chẳng lớn lên chút nào mà chỉ bé bằng ngón tay. Nữ hoàng thường tắm cho hoàng tử trong những giọt sương hoa và thường cho hoàng tử cưỡi lên lưng loài bướm đêm để lên chơi với các vì sao. Ngày tháng cứ thế trôi qua. Một hôm hoàng tử nói với vua cha bằng giọng nói rất khác:

- Thưa vua cha, con thấy rất chán cuộc sống quá nhàn rỗi này rồi. Con muốn đi khắp đại dương, vương quốc của loài hoa sen để tìm đến nơi chân trời.

- Con trai của ta, - nhà vua khuyên can - thậm chí nếu con có đi vòng quanh trái đất thì con cũng chẳng bao giờ tìm thấy chân trời đâu. Nó luôn chạy trước mặt con không ngừng giống như cái bóng của con vậy.

- Không, thưa cha. Rõ ràng là chính mắt con nhìn thấy phía xa xa kia là nơi mặt trời và trái đất gặp nhau. Chắc chắn nơi đó chính là chân trời.

Dù cho vua cha hết lời can ngăn nhưng hoàng tử nhỏ vẫn không hề lay chuyển ý định. Cuối cùng, nhà vua đành nhường bước cho chàng lên đường trên đóa hoa sen. Thế là nhà vua đặt hoàng tử lên trên đóa sen và mang chàng đến bờ biển. Trước khi chia tay nhà vua dặn đi dặn lại:

- Con trai của ta, con phải nhớ là không bao giờ con được rời khỏi bông hoa sen nơi con đã sinh ra đấy nhé. Chính đóa sen này luôn giúp con chiến thắng được cái xấu và luôn bảo vệ con trong gian khó, hiểm nguy.

Chàng hoàng tử nhỏ hứa với vua cha là sẽ ghi nhớ lời dặn của người. Lúc đó thì màn đêm cũng buông xuống, những hoàng lại thắp lên vô khối những ngôi sao nhỏ soi sáng đường đi cho hoàng tử.

- Tạm biệt mẹ, con lên đường đây!- Hoàng tử ngậm ngùi chia tay mẹ lên đường. Hai giọt nước mắt lăn trên má chàng và rơi xuống bông hoa liền biến thành hai viên ngọc trai. Đã qua bao ngày bao đêm lênh đênh trên đại dương nhưng hoàng tử vẫn chưa tìm thấy nơi chân trời. Dường như chân trời cứ luôn chạy trước mặt chàng tưởng rất gần mà đi mãi cũng chưa đến được. Một hôm, hoàng tử nhỏ đậu vào một hòn đảo lạ. Trên đó có rất nhiều thợ săn trông có vẻ là thổ dân hoang dã, trên đầu đội những chiếc lông thú đủ màu sắc nhảy múa quanh đống lửa bên bờ biển. Trên cây cạnh đó treo một chiếc chuồng thú làm bằng tre. Trong đó, một con chó bị trói từ cổ xuống chân, trên cổ nó còn bị treo một hòn đá nặng. Bên cạnh con chó là một chú mèo cổ bị đeo một quả dừa khô. Con chó đau đớn hú lên những tiếng xé lòng.

- Hỡi anh em, các bạn chuyên hầu hạ con người có thấy không, giờ đây tôi đang bị họ xử tội theo luật pháp họ đề ra chỉ vì tôi ăn vụng một tẹo cơm trong nồi của họ. Tôi đã từ giúp họ rất nhiều trong việc trông nom đàn ngựa, đàn bê và đàn bò. Vậy mà chỉ vì một tội nhỏ đó mà họ trừng phạt tôi thế này đây. Họ trói tôi trong chiếc cũi này và còn bắt tôi đeo một hòn đá nặng trên cổ rồi bắt tôi đi từ làng này sang làng khác. Tôi đến chết vì đói và mệt mất. Các anh em phải nhớ là không được dại dột như tôi nếu không các bạn cũng sẽ bị trừng phạt như tôi đấy.

Con mèo cũng kêu lên những tiếng não lòng và kể lể:

- Các bạn mèo của tôi, các bạn cũng như tôi được sống trong nhà của con người. Giờ đây tôi cũng đang bị họ đem luật pháp của họ ra xử lí vì tôi đã không kiềm chế được mình mà đi ăn vụng một con cá trong nồi của họ. Họ chẳng hề nghĩ đến công lao của tôi đã từng giúp họ trông nom đàn gà, thức ăn thức uống khỏi sự quấy nhiễu của lũ chuột. Vậy mà tôi, giờ đây, cũng đang bị trừng phạt quá nhẫn tâm. Các bạn hãy nhớ là đừng bao giờ mà dại dột như tôi nếu không luật pháp hà khắc của họ sẽ giết các bạn đấy.

Chàng hoàng tử nhỏ nghe những lời than vãn của hai con vật thì cũng thấy rất thương tâm. Chàng liền tìm cách cứu hai con vật đáng thương kia:

- Này các vị thợ săn dũng cảm, các vị có thể bán cho tôi hai con vật đáng thương này không? Tôi phải trả các vị bao nhiêu đây?

- Chúng đáng giá hai viên ngọc trai đấy! - Một người trả lời dứt khoát. Chàng lấy hai viên ngọc trai của mình đưa cho họ. Thế là hai con vật được cứu thoát. Để tỏ lòng cảm tạ ân nhân cứu mạng, chúng xin được đi theo chàng. Họ lại tiếp tục lên đường. Lại nhiều ngày nữa trôi qua mà chàng hoàng tử nhỏ vẫn chưa đến được phía chân trời. Một hôm, chàng nói với hai con vật:

- Ta sẽ tháo mấy thứ buộc trên cổ các ngươi ra cho khỏi nặng nhưng các ngươi phải hứa là không được bỏ trốn khi chúng ta cập bến vào đảo.

- Tôi xin hứa là như vậy. - Con chó lên tiếng trước. Loài chó chúng tôi không bao giờ phải bội lại người nào đã cứu mạng chúng tôi. Chúng tôi luôn tuân thủ luật này còn nghiêm ngặt hơn luật pháp của con người.

- Tôi cũng vậy, tôi hứa là sẽ không bỏ trốn.- Con mèo lúc này cũng lên tiếng- Điều duy nhất mà loài mèo chúng tôi không bao giờ hứa hẹn đó là bỏ qua lũ chuột phá phách. Chúng tôi cũng rất trung thành với ai quý mến chúng tôi. Đó là luật của loài mèo.

Chàng hoàng tử nhỏ rất hài lòng vì những bộc bạch của chúng nên khi vừa cập bến lên hòn đảo lại, chàng liền thả chúng ra khỏi cũi.

- Người thật là tốt bụng, hoàng tử ạ. - Con chó cảm động nói - Chính tình cảm này của người đã gắn bó tôi với người còn chặt chẽ hơn nhiều lần chiếc cũi kia. Tôi rất biết ơn người, hoàng tử tốt bụng ạ.

Hoàng tử mỉm cười rồi dẫn chúng vào trong hòn đảo. Nơi đây, quang cảnh thật đáng buồn. Chẳng hề có một cái cây nào cũng chẳng hề có một bụi hoa nào hay một con chim nào. Cả hòn đảo thật hoang tàn. Trên đường đi chàng gặp một cụ già và được nghe lão kể lại.

- Chính chúng tôi đã buộc phải phá hủy hết cây cối hoa cỏ nơi đây đấy. Một tên phù thủy độc ác vì ghen tị với sắc đẹp tuyệt vời của công chúa Hoa Nhài của chúng tôi nên đã bắt cóc nàng và cầm tù nàng trong rừng. Vương quốc xinh đẹp của chúng tôi sẽ chẳng bao giờ còn thấy hoa nhài nở nữa rồi. - Cụ già vừa kể lể vừa khóc lóc thảm thiết.

Nghe xong chuyện, hoàng tử liền nói ngay với cụ già đó:

- Bây giờ thì ta còn gắng đi tìm chân trời làm gì nữa chứ? Ta rất muốn giải thoát cho công chúa Hoa Nhài. Đây là người con gái mà từ lâu ta mong ước cưới làm vợ. Công chúa Hoa Nhài chính là người ta cần tìm.

Nói xong chàng tức tốc dẫn hai con vật trung thành đi vào rừng để tìm kiếm công chúa. Phải đi một chặng đường rất xa, mãi chàng mới tìm đến được một túp lều làm toàn bằng cánh bướm. Một người đàn bà bước đến bậc cửa túp lều. Nàng đẹp tới mức mà làm cho hoàng tử say mê, ngây ngất ngay từ cái nhìn đầu tiên. Trời đất, bỗng một chiếc mạng nhện lớn rơi ngay xuống đầu chàng, trùm cả vào vai, vào mắt chàng. Hoàng tử tiến gần đến người đàn bà đó và nói:

- Ta đến đây để cứu vợ của ta, công chúa Hoa Nhài xinh đẹp.

Mụ phù thủy phá lên cười nhạo hoàng tử nhỏ rồi chế giễu chàng:

- Ngươi đã sẵn sàng chiến đấu với ta để cứu nàng công chủa của ngươi chưa? Một tên nhãi ranh, chắc chắn ngươi sẽ không làm gì nổi ta đâu, thậm chí ngươi không thể chạm đến gót chân của ta kia mà. Để có thể trở nên to khỏe như ta đây, chắc ngươi cần phải uống cho được một giọt nước mắt của ta. Nhưng ngươi sẽ chẳng bao giờ làm được điều đó. Thôi đừng có ba hoa vô ích nữa, hãy vào nhà đi. Nhưng trước tiên, ngươi phải buộc hai con vật bẩn thỉu này ra chỗ cái cây kia. Chúng làm cho ta ghê tởm.

Chàng hoàng tử giả vờ làm theo đúng yêu cầu của mụ phù thủy nhưng thực tế chàng bí mật dùng những sợi tóc của mình quấn quanh chân của mụ phù thủy mà mụ vẫn không hề biết gì. Mụ ta cười vẻ chế giễu và nói với hoàng tử:

- Kẻ ngu xuẩn đáng thương kia. Bây giờ thì ngươi phải ở lại đây cả đời để hát ru cho ta ngủ. Đừng hòng ngươi thoát ra khỏi nơi này.

Lúc này bông hoa sen bỗng tỏa hương thơm ngào ngạt khiến bầy ong từ đâu nô nức kéo đến. Hai con vật trung thành liền nhớ chúng bay vào nhà châm cho mụ phù thủy một trận. Và thế là con chó thì lao đến cắn vào chân mụ, chú mèo thì trèo lên mặt mụ mà cào, còn bầy ong thì thi nhau châm vào người mụ. Mụ ta đau quá kêu khóc thảm thiết. Mụ toan bỏ chạy nhưng chân mụ đã bị cột chặt rồi, đành ngã lăn ra vì đau đớn. Nhân lúc đó, chàng hoàng tử liền trèo lên tai mụ, đưa tay ta hứng lấy những giọt nước mắt của mụ và uống lấy. Ngay tức thì, chàng trở nên cao lớn với khuôm mặt khôi ngô tuấn tú. Chàng liền lệnh cho đàn ong thôi không đốt mụ nữa mà đưa mụ nhốt vào trong bông hoa sen bởi lúc đó mụ đã bị biến thành nhỏ xíu rồi. Chàng tức giận hỏi mụ xem hiện giờ công chúa bị nhốt ở đâu.

- Ngươi sẽ chẳng bao giờ cứu được công chúa đâu. - Mụ phù thủy vẫn ngoan cố chống cự.- Trước túp lều của ta là một cây dừa rất cao. Chẳng có một ai có thể trèo lên ngọn cây được. Chùm quả trên cao tít đó có một quả dừa đang chết héo. Công chúa Hoa Nhài của ngươi bị nhốt trong đó. Vĩnh viễn ngươi sẽ chẳng cứu được công chúa đâu.

Hoàng tử đang lo lắng không biết làm thế nào đây thì chú mèo trung thành đã thoăn thoắt trèo lên cây. Tuy nhiên, quả dừa nhốt công chúa ở trong thì ở quá xa nên chú mèo không làm sao mà với tới được. Trong khi chú mèo đang loay hoay không biết làm cách nào thì một con chim nhỏ có bộ lông đủ màu sắc bay đến bên cạnh và nói:

- Tôi sẽ giúp anh nếu anh chịu hứa với tôi là không bao giờ được bắt lũ chim non của tôi. Anh phải giữ lời hứa nếu không một điều bất hạnh sẽ giáng xuống đầu công chúa Hoa Nhài.

- Tôi xin hứa nhưng chỉ trừ có một điều tôi không hứa là sẽ bỏ qua cho bọn chuột phá phách, bởi đó là luật của họ nhà mèo. Ngoài ra, tôi sẵn sàng làm theo ý của anh.

Con chim có bộ lông rực rỡ bay vút lên cao và dùng chiếc mỏ to khỏe của mình ngắt quả dừa khô rơi xuống đúng cạnh chân của hoàng tử. Vỏ quả dừa vỡ đôi ra, nàng công chúa Hoa Nhài xinh đẹp trên tay cầm bông hoa bước ra từ trong quả dừa vẫn còn như quá ngỡ ngàng vì thoát nạn.

- Ôi, nàng mới xinh đẹp làm sao.- Hoàng tử thốt lên- Nàng quả là công chúa xinh đẹp nhất trần gian.

Vừa nói xong thì bông hoa nhài bỗng hé mở hết cánh hoa ra và một viên ngọc đen rơi xuống. Đó chính là trái tim của của mụ phù thủy ghen tuông. Và đúng lúc ấy, như có một phép thần kỳ, cả hòn đảo bỗng trở nên lung linh vì bạt ngàn hoa đua nở. Hoàng tử sung sướng nắm tay công chúa Hoa Nhài và quên hẳn đi dự định muốn tìm đến chân trời.

Chàng dẫn người vợ yêu quý trở về vương quốc hoa sen sống trong bình yên và hạnh phúc. Ít lâu sau chàng hoàng tử được nối ngôi vua cha. Còn nhà vua và hoàng hậu vẫn thay phiên nhau đem ánh sáng mặt trời và ánh trăng soi rọi cho vương quốc của con trai họ.

Lại nói về hai con vật trung thành, kể từ đó chúng luôn ở bên cạnh hoàng tử như những người bạn thân thiết.

13. Sự tích hoa Bất Tử

- Loài người thường bảo chúng ta là những loài hoa bất tử - một vũ nữ đội chiếc mũ màu vàng rơm lên tiếng – Ta chắc là các vị chưa biết rõ cội nguồn của loài hoa bất tử. Vậy nên ta sẽ kể cho các vị nghe.

Ngày xưa, đã lâu lắm rồi, các loài cây cũng có hoa đẹp như bây giờ. Chỉ có điều là đầu họ nhẵn nhụi không hề có một sợi tóc nào nên thường hay khóc thầm vì xấu hổ. Một hôm, họ quyết định rủ nhau cùng đến thảo nguyên tìm

gặp các nàng tiên nhờ họ tạo cho một mái tóc. Các bà tiên tốt bụng đồng ý dệt cho người thì một mái tóc ánh vàng, người thì một mái tóc màu nâu, người thì một mái tóc màu đỏ rực, người thì một mái tóc đủ bảy màu... Mấy cây hoa đó soi mình xuống dòng nước chiêm ngưỡng mái tóc đẹp của mình và cảm thấy vô cùng sung sướng.

Có duy nhất một bông hoa nhỏ khiêm nhường kiên nhẫn chờ đợi đến lượt mình mà không hề tỏ ra sốt ruột vì phải xếp hàng sau cùng. Tuy nhiên, khi các loài hoa khác đã xong hết và chỉ còn một mình bông hoa nhỏ đó thôi thì các nàng tiên mệt quá không muốn làm tiếp nữa vì còn nhiều việc khác phải tiến hành. Bông hoa nhỏ cứ lẽo đẽo theo sau họ khóc lóc van nài các nàng tiên giúp mình có một bộ tóc mà vẫn không được. Nàng rất xấu hổ vì chiếc đầu nhẵn thín, bóng nhẫy của mình. Còn các loài hoa khác thì lại cười nhạo và chế giễu nàng. Đúng ngày hôm đó, Thượng Đế tổ chức một buổi dạ hội trong lâu đài bằng vàng của ngài. Các hoàng tử, công chúa, các chàng kỵ sĩ, nhạc công từ khắp nơi trên thế giới đều đến đông đủ. Các loài hoa cũng kiêu ngạo đến dự nhằm khoe khoang vẻ đẹp của họ. Họ tập hợp thành một hàng dài đến lâu đài. Hơn thế nữa, họ còn tẩm rất nhiều hương thơm khác nhau để thêm phần quyến rũ vì các nàng tiên vẫn chưa ban cho họ có được hương thơm. Bông hoa nhỏ bé cũng đến hòa vào đám đông đó với hy vọng từ sâu thẳm trong lòng là chỉ cần chiêm ngưỡng buổi lễ hội đó qua kẽ cửa mà thôi chứ không hề dám sẽ tự giới thiệu với Thượng Đế trong bộ dạng trọc đầu như thế này.

Vào thời đó có một cô gái làm mũ rơm ở cạnh lâu đài. Bố mẹ cô đã qua đời từ rất lâu để lại một mình cô sống đơn độc trên cõi đời. Vì quá thương nhớ cha mẹ nên cô bị ngã bệnh và trở nên rất yếu. Thậm chí, cô không thể một mình đi lấy nước từ các giếng gần đó. Thấy đoàn người đi qua nhà cô về phía lâu đài đông như trẩy hội, cô đứng bên cửa sổ và cầu xin họ:

- Xin mọi người hãy giúp tôi một chút, tôi đang cần một ít nước. Hãy giúp tôi, bù lại tôi sẽ tặng cho chiếc mũ rất đẹp đảm bảo sẽ làm mọi người rất thích thú, hài lòng.

Tuy nhiên trong lòng họ giờ chỉ nghĩ đến việc là làm sao đến kịp buổi khiêu vũ nên chẳng hề để ý đến lời cầu xin của cô gái. Tất cả đều hối hả đi qua mặc cho cô cầu xin tha thiết. Cũng có người nghe thấy nhưng đều phớt lờ hoặc trả lời với vẻ rất lạnh nhạt:

- Chúng ta chẳng có thời gian đâu mà giúp ngươi. Ngươi không thấy là mọi người đang hối hả đến buổi vũ hội ư. Chúng ta cần cái mũ của ngươi để làm gì cơ chứ. Ngươi không thấy là chúng ta ai cũng có mái tóc rất đẹp hay sao.

Duy chỉ có bông hoa nhỏ là cảm thấy thương cô bé mồ côi yếu ớt. Nàng liền cầm chiếc xô đi về phía cái giếng lấy nước mang về nhà cô gái. Cô bé mồ côi vô cùng xúc động trước lòng tốt của bông hoa nhỏ. Chưa hết nàng còn giúp cô gái lên giường đi ngủ và dọn dẹp phòng cô thật gọn gàng sạch sẽ. Nhìn cái đầu trụi tóc của bông hoa nhỏ, cô gái cất tiếng hỏi rụt rè:

- Tôi thấy nàng có vẻ gì đó rất buồn. Chuyện gì xảy ra với nàng vậy?

Và bông hoa nhỏ bắt đầu kể lại câu chuyện đáng buồn của mình cho cô gái. Rồi cô gái khích lệ bông hoa nhỏ cùng mình đi đến xem buổi dạ hội qua khe cửa lâu đài. Tuy nhiên nàng cười vẻ buồn rầu và trả lời:

- Không thể được đâu. Cô hãy nhìn cái đầu của tôi đây này. Tôi đến chỉ làm trò cười cho mọi người thôi.

- Tôi sẽ giúp nàng – Cô gái mồ cô quả quyết – nàng hãy đội chiếc mũ của tôi lên. Nó làm bằng rơm vàng tươi đấy. Chắc chắn nó sẽ rất hợp với nàng.

Bông hoa nhỏ nghe theo lời khuyên của cô gái rồi cảm ơn cô và đi đến lâu đài. Khung cảnh của lễ hội thật là tuyệt vời. Tất cả mọi người đều đẹp rực rỡ như những vì sao lung linh. Các chàng hoàng tử và kỵ sĩ nắm tay các cô gái xinh đẹp say sưa trong điệu nhảy nhịp nhàng. Tuy vậy, các loài hoa vẫn nổi trội lên bởi vẻ đẹp lộng lẫy của họ. Các chàng vũ công đắm đuối trong những câu chuyện vui vẻ cùng các cô nàng hoa xinh tươi. Còn bông hoa nhỏ khiêm tốn ngồi vào một góc nhỏ chiêm ngưỡng mọi người khiêu vũ. Bỗng

lúc đó, hoàng tử Mùa Xuân bước vào trong chiếc áo khoác lung linh vẻ đẹp của mùa xuân. Tuy nhiên, vẫn không thể sánh kịp với vẻ đẹp quyến rũ của các nàng hoa xinh tươi được. Rồi sau đó Thượng Đế thông báo sự có mặt của hoàng tử Mùa Hè. Chàng xuất hiện trong trang phục lóng lánh ánh vàng và trán chàng hoàng tử thì sáng rực lên những tia nắng mặt trời. Các nàng hoa ngây ngất như bay lên chín tầng mây trước vẻ đẹp của hoàng tử Mùa Hè. Các chàng kỵ sĩ cũng ngây ngất không kém trước sự rực rỡ của hoàng tử. Rồi bỗng nhiên vua Mùa Thu xuất hiện đột ngột làm cho không khí vui tươi của lễ hội tan biến đi mất. Nhà vua Mùa Thu khoác trên mình tấm áo choàng kết bằng những làn mây xám xịt. Gió từ đâu bỗng thổi từng cơn giá lạnh. Mái tóc của vua Mùa Thu thì rối bời và xám xịt như những chiếc lá héo tàn. Rồi một cơn mưa kéo đến. Các nàng hoa kiêu ngạo lúc này run sợ nép dưới cánh tay của các chàng kỵ sĩ. Mái tóc đẹp tuyệt vời của họ bỗng dưng héo tàn và rụng như lá mùa thu. Họ lúng túng bỏ chạy về phía cánh đồng, thảo nguyên và rừng rậm run rẩy mong mùa thu qua, mùa đông lại đến rồi mới đến mùa xuân, lúc mà các nàng tiên mới xuất hiện giúp họ sửa sang lại mái tóc. Chỉ có bông hoa nhỏ là vẫn giữ được chiếc mũ bằng rơm vàng tươi của mình. Nàng trở nên đẹp nổi bật trước ánh mắt ngạc nhiên của các hoàng tử, kỵ sĩ. Và trong số đó, một chàng hoàng tử trẻ đẹp đem lòng yêu mến nàng. Thế là bông hoa nhỏ cùng chàng hoàng tử tổ chức lễ cưới và sinh con đẻ cái. Con cái của họ cũng đẹp tuyệt vời.

Thấy vậy các bông hoa cùng họ với nàng cũng tìm đến cô gái làm mũ rơm và xin cô tặng cho chiếc mũ rơm. Mỗi hoa đội trên đầu một kiểu mũ riêng. Từ đó trở đi loài hoa này không bao giờ héo tàn, thậm chí ngay cả khi bị con người ngắt đi. Chính vì vậy người ta gọi loài hoa này là hoa Bất Tử. Cả bốn mùa trong năm, hoa Bất Tử đều đẹp rực rỡ không như các loài hoa khác.

14. Con gái người xay bột và hoa Vị Kim

- Ngày xưa trong một ngôi làng nhỏ có một người đàn ông chuyên làm nghề xay bột sinh sống. Ông ta góa vợ từ rất lâu rồi và chỉ có một người con gái duy nhất. Tất cả mọi người đều yêu quý cô vì cô rất xinh đẹp, tốt bụng và khiêm tốn. - Bông hoa Vị Kim bắt đầu kể - Nàng tên là Florine và nàng cũng rất thích cái tên này. Một hôm nàng đến bên người cha yêu dấu của mình, đưa tay vuốt mái tóc bạc của ông và hỏi:

- Thưa cha, cha luôn yêu quý con như chính con ngươi trong mắt cha vậy. Cha luôn làm mọi việc làm cho con vui. Tuy nhiên, con vẫn cảm thấy buồn

phiền. Con mong ước có một ai đó để có thể trút bầu tâm sự của một cô gái mới lớn. Cha hãy cho con một người mẹ thứ hai đi cha!

Người cha cố an ủi cô con gái nhưng Florine vẫn kiên quyết muốn cha cưới vợ mới. Thương con ông đành đi tìm một phụ nữ về làm vợ để con gái có người bầu bạn sớm tối. Cuối cùng, ông quyết định cưới một bà góa cũng có một đứa con gái bằng tuổi Florine. Người đàn bà góa chồng đó cũng rất hạnh phúc vì được tái giá cùng ông. Còn cô con gái của bà cũng rất quý Florine thậm chí còn hơn cả chị em ruột. Bà rất vui mừng chấp nhận lời cầu hôn của ông thợ xay bột. Thế là đám cưới của họ diễn ra.

Thời gian đầu họ sống rất hạnh phúc và đầm ấm trong ngôi nhà nhỏ. Tuy nhiên chỉ một thời gian sau, hai mẹ con bà ta bắt đầu mới lộ ra bản chất của mình. Từ sáng đến tối, bà ta luôn miệng quát mắng, chửi rủa mọi người trong nhà. Người cha và Florine bị mụ ta hành hạ hết mức. Cô con gái của mụ tên là Thérèse thì cũng giống hệt mẹ mình. Cô ta vô cùng lười biếng, đỏng đảnh và giả tạo. Từ đó cuộc sống của Florine là chuỗi ngày bất hạnh. Mụ dì ghẻ không bao giờ cho nàng một phút nghỉ ngơi, bắt cô làm mọi việc lớn bé trong nhà trong khi Thérèse chỉ rong chơi cả ngày. Thậm chí, Florine còn phải hầu hạ cô ta như một con ở. Còn ăn uống của nàng thì vô cùng đạm bạc: chỉ có bánh mì khô ngoài ra không còn gì khác. Cô cũng không được ngủ trên giường mà phải ngủ ở bậc cửa. Rất nhiều lần cô tự trách mình vì đã giục cha mình cưới bà ta làm vợ. Nhưng giờ đây sự ân hận đã quá muộn. Ông bố thì trở nên ngày càng ít nói. Thậm chí, ông không dám nói nửa lời bênh vực cô con gái khốn khổ. Thấy vậy hai mẹ con mụ dì ghẻ lại càng được thể đầy đọa nàng đủ điều. Không thể chịu đựng thêm được sự hành hạ của hai mẹ con mụ, một hôm Florine lặng lẽ sắp xếp quần áo bỏ trốn khỏi nhà. Nàng cũng không hề nói ra quyết định của mình cho người cha khốn khổ.

- Mình sẽ tìm một công việc nào đó để làm. - Nàng tự nhủ.

Nàng đi rất lâu, đi mãi, đi mãi và cuối cùng nàng đến một thảo nguyên bạt ngàn hoa Vị Kim. Một chiếc cầu nhỏ bắc qua dòng sông chảy quanh thảo nguyên làm cho nơi đây càng đẹp hơn.

- Chào chiếc cầu xinh xắn! - Nàng cất tiếng chào như thể với một người bạn
- Bạn cho phép tôi đi sang bờ bên kia nhé! Tôi sẽ nhớ mãi bạn đấy!

- Hãy qua đi, cô gái xinh đẹp, tại sao cô lại không thể đi qua được chứ nhỉ? Nhưng trước tiên cô hãy làm ơn giúp tôi trở mình. Đã nhiều người qua lại khiến tôi mỏi hết cả lưng rồi.

Florine không ngần ngại mà giúp cây cầu trở mình cho đỡ mỏi. Thấy cô gái rất tôt bụng cây cầu bắt chuyện hỏi xem cô đang đi đâu.

- Tôi đang đi tìm một nơi ở - Florine trả lời - nhưng tôi chưa biết là sẽ đi đâu đây.

- Cô hãy chọn cho mình một bông hoa Vị Kim đẹp nhất trong thảo nguyên này làm kỉ niệm. Bông hoa đó sẽ đem lại cho cô niềm hạnh phúc.

Rồi cây cầu chúc cô lên đường may mắn.

Florine làm theo lời khuyên đó rồi lên đường đi tiếp. Nàng đi mãi, cuối cùng đến một ngã ba đường: một được rải toàn đồng, một được rải toàn bạc và một được rải toàn vàng.

- Mình phải theo con đường nào đây? - Nàng băn khoăn tự hỏi. Bỗng nhiên bông hoa Vị Kim trên tay rung rinh và cất lên tiếng người nói:

Vàng mang lại cho nàng nỗi bất hạnh

Bạc cũng chẳng đem đến niềm hạnh phúc

Vậy hãy chọn con đường rải toàn đồng thau

Đó chính là hướng nàng cần đi.

Chính giọng nói đó là của một nàng tiên toàn thân vàng rực rỡ ngụ ở trong bông hoa. Florine cảm ơn nàng tiên và làm đúng theo lời khuyên trên. Bước chân nàng tiến lên đến đâu thì phía sau, con đường bỗng bị xóa nhòa đi như thể chưa từng tồn tại. Nàng dừng bước bởi đằng trước có một bụi cây ngấy rất lớn chắn trước mặt không thể qua được. Nàng lại cất tiếng chào:

- Chào bụi cây bé nhỏ! Làm ơn hãy mở một lối cho tôi đi qua nào!

Các cành cây cong trĩu xuống vì sai quả. Cây ngấy cũng cất tiếng người trả lời.

- Nàng không thấy là chúng tôi đang mỏi hết cả lưng vì những chùm quả sai trĩu hay sao? Hãy giúp chúng tôi hái bớt quả cho vào túi của nàng đi! Sau đó chúng tôi sẽ nhường lối cho nàng.

Nàng chọn những quả chín nhất để hái bớt. Bụi cây ngấy mở rộng lối cho nàng đi qua. Một lát sau, Florine lại phải dừng lại bởi một bụi cây dã tường vi mọc chắn đường. Bụi cây này có rất nhiều gai sắc nhọn khiến chẳng ai dám trèo qua. Cành cây cũng cong gập xuống vì sai quả. Khi Florine tỏ ra ân cần, nàng nâng cành cây lên thì chúng liền nằm gọn vào một phía nhường đường cho nàng.

Cuối cùng, nàng đi đến một ngọn núi dốc thẳng đứng có ba cánh cửa nằm song song: cánh thứ nhất bằng đồng, cánh thứ hai bằng bạc và cánh cuối cùng bằng vàng. Lại một lần nữa Florine bối rối không biết mở cánh cửa nào. Bông hoa Vị Kim lại rung rinh và tiếng nàng tiên lúc nãy lại vang lên giúp nàng có sự lựa chọn đúng đắn.

Vàng là dấu hiệu của nỗi bất hạnh

Bạc cũng chẳng đem đến niềm hạnh phúc

Nếu nàng muốn theo lời khuyên của ta

Hãy mở cánh cửa đồng ra.

Florine làm theo lời mách bảo của nàng tiên. Cánh cửa đồng mở ra, trước mặt giờ đây là một hang động rất lớn. Một bà lão xấu xí đang nằm nghỉ trong một cái mạng nhện lớn treo trên cao. Bà lão đang chải mái tóc rối bằng một chiếc lược đồng. Dù hơi sợ nhưng Florine lấy lại được bình tĩnh ngay.

- Cháu chào bà ạ! Cháu đi theo con đường bằng đồng và đến được đây. Cháu có thể làm việc cho bà được không ạ?

- Tại sao lại không chứ? - Bà lão cười trả lời - Hãy cầm lấy hai chiếc túi này và đi vào phía trong lò này. Trong đó ngươi sẽ thấy ba hang động nhỏ: cái thứ nhất toàn là bóng tối, cái thứ hai thì tràn đầy ánh sáng. Ta muốn ngươi hãy dọn dẹp ở đó. Ngươi lùa hết bóng tối và ánh sáng vào hai chiếc túi này. Nhưng đặc biệt là ngươi phải giữ mình không được nhìn vào hang động thứ ba nếu không cái lò này sẽ nấu chín ngươi.

Nói xong bà lão cưỡi lên chiếc chổi ánh bạc và bay đi gặp bạn bè của bà ta. Florine cảm thấy rất lúng túng. Ánh lửa rực đỏ của cái lò giống hệt như lưỡi của con rồng khủng khiếp. Lo sợ quá nàng liền nhờ nàng tiên nhỏ giúp đỡ.

- Nàng đừng sợ! Ta sẽ đi trước để mở đường cho nàng đi trong đám lửa đó.

Nói rồi nàng tiên tốt bụng đi trước. Nàng đi đến đâu thì những ngọn lửa dạt về hai phía như có phép lạ. Florine cứ thế đi theo sau mà không hề bị thiêu cháy. Nàng đi vào hang động nhỏ thứ nhất. Nó rất sạch sẽ tuy tối tới mức nàng không thể nhìn xa hơn hai bước chân. Nàng tiên mở rộng bông hoa Vị Kim ra và lùa bóng tối vào trong một chiếc túi. Tức thì, ánh sáng lại tràn ngập hang động như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Vào hang động thứ hai, nàng tiên lại giúp Florine lùa hết ánh sáng vào chiếc túi còn lại. Và nó lại trở nên tối om như đang ở giữa buổi đêm.

- Xong rồi - Nàng tiên trong bông hoa Vị Kim vui mừng tuyên bố - Còn bây giờ, nàng phải tự làm việc một mình thôi.

Nói rồi nàng tiên lại ẩn mình trong bông hoa.

Nhưng làm thế nào mà mình có thể ra khỏi đám lửa đỏ rực kia được bây giờ. Florine nghĩ thầm trong nỗi sợ hãi. Tuy nhiên sự tò mò khiến nàng quên cả nỗi lo lắng ban nãy. Trong hang động thứ ba có thể có cái gì chứ nhỉ? Rồi lấy hết dũng cảm, nàng lén lút nhìn trộm vào hang động thứ ba. Trời đất, đây quả là nơi đẹp nhất trong số những nơi đẹp nhất trần gian: một cái hồ lóng lánh dưới vòm hang động, hàng ngàn bông hoa súng đẹp lộng lẫy vươn lên trên mặt hồ. Florine cứ đứng trân trân ngắm nghía cảnh đẹp trước mắt. Không thể cưỡng lại ham muốn khám phá hang động, nàng bước vào trong đó hóng mát. Trong lúc nàng đùa giỡn với làn nước lóng lánh thì những bông hoa súng đẹp tuyệt vời cũng vờn đùa với mái tóc của nàng. Rồi khi Florine bước lên khỏi mặt nước, mái tóc của nàng bỗng biến thành những sợi vàng sợi bạc khiến đầu nàng nặng trĩu. Cúi xuống chân nàng thấy những giọt nước hồ bỗng biến thành những viên ngọc trai lóng lánh. Không dám ở lại đây thêm, nàng cầm hai chiếc túi vội vã lao ra ngoài qua đám lửa đỏ rực. Đám lửa dạt ra hai bên như có phép lạ. Chỉ trong nháy mắt nàng đã có mặt ở hang động lớn bên ngoài trước mặt mụ phù thủy đang hừng hực tức giận.

- Đợi đã, ngươi phải trả giá cho sự tò mò của ngươi.

Nói xong mụ phù thủy vung chiếc lược đồng ra để giật lấy mái tóc đẹp của Florine. Nàng sợ hãi ba chân bốn cẳng chạy ra khỏi hang động. Trong lúc vội vã nàng đã không nhận ra là mình mang theo cả hai cái túi của mụ phù thủy.

Lúc này, bên ngoài trời tối đen như mực, Florine đáng thương chẳng nhìn thấy gì nên đâm sầm vào một bụi cây. Chợt nàng nhớ đến hai chiếc túi trên tay, ý nghĩ tháo chiếc túi đựng ánh sáng ra thoáng hiện lên trong đầu. Và thế là ánh sáng lại tràn ngập như đang ở ban ngày. Bụi cây dã tường vi hiện ra trước mặt. Nàng dùng tay lách qua bụi cây tìm lối đi. Một con đường hẹp mở ra và lại biến mất như chưa hề tồn tại khi nàng đi qua. Nhưng lúc đó mụ phù thủy đã đuổi đến gần vung chiếc lược lên định đè vào mái tóc của nàng. Tuy nhiên vì lúng túng trước hàng ngàn chiếc gai sắc nhọn đâm vào người, mụ ta lại một lần nữa để cho Florine chạy thoát. Rồi chẳng lâu sau, mụ lại

đuổi kịp nàng. Thở hổn hển vì mệt, Florine lại đến chỗ có bụi cây ngấy. Nàng lại cất tiếng chào thân thiện và bụi cây tránh đường cho nàng đi qua. Khi mua phụ thủy chạy đến nơi bụi cây liền khép lại như cũ cản đường. Mụ liền đi đôi giày thần kỳ của mụ vào và nhanh như gió mụ lại đuổi kịp được Florine. Lúc này, nàng đã rất mệt và không còn hi vọng chạy tiếp được nữa. Chợt nhớ ra chiếc túi còn lại, nàng tháo dây buộc ra, bóng đêm liền tràn ngập khắp nơi. Vì đã đi qua con đường này một lần nên dù tối om Florine vẫn định hướng được đường đi. Còn mụ phù thủy thì cứ mò mẫm trong bóng tối. Florine chợt nghe thấy tiếng dòng suối quen thuộc chảy róc rách dưới chiếc cầu nhỏ.

- Cầu nhỏ xinh ơi, hãy giúp tôi với, tôi đang gặp khó khăn đây.

Vẫn nhớ ơn giúp đỡ của Florine tốt bụng, cây cầu để cho nàng đi qua. Đúng lúc đó mụ phù thủy xuất hiện như một cơn bão, hừng hực tức giận vung chiếc lược hòng đè đầu nàng xuống. Tuy nhiên, khi mụ ta vừa mới đặt chân lên cầu, cây cầu liền tránh sang bên khác khiến mụ ta rơi tõm xuống suối. Dòng suối cuồn cuộn cuốn mụ ta đi rất xa ra tận cửa biển. Còn Florine lúc này cũng đang lả người đi vì mệt. Khi đang còn hoa cả mắt vì đói và rét thì ngôi nhà thân thuộc hiện ra trước mắt. Đúng là nhà đây rồi! Người cha vui mừng khôn xiết vì gặp lại cô con gái thân yêu. Mụ dì ghẻ và con gái mụ lồng lên vì ghen tức. Chúng hậm hực muốn biết nàng tìm thấy những bông hoa đẹp cài đầu ở đâu. Florine thật thà kể lại cho mẹ con mụ nghe những chuyện đã xảy ra. Khao khát có được mái tóc đẹp như của nàng, mẹ con mụ hối hả lên đường. Và điều gì đến cũng đến.

Chúng cũng đến cây cầu nhỏ bắc qua suối nhưng không hề chào hỏi liền bị cây cầu từ chối không cho đi qua. Chẳng làm gì được chúng đành phải đi vòng theo con đường rất xa. Rồi chúng cũng đến ngã ba đường: một người chọn con đường bằng vàng, một người chọn con đường bằng bạc. Chúng cũng gặp bụi cây ngấy và bụi dã tường vi. Chẳng chào hỏi gì nên hai bụi cây không nhường đường cho chúng. Phải khó nhọc lắm chúng mới vượt qua được và bị gai đâm đầy mình đau đớn. Rồi chúng cũng đến một ngọn núi dốc thẳng đứng có ba cánh cửa. Chúng liền mở cánh cửa bằng vàng và bằng bạc ra rồi bước vào trong hang động. Cánh cửa liền đóng kín lại và từ đó

chẳng ai còn nghe nói về hai mẹ con mụ dì ghẻ nữa. Vàng chỉ đem lại điều bất hạnh và bạc cũng chẳng mang lại điều hạnh phúc cho hai mẹ con mụ.

- Còn Florine, cô gái có mái tóc bằng vàng, bạc đã được tô điểm bằng những bông hoa rất đẹp đó thì như thế nào rồi? - Nữ hoàng Hoa Hồng hỏi.

- Nhà vua trẻ tuổi và tài ba đã đến tìm nàng và cưới nàng làm vợ. Họ cùng nhau sống hạnh phúc trong lâu đài lộng lẫy. Vâng, câu chuyện đã kết thúc như vậy đó.

15. Pantoufle và người vợ nhện

- Cách đây rất xa, có một con quỷ sống trong một đất nước kì lạ.- Một công chúa nhỏ mập mạp trong chiếc váy xòe màu trắng bắt đầu câu chuyện mới.

- Trước tiên nàng hãy giới thiệu cho mọi người biết tên nàng là gì đã - Hoa Hồng hỏi.

- Ta tên là Hoa Bông Tuyết. Rất nhiều nơi trên thế gian này hát về ta.

Và câu chuyện lại tiếp tục. Trên đất nước này, chỉ có những người thợ làm giầy dép sống. Từ sáng đến tối họ chỉ bận rộn với việc đóng, sửa, làm giầy dép. Thậm chí cả nhà vua cũng vậy. Không bao giờ ngài ngồi yên trên ngai vàng, mà là một chiếc ghế gỗ để làm giầy như một người thợ giầy thực thụ.

Trong lúc ngài làm việc, không một vị cận thần nào dám đến quấy rầy. Nói tóm lại là trong vương quốc này, nghề truyền từ đời này sang đời khác chỉ có duy nhất đó là nghề làm giầy dép. Tài sản của tất cả mọi người là một kho giầy không thể đếm được là bao nhiêu. Họ sống rất dè sẻn, hà tiện. Chẳng ai muốn làm nghề nông hay học một nghề nào khác. Trong vương quốc này, có một chàng trai trẻ cũng làm nghề đóng giầy tên là Pantoufle. Từ sáng đến tối, chàng chỉ quanh quẩn bên bếp lò mà không bao giờ ra khỏi nhà. Cha của chàng thấy vậy nên khuyên chàng là phải ra bên ngoài, đi nhiều nơi trên thế giới mà học một nghề khác. Nếu không thì có nguy cơ chết đói mất với cái nghề đóng giày này. Tuy nhiên Pantoufle mỉm cười mà trả lời cha mình:

- Cha là thợ đóng giày, con cũng là thợ đóng giày. Đó là nghề gia truyền của dòng họ nhà ta. Con không thể là người đầu tiên phản bội lại dòng họ.

Rồi một hôm mẹ chàng gọi chàng đến và bảo rằng đã đến lúc chàng phải tìm cho mình một người vợ. Pantoufle nghe đến điều này thì cũng thấy thú vị:

- Con sẽ cưới vợ, con hứa với mẹ như vậy.Tuy nhiên con chỉ làm việc ấy khi nào cái lò sưởi trên đó con thường ngủ mang con đi vòng quanh thế giới. Con sẽ kết hôn với người con gái đầu tiên mà muốn chung sống với con.

Thật kỳ lạ, khi chàng vừa dứt lời thì chiếc lò sưởi chuyển động chạy ra phía cửa nhà và mang chàng đi thẳng đến quán trọ nơi đang diễn ra một buổi lễ hội. Pantoufle vô cùng kinh ngạc và có phần lo sợ. Nhưng chàng còn có thể làm gì khác đây. Một lời hứa mãi mãi là một lời hứa. Ngồi trên lò sưởi, chàng tiến lại gần một cô gái đẹp nhất trong số những cô gái được mời đến lễ hội khiêu vũ. Các nhạc công say sưa chơi nhạc, chiếc lò sưởi cũng nhảy điệu Polka cùng với cô gái trẻ xinh đẹp, quyến rũ nhất. Đây mới thật sự là một trò thú vị.Ngồi trên lò sưởi, Pantoufle thích thú cười rất vui vẻ và hỏi cô bạn nhảy của mình:

- Nàng có muốn kết hôn với ta không, hỡi cô gái xinh đẹp?

Lúc đó điệu nhảy cũng kết thúc, cô gái thấy chàng hỏi vậy cũng hỏi lại:

- Thế chàng biết làm việc gì?

Pantoufle kiêu hãnh trả lời rằng mình làm nghề đóng giày dép. Cô gái xinh đẹp bĩu môi cười cợt và bảo rằng những người làm nghề đóng giày theo đuổi cô có đến hàng vài chục. Trò chuyện thêm vài câu chàng thấy mình hoàn toàn không hợp với cô gái xinh đẹp mà kiêu kì này.

Rồi chàng lại cùng chiếc lò lên đường đi tiếp. Đi đến đâu chàng cũng hỏi các cô gái gặp dọc đường xem có muốn làm vợ chàng không. Tuy nhiên, chẳng có ai đồng ý. Chàng chợt hiểu ra rằng làm gì có cô gái nào trên vương quốc đầy rẫy thợ đóng giầy mà lại muốn kết hôn cùng một người thợ đóng giầy cơ chứ.

Một buổi tối, chàng đến một cánh rừng tối om như trong lò sưởi vậy. Gió thổi mạnh trên các chồi non và một cỗ xe xuất hiện rồi một toán cướp từ bốn phía lao ra. Bọn chúng trông rất to khỏe, râu ria xồm xoàm. Tên trùm trông còn gớm ghiếc hơn: mũi của hắn đeo một chiếc vòng vàng rất lớn. Một cô gái vô cùng xinh đẹp, kiều diễm đi phía sau. Cả bọn cười sằng sặc và nói lớn:

- Ngươi gặp hạn rồi đấy!

Pantoufle sôi lên vì phẫn nộ trước hành động của bọn cướp. Chiếc lò như cũng hiểu suy nghĩ của chàng liền phun ra vô khối ngọn lửa đỏ rực về phía bọn cướp. Chúng hoảng sợ, kinh hãi hô hoán lên:

- Ai cứu chúng tôi với. Rồng lửa, rồng lửa muốn thiêu cháy chúng tôi!

Vừa hét chúng vừa vắt chân lên cổ chạy trốn biệt tăm. Chỉ có cô gái là không kịp chạy, nàng vẫn đứng đó. Pantoufle tiến đến bên cạnh nàng và khẽ khàng hỏi:

- Nàng có muốn làm vợ ta không? Ta là người thợ đóng giày rất khéo tay đấy!

Nhưng cô gái lại đưa tay làm dấu vẻ rất sợ hãi và nói với giọng xúc động:

- Cầu Chúa hãy phù hộ cho con! Tổ tiên ông bà tôi vốn làm nghề cướp bóc - quay sang phía Pantoufle nàng kể lể - cha mẹ tôi cũng làm nghề đó. Vì vậy, tôi phải nối nghiệp họ. Chàng muốn ta phản bội lại tổ tiên hay sao?

Rồi không để cho Pantoufle có thời gian phản ứng, cô gái rút kéo trong túi ra và cắt đi bím tóc đẹp của mình rồi biến đâu mất. Chàng Pantoufle luyến tiếc nhìn theo.

- Tại sao ta lại cứ phải theo nghề đóng giày cơ chứ.

Rồi chiếc lò lại lắc mình đưa chàng đi tiếp. Cả đêm đó, chàng đi qua nhiều vùng đất khác nhau. Đến sáng hôm sau, khi mặt trời vừa mới xuất hiện thì không khí bỗng trở nên oi bức kinh khủng. Trong lúc chàng toát hết cả mồ hôi và mệt lả đi vì khát thì chợt nhìn thấy một bà cụ đang ngồi bên lề đường. Mặc dù trời rất nắng nóng nhưng bà cụ vẫn khoác ba chiếc ao lông cừu, cổ quàng ba chiếc khăn len rất dày. Tuy nhiên bà lão vẫn run lên vì lạnh. Nhìn thấy bà cụ ngồi run rẩy, Pantoufle thấy rất thương bà lão.

- Bà cụ ơi, hãy ngồi lên chiếc lò sưởi của cháu đây cho đỡ lạnh. Còn cháu thấy nóng tới mức muốn nhược cả người ra mất.

- Ngồi trên lò sưởi cũng chẳng ích gì đâu - Bà cụ run rẩy trả lời - Cháu giúp ta vào sưởi ấm ở bên trong lò kia. Nếu không ta chết vì lạnh cóng mất.

Rồi vừa mới dứt lời bà lão liền nhảy luôn vào giữa lò sưởi đang rực lửa không để cho Pantoufle kịp nói một lời. Bà lão lại lên tiếng vẻ rất dễ chịu:

- Ôi, ở đây quả là ấm. Khuôn mặt ta đang dần hồng hào trở lại đây này!

Pantoufle thấy vậy lấy thêm ít củi cho vào lò rồi hỏi bà lão:

- Thưa bà, cháu thấy rất mến bà, bà không muốn kết hôn với cháu sao?

Chàng đưa ra một lời đề nghị thật bất ngờ. Rồi chàng thầm cầu trời giúp chàng không bị từ chối một lần nữa. Bà lão cười lớn vẻ thích thú trả lời:

- Thật là một đề nghị kì cục, cháu trai tốt bụng của ta ơi! Ta đã hơn ba trăm tuổi rồi đấy. Ta đã qua tuổi kết hôn từ lâu lắm rồi. Tuy nhiên, vì ta thấy cháu rất tốt bụng nên ta cho cháu một lời khuyên bổ ích đây. Ở rất gần chỗ này có một cây hoa nhỏ trên đó có một bông hoa tuyết. Nếu cháu đến đó nói lên mong ước của mình thì điều đó sẽ thành sự thật được. Nhưng cháu phải đọc câu thần chú này thì mới mầu nhiệm.

Nói rồi bà cụ thì thầm vào tai chàng một câu thần chú rồi sau đó biến mất như chưa từng có mặt ở đây. Pantoufle vội vã đi đến cái cây đó. Trên đường đi chàng gặp một lâu đài tráng lệ bằng đá nhưng nó rất nhỏ chỉ đủ để cho búp bê ở mà thôi. Trong lâu đài đó có cây bông tuyết mà bà lão tả cho chàng. Chàng trai làm nghề đóng giày dép vui mừng nói:

Trong thế giới rộng lớn của loài hoa

Bông Tuyết vốn là loài đẹp nhất

Bông Tuyết nàng ơi hãy bước ra đây

Hãy ban cho ta một người vợ xinh đẹp.

Cây Bông Tuyết nghe thấy liền rung rinh cành lá về hướng mặt trời. Rồi một bông hoa nhỏ vươn lên trước mặt Pantoufle và cất tiếng trả lời.

- Ta đây, ta ra đây! - Giọng nói của hoa Bông Tuyết nghe thật dịu dàng.

Pantoufle vô cùng kinh ngạc. Chàng chưa thấy ai lại có chiếc khăn đẹp như của nàng - chiếc khăn trắng mịn màng.

- Xin hãy rủ lòng thương giúp ta với. Thậm chí ta không thể làm một con nhện siêu lòng. Chẳng có ai muốn làm vợ ta cả. Vậy là thế nào chứ?

Vừa nói xong thì một cô gái trong bộ dạng của con nhện xuất hiện ngay trước mặt chàng. Pantoufle thầm mong sao con nhện đó không nghe thấy câu nói vừa rồi của chàng. Tuy nhiên chàng vốn mạnh dạn hỏi:

- Nàng muốn làm vợ ta ư, nàng Nhện bé nhỏ?

- Thiếp xin sẵn lòng. - Con nhện đồng ý ngay lập tức.

Chẳng khác được, chàng đành để con nhện - vợ của mình lên trên chiếc mũ và tiếp tục đi tìm một công việc thích hợp hơn là nghề đóng giày.

Một hôm nọ, chàng đặt chân đến một vương quốc lạ. Người dân ở đây tất cả đều theo nghề thợ may, thậm chí cả nhà vua đứng đầu vương quốc cũng làm nghề này. Tuy nhiên, ở đây chẳng có một ai biết may giầy cả nên họ đều phải đi chân đất. Nhận ra điều này người vợ nhện của Pantoufle khuyên chồng:

- Chàng không phải đi đâu nữa. Ở đây có rất nhiều việc cho chàng làm. Tuy nhiên, trước khi bắt đầu chàng cần phải xây một ngôi nhà để vợ chồng mình ở.

Nhưng Pantoufle không hề muốn tiếp tục làm nghề đóng giày, chàng muốn đi tìm công việc khác nhưng vợ chàng nhất định không chịu. Cuối cùng, chàng đành phải theo ý vợ. Một thời gian ngắn sau, một ngôi nhà nhỏ xinh xắn được dựng lên. Theo thói quen, Pantoufle chỉ thích ngồi trên lò sưởi cả ngày.

- Chàng đừng có ở lỳ một chỗ như vậy. - Vợ Nhện của Pantoufle lên tiếng vẻ không hài lòng. - Nào, chàng lười của thiếp, phải bắt tay vào công việc thôi!

Và để làm gương, cô xắn tay vào trang hoàng dọn dẹp nhà cửa cho thật tươm tất. Và tất nhiên là Pantoufle không thể ngồi yên mà nhìn vợ tất bật. Tấm biển nhận đóng giày vừa mới được treo lên thì khắp nơi trên vương quốc, mọi người nô nức đến đặt giầy cho mình. Chỉ một thời gian sau chàng trai làm nghề đóng giày bắt đầu thấy thích thú công việc của mình. Tuy nhiên chỉ có một điều luôn quấy rối chàng đó làm đêm nào chàng cũng nằm mơ gặp một nàng công chúa vô cùng xinh đẹp.

- Chàng hãy cưới thiếp làm vợ đi! - Nàng công chúa luôn nói vậy trong giấc mơ của Pantoufle.

Mỗi khi mà chàng cảm thấy không thể kìm chế được và muốn nhận lời nàng công chúa xinh đẹp thì ý nghĩ về người vợ nhện tần tảo của chàng lại làm cho chàng vô cùng do dự lúng túng. Vậy lên chàng thường trả lời trong mơ:

- Xin công chúa hãy tha lỗi cho ta! Ta đã kết ước với người vợ nhện của ta rồi. Ta không xứng với nàng đâu. Nàng hãy tìm một ai khác xứng đáng với nàng hơn ta. Nàng làm sao có thể kết hôn với một người thợ đóng giầy nghèo khổ như ta chứ.

Mỗi lần như vậy, công chúa lại nhìn chàng với ánh mắt láu lỉnh rồi biến đi đâu mất. Lúc này, Pantoufle cũng chuẩn bị hoàn thành xong đôi giầy cuối cùng cho khách. Vợ chàng liền bày tỏ mong muốn trở về thăm bố mẹ chàng. Pantoufle thì tỏ ra không muốn trở về cái nơi mà ở đó những người thợ đóng giầy khác lúc nào cũng nhìn chàng bằng con mắt chế nhạo. Tuy nhiên, chiếc lò sưởi phun ra những làn khói dày đặc khiến chàng thiếp đi không hề biết gì. Trước khi thiếp đi, chàng nhìn xung quanh tìm xem người vợ của chàng đâu thì nàng đã ngồi trên lưng một con gà trắng bay lên trên chiếc lò sưởi và kêu:

Cúc cù cu, hãy dẹp đường

Cho nàng công chúa Nhện

Cùng Pantoufle chồng nàng

Quay trở về lâu đài.

Pantoufle thấy bài hát của chú gà rất hay nhưng cũng thật hão huyền. Làm gì có lâu đài nào chứ? Chàng phì cười khi nghĩ đến điều đó. Nhưng chỉ một lát sau, một lâu đài lộng lẫy tí hon ở trong đó có cây bông tuyết hiện ra trước mắt chàng. Người vợ Nhện của chàng lúc này mới hỏi:

- Chàng có nhớ không, đây chính là nơi chúng ta đã gặp nhau. Mình dừng lại đây một lát để ôn lại những kỷ niệm đã qua nhé!

Pantoufle không phản đối và cũng dừng lại. Càng về đến gần nhà chàng lại càng không muốn vì chàng luôn nghĩ rằng dân làng chỉ đón tiếp chàng với sự chế nhạo mà thôi. Chàng xuống khỏi lò sưởi xuống ngồi bên cạnh lâu đài vài đặt người vợ nhện bé nhỏ vào trong lòng bàn tay. Bỗng nhiên lâu đài tí hon rung chuyển và lớn dần, lớn dần cho tới khi thành một lâu đài nguy nga lộng lẫy có vòm mãi toàn bằng vàng. Không hiểu là đang có chuyện gì xảy ra, Pantoufle thấy mình đang ngồi trên một đám mây trắng bay lượn một vòng quanh lâu đài. Bên cạnh chàng là một nàng công chúa vô cùng kiều diễm chứ không phải là người vợ Nhện bé nhỏ của chàng. Đây đúng là nàng công chúa mà chàng gặp trong giấc mơ hàng đêm. Lúc này công chúa lên tiếng trong lúc Pantoufle còn chưa hết ngạc nhiên:

- Cảm ơn chàng đã giúp thiếp thoát khỏi số kiếp nhện mà người ta đã hành hạ thiếp. Cảm ơn chàng vì lòng thủy chung, tình yêu son sắt dành cho thiếp.

Rồi đám mây từ từ hạ xuống sân của lâu đài lớn. Lúc này cây bông tuyết bỗng nở hoa rực rỡ. Rất nhiều kỵ binh, người hầu, nhà bếp bước ra từ những bông hoa đó. Công chúa lại nói tiếp:

- Từ nay chàng không còn là người thợ đóng giày nghèo khổ nữa. Giờ chàng đã là vua của vương quốc cây bông tuyết. Chúng ta nên trở về nhà thăm cha mẹ chàng. Chắc họ đang trông mong chàng lắm.

Đây quả là một điều thần kỳ mà chắc là các bạn chưa bao giờ được chứng kiến. Một buổi yến tiệc được diễn ra. Pantoufle vẫn muốn tự tay mình làm một đôi giày tặng cho cô dâu- vợ của chàng. Và thế là trong lúc mọi người say sưa nhảy múa mừng đám cưới của chàng thì Pantoufle bắt tay vào công việc đóng giày. Khi chàng hoàn thành tác phẩm của mình cũng là lúc buổi khiêu vũ bắt đầu. Tất cả mọi người đắm đuối trong điệu nhảy chỉ có nàng công chúa là khóc.

- Chuyện gì làm cho nàng phải khóc vậy nhỉ? - Pantoufle tự hỏi.

Lúc này cha chàng tiến đến kéo chàng ra một góc và thì thầm:

- Con đúng là một người thợ đóng giầy tồi. Đến đôi giầy con đóng cho vợ mình cũng bị nhỏ quá. Thôi có lẽ con phải từ bỏ nghề đóng giầy mà cố làm một ông vua tốt.

Từ đó trở đi Pantoufle sống hạnh phúc bên người vợ. Chàng đúng là một ông vua nhân từ.

16. Nàng Hoa Cúc xinh đẹp

Nữ hoàng Hoa Hồng từ ban nãy vẫn cứ để ý đến một cô gái trẻ đội chiếc mũ rộng vành hình dáng của một bông hoa. Nhụy hoa có màu vàng tươi còn cánh hoa màu trắng muốt. Đó chính là nàng Hoa Cúc.

- Hoa Cúc xinh đẹp, - Hoa Hồng gọi - nàng hãy kể cho chúng ta nghe câu chuyện của nàng đi nào! Chắc nó phải rất thú vị đấy nhỉ?

Với một giọng dịu dàng có vẻ rụt rè, Hoa Cúc bắt đầu kể:

Ngày xưa, đã lâu lắm rồi trong một ngôi làng nhỏ có một cô gái trẻ có tên là Marguerite - Hoa Cúc. Nàng xinh đẹp gấp bảy lần những cô gái xinh đẹp

nhất vùng nhưng lại có một cuộc sống bất hạnh gấp bảy lần những người ăn xin nghèo khổ nhất vùng. Để kiếm cái gì đó ăn khỏi phải chết đói, Marguerite đến xin làm việc cho một ông chủ cối xay. Ông ta vốn là người rất tàn nhẫn và độc ác. Tính cách của ông ta thể hiện ngay ở vóc dáng bên ngoài: Chiếc mũi to, dài và nhọn, đôi tai thì nhỏ như lưu ly còn đôi mắt lúc nào cũng đỏ rực như than hồng. Nói đúng hơn ông ta chính là một lão phù thủy. Những người đàn bà làm việc trong nhà ông ta không bao giờ dám đến gần cái cối xay lúa của ông ta. Nó cứ ầm ầm quay tít cả ngày cả đêm không ngừng. Tuy nhiên, nó không phải xay ra bột ra gạo mà là xay ra hàng bao tải vàng. Khi đến gặp ông ta Marguerite vô cùng sợ hãi. Phải lấy hết dũng cảm nàng mới nói lên được những lời run rẩy, yếu ớt:

- Chào ông chủ. Xin ông hãy nhận tôi vào làm việc cho ông. Tôi sẽ luôn vâng lời và chăm chỉ. Tôi chỉ xin ông một điều là trả công tôi bằng đồ ăn hàng ngày.

Ông ta nhìn Hoa Cúc với ánh mắt dò xét rồi phá lên cười.

- Này kẻ kiêu căng, ngươi hãy nhìn ta đây này! Ngươi tự cho là ngươi có thể làm được mọi thứ hay sao? Ta sẽ sớm thấy rõ xem ngươi có khả năng làm việc hay không.

Trong lúc ông ta nói, một đàn chuột nối đuôi nhau hết con này đến con khác chạy ra từ cái miệng kinh khủng của ông ta. Hãi hùng quá, Marguerite gục xuống vì run rẩy. Người ta thường nói rằng ông ta có thể đọc được suy nghĩ của người khác. Rồi cười với giọng chế giễu ông ta nói:

- Ban ngày ngươi không thể chạy trốn được vì ta biết cách để mắt đến ngươi. Còn ban đêm thì tính sau.

Để bắt đầu, ông ta đưa cho nàng cái liềm bắt Marguerite đi cắt cỏ cho ngựa. Nàng đeo chiếc gùi trên lưng và đi về phía cánh đồng. Chỉ trong nháy mắt nàng đã cắt đầy một gùi cỏ. Nàng đưa gùi lên vai định gồng về nhưng nó chẳng hề nhúc nhích cứ như bị đóng đinh xuống đất. Marguerite nhìn vào

gùi cỏ thì vô cùng bất ngờ. Cỏ trong gùi hết thảy biến thành những cọng vàng. Một người phải thật khỏe mạnh mới có thể nhấc chiếc gùi lên được. Mệt nhoài, Marguerite ngồi xuống bên cạnh chiếc gùi cỏ suy nghĩ một hồi. Nhưng chiếc gùi không để cho cô yên, nó chuyển động như có phép lạ bắt cô phải gồng về chuồng ngựa của lão phù thủy. Chuồng ngựa này nhốt một con ngựa rất kì quái: nó có những hai cái đầu, một cái ở đầu và một cái ở đuôi gắn thêm một chiếc đuôi dài. Móng của nó tách đôi giống như móng bò. Vừa nhìn thấy gùi cỏ vàng, con ngựa cắm cúi ăn cỏ rất ngoan ngoãn. Lão phù thủy tỏ ra rất hài lòng.

- Ngươi làm việc rất tốt, Marguerite. Ta thấy ngươi cũng làm việc được đấy. Nhưng hôm nay, ta không cần ngươi nữa.

Nàng đành quay trở lại cánh đồng và ngồi trên bãi cỏ nghỉ ngơi. Nàng ngắt một bông hoa cúc đẹp cài lên tóc bởi nàng nhớ rằng mẹ nàng thường nói với nàng rằng loại hoa này có thể bảo vệ người mang nó khỏi những bùa phép và những hành động xấu của người khác. Không biết điều đó có đúng không nhưng nàng vẫn cứ cài hoa lên đầu. Khi màn đêm buông xuống, lão phù thủy gọi Marguerite đến và bảo:

- Đêm nay ta đến đồi Gibet để dự tiệc khiêu vũ cùng bạn bè của ta. Tuy nhiên, trước khi đi ta đã có cách để trông chừng ngươi, cô gái xinh đẹp ạ. Ta biết ngươi đang nghĩ gì rồi, ngươi đợi ta đi khỏi rồi trốn khỏi đây đúng không?

Rồi không để cho Marguerite có đủ thời gian suy tính, lão phù thủy hóa phép cho nàng biến thành bé xíu và treo nàng lên tường. Thấy đã chắc chắn lão ta nhảy lên mình ngựa cầm chiếc roi thần quất vào mông ngựa. Con ngựa sợ hãi phi nước đại thẳng đến đồi Gibet.

Đêm đó, một chàng trai trẻ làm nghề xay bột vô tình đi đến nhà của lão chủ cối xay. Chàng đi vòng quanh chiếc cối xay này đến chiếc cối xay khác, trên tay ôm một con mèo đen. Vừa đói vừa khát, chàng ngã quỵ xuống vì mệt lả. Tuy nhiên, chàng cũng thấy mừng vì tìm được một nơi để ngủ qua đêm. Chàng cất tiếng gọi chủ nhà nhưng chẳng có ai thưa, chỉ có tiếng cối xay kêu

ầm ầm và tiếng vàng rơi vào bao tải loảng xoảng. Nhìn thấy chiếc cối xay không có ai quay mà tự làm việc chàng rất lấy làm ngạc nhiên. Đi vào phía trong chàng phát hiện ra có một cô gái điệu bộ rất buồn rầu bị treo trên tường.

- Nàng quả là xinh đẹp. Đây đúng là người con gái mà ta đang muốn cưới làm vợ. - Chàng thốt lên sung sướng.

Vừa nói hết câu thì một bông hoa cúc trắng rơi từ mái tóc của cô gái xuống đất. Vô cùng ngạc nhiên, chàng trai nhặt bông hoa lên, reo lên sung sướng:

- Nàng cũng yêu ta, yêu rất nhiều, yêu say đắm, yêu đến điên cuồng.

Ngay lập tức những cánh hoa rung rinh theo rồi hóa thành một cô gái trẻ có mái tóc ánh vàng đẹp rực rỡ. Hai người nhìn nhau hồi lâu trong niềm xúc động. Mãi sau, Marguerite mới cất lên lời. Nàng kể lại cho chàng trai tất cả những gì đã xảy ra. Rồi nắm tay nhau, họ đi theo con đường mòn bỏ chạy khỏi nơi khủng khiếp này. Họ chạy rất nhanh như thể đang có một con quỷ dữ đuổi đằng sau. Khi họ đã mệt nhoài và mỏi hết cả chân mới chịu dừng lại nghỉ lấy sức. Thật là kỳ lạ, họ phát hiện ra là vẫn đang ở bên cạnh ngôi nhà của lão phù thủy mặc dù đã chạy rất lâu. Giờ đây trước mặt họ không phải là một con đường mà vô khối con đường mòn khác. Marguerite lo lắng ôm mặt khóc nức nở. Tuy nhiên họ lại nghe thấy tiếng bước chân dồn dập đang tiến gần. Marguerite sợ hãi chạy về phía bức tường nơi lúc nãy nàng bị treo ở đó và quên mất là nàng vẫn đang cầm tay chàng trai. Lão phù thủy đã tiến đến cửa nên chàng không kịp nấp đi.

- Ngươi làm gì ở đây vậy? - Lão ta quát tháo hỏi chàng trai.

- Ông muốn tôi làm gì mới được chứ? - Thay vì run rẩy, chàng bình tĩnh trả lời - Tôi là thợ xay bột. Tôi đến đây để tìm việc làm.

Lão phù thủy cười lớn như thể tiếng cối xay ầm ầm và trả lời:

- Đợi đã, ta sẽ cho ngươi một công việc. Nếu ngươi tóm được tất cả những từ mà ta nói trong miệng ra thì ta sẽ cho ngươi tự do đi khỏi đây và mang theo thứ gì mà ngươi muốn. Còn nếu không thì điều bất hạnh sẽ đến với ngươi.

Rồi lão phù thủy bắt đầu lẩm bẩm những gì đó trong cái miệng kinh khủng của lão. Mỗi từ lão ta nói đều biến thành một con chuột. Hàng đàn chuột lớn thi nhau nhảy từ trong miệng của lão ra và chạy vào trong căn phòng đặt chiếc cối xay nhảy múa, vui đùa như thể một ngày hội. Chàng trai không nói gì, rồi mở chiếc túi cho chú mèo đen chui ra, chàng thì thầm vào tai nó điều gì đó. Tức thì nhanh như cắt chú mèo đen nhảy vào bắt sống từng con chuột không để chúng chạy thoát một con nào. Lão phù thủy lúc này đành gật đầu nói:

- Thôi được, ngươi đã thắng. Giờ thì hãy nhét đầy một túi vàng và ra khỏi đây nhanh lên. Ta không muốn nhìn thấy ngươi nữa.

Tuy nhiên chàng trai không bằng lòng. Chàng nói:

- Không được. Ông làm vậy là không giữ đúng lời hứa. Ta sẽ ra khỏi đây và mang theo một thứ mà ta muốn kia mà. Ta muốn cô gái kia.

Rồi chàng đỡ Marguerite trong vòng tay. Lão phù thủy tức tối và lật lọng:

- Thôi được, ngươi có thể mang theo thứ mà ngươi muốn. Nhưng trước khi rời khỏi đây Marguerite phải cắt cho ta một gùi cỏ cho ngựa đã.

Chàng trai tốt bụng thấy điều kiện của lão ta cũng không có gì là khó lắm. Chàng liền dẫn Marguerite đi ra cánh đồng. Ở đó rất nhiều cô gái đang gặt lúa. Họ rất xinh đẹp nhưng Marguerite còn đẹp và duyên dáng hơn gấp bảy lần. Không do dự, nàng bắt tay vào cầm liềm cắt cỏ. Bỗng nhiên lão phù thủy bất ngờ xuất hiện trước mặt nàng. Lão ta xoay gót chân ba vòng, hai tay lão vỗ vào nhau ba lần và một ngọn lửa trong miệng lão bập bùng ba lần. Ngay sau đó thì chàng trai liền ngã xuống ngay cạnh các cô gái đang gặt lúa.

Marguerite và các cô gái đó đều bị biến thành hoa, trăm ngàn bông hoa tươi đẹp rực rỡ với những vẻ khác nhau. Chàng trai nhìn cánh đồng đầy hoa nhưng không thể nhận ra bông hoa nào là Marguerite. Thất vọng quá, chàng gục mặt xuống khóc thảm thiết. Lão phù thủy rít lên:

- Nếu ngươi không tìm được bông hoa Marguerite hóa thành trong số ngàn hoa này thì ngươi cũng sẽ biến thành một con nhện đen xấu xí mà thôi.

Nói rồi lão ta bỏ đi. Bây giờ thì chú mèo đen cũng chẳng giúp gì được cho chàng. Buồn bã chàng ngồi xuống bãi cỏ và lại bưng mặt khóc.

Bỗng nhiên bông hoa cúc trắng chạm nhẹ nhàng lên đầu chàng. Hiểu ra điều gì đó, chàng sung sướng reo lên:

- Đây đúng là Marguerite yêu thương của ta rồi - Hoa Cúc trắng. Chắc chắn nàng là một trong số những bông cúc trắng này. Nàng yêu ta, yêu ta nhiều phải không?

Rồi chàng trai đến từng bông cúc trắng một và hỏi như vậy. Nhưng đều là những câu trả lời "Hoàn toàn không phải". Hỏi bao nhiêu bông cúc rồi mà vẫn chưa tìm thấy Marguerite đâu cả. Mặt trời chuẩn bị tắt đi những tia nắng cuối ngày, chàng trai lúc này càng thêm thất vọng. Chàng vẫn kiên trì đến hỏi từng bông cúc một và cuối cùng dừng lại trước một bông hoa nhỏ. Bông hoa này có vẻ đẹp giống hệt khuôn mặt của nàng Marguerite. Một tia hi vọng lại lóe lên trong đầu chàng.

- Nàng yêu ta, yêu ta rất nhiều có phải không?

Tức thì bông hoa nhỏ trở lại là nàng Marguerite nguyên vẹn như có phép màu nhiệm. Giờ đây nàng còn đẹp rực rỡ hơn rất nhiều so với trước kia. Họ vui sướng ôm nhau trong niềm hạnh phúc không sao tả xiết. Bỗng nhiên, con ngựa hai đầu xuất hiện đột ngột. Lão phù thủy cưỡi ở trên đó. Chúng dần dần ngập sâu xuống lòng đất. Chắc có lẽ chúng phải xuống địa ngục để trả giá cho những ác độc của chúng.

Còn nàng Marguerite và chàng trai xay bột cùng chung sống hạnh phúc trong ngôi nhà của lão chủ cối xay. Giờ đây những chiếc cối xay đó thường xay ra lúa gạo chứ không phải ra vàng như trước kia nữa. Cứ mùa xuân đến, cánh đồng quanh ngôi nhà lại tràn ngập hoa lá. Nàng Marguerite lại ra đó cắt cỏ. Càng ngày nàng càng đẹp rực rỡ như một bông cúc trắng.

17. Chàng Ba mươi

Mọi người đang im lặng chờ đợi thì chàng công chúa Hoa Phổi lên tiếng đề nghị:

- Ta sẽ kể cho các vị nghe một câu chuyện thú vị từ một đất nước xinh đẹp. Ngày xưa có một ngôi nhà nằm trên một đỉnh đồi khá cao. Trong ngôi nhà đó chỉ có duy nhất một chiếc bàn. Hàng ngày, người ta thấy một chàng trai trẻ ngồi chống khuỷu tay lên bàn. Dù còn rất trẻ và khỏe mạnh nhưng chàng ta rất lười biếng. Chàng khỏe gấp ba mươi lần những người khác. Vì vậy mọi người thường hay gọi chàng là chàng Ba mươi. Chẳng có ai lười biếng như anh ta. Mấy người hàng xóm mỗi khi đi qua nhà anh ta thường lại hỏi mẹ của anh ta:

- Làm thế nào mà con trai của bà lại khỏe như vậy cơ chứ?

- Tôi cũng chẳng biết nữa - Bà mẹ trả lời - Chắc có lẽ lúc còn nhỏ tôi hay cho cháu uống cây phổi để tránh bệnh tật. Nhưng sức khỏe của nó có để làm gì cơ chứ. Suốt ngày nó chẳng chịu làm gì cả mà chỉ ngồi lì trên bàn.

Một hôm, quá chán ngán vì những lời trách mắng than vãn hàng ngày của bà mẹ, anh ta nói:

- Thế là đủ rồi mẹ ạ. Con sẽ xuống thung lũng để tìm việc làm trong trang trại của một chủ nông dân giàu có như theo ý muốn của mẹ.

Nói thì thật là dễ dàng. Chàng Ba mươi chưa hề ra khỏi nhà một bước nếu điều đó là không cần thiết, giờ đây lại phải lên đường thực hiện một chuyến đi dài. Anh ta rời khỏi bàn và đi xuống thung lũng. Mỗi bước đi của anh ta kéo theo bao nhiêu viên đá lăn lóc. Đi rất lâu cuối cùng anh ta cũng đến được nơi. Người nông dân giàu có đang mở rộng chuồng nuôi ngựa, nhìn thấy anh ta tiến gần trong vô khối đất đá tung lên thỉ tỏ ra rất vui mừng:

- Ta đang rất cần một chàng trai khỏe mạnh như anh. Anh có muốn ở lại làm việc trong trang trại của ta không?

- Đó chính là mục đích mà tôi đến đây - Anh ta trả lời - Nhưng trước tiên ông phải trả tiền công lao động cho tôi đã. Sau đó tôi sẽ làm việc.

Chủ trang trại hứa sẽ trả công cho anh ta bằng tất cả số lúa gạo mà anh ta có thể cõng trên lưng. Ông ta cứ nghĩ là chắc anh ta cũng chẳng cõng được bao nhiêu. Tuy nhiên chỉ bằng một tay, anh ta nhấc được tất cả những bao tải lúa ở trong kho của ông chủ mang về nhà.

Sáng hôm sau, theo đúng lời hứa chàng Ba mươi đến hỏi xem phải làm gì cho ông ta đây. Chủ trang trại bảo anh ta vào rừng chặt củi về để đốt lò sưởi. chỉ trong nháy mắt anh ta đã mang về cả một cánh rừng gỗ trong sự kinh ngạc của ông chủ.

- Tôi không muốn phải đi lại nhiều lần- chàng Ba mươi cười và giải thích. - Mẹ tôi thường trách mắng tôi là quá lười biếng. Nhưng thực ra không phải là như vậy. Còn bây giờ tôi đang đói cồn cào đây này.

Chủ trang trại nhìn anh ta và nghĩ có lẽ anh ta sẽ ăn hết cả lương thực của nhà mình mất bèn trả lời:

- Chàng trai khỏe mạnh ạ, năm vừa rồi khô hạn suốt nên ta chẳng thu hoạch được gì. Vậy anh hãy đi về phía vườn cây ăn quả kia mà hái quả ăn. Ngươi thấy đấy, kho gạo của ta giờ trống rỗng hoàn toàn.

Chàng Ba mươi lười biếng không thèm nghe và cũng chẳng muốn trèo lên cây hái quả. Anh ta liền chọn một con ngựa khỏe nhất thắng dây cương và cưỡi như bay về phía vườn cây. Mặt đất rung chuyển theo bước ngựa và vô khối quả lê cứ thế rụng theo như mưa. Con ngựa ngoan ngoãn lượm về cho anh ta đến quả lê cuối cùng. Vô cùng kinh ngạc, chủ trang trại bắt đầu suy tính xem làm thế nào để tống khứ tên này ra khỏi trang trại. Nghĩ mãi, cuối cùng ông ta cũng tìm được một cách:

- Này chàng trai, ngươi quả thật rất khỏe. Tuy nhiên ta tin chắc là ngươi không thể cõng được một con quỷ địa ngục trên lưng.

- Tại sao lại không thể được cơ chứ? - Anh ta phản ứng.

- Vậy chắc ngươi dám xin con quỷ đó một túi vàng chứ?

- Tại sao lại không dám - Anh ta kiêu ngạo trả lời.

Và thế là họ cược với nhau là nếu anh chàng lười làm đúng được như vậy thì ông chủ trang trại sẽ trả cho anh một túi vàng. Ông ta cười thầm trong bụng khi nghĩ rằng anh chàng lười sẽ bị mắc mưu. Anh ta nhìn xung quanh rồi dừng lại ở những chiếc kìm gắp than.

- Hãy chuẩn bị đi, con quỉ địa ngục kia, ta sẽ đi tìm ngươi. Chỉ tiếc một điều là địa ngục ở xa quá - Anh ta phàn nàn.

Và thế là anh ta lên đường cõng theo chiếc giường nhỏ trên lưng để nằm nghỉ ngơi khi thấy mệt. Đường đến địa ngục quả là xa nhưng anh ta không hề nản chí. Cuối cùng, cổng địa ngục cũng hiện ra trước mắt.

- Ai đến đây vậy? - Vua địa ngục thấy người lạ đến bèn cất tiếng hỏi.

- Là ta đây! Anh ta trả lời với vẻ rất tự tin.

- Nhưng ta là ai cơ chứ? - Vua địa ngục hay chính là quỷ địa ngục hỏi tiếp.

- Chàng Ba mươi chứ còn ai khác nữa - Anh ta lại trả lời - Hãy mở cửa ta cho ta vào hay ngươi muốn ta hóa phép cho cái cửa của ngươi thành một cái chảo nhỏ hả? - Anh ta lại dọa vẻ rất tự tin.

Con quỷ địa ngục lúc này thấy sờ sợ hình dung rằng chàng Ba mươi vô cùng dũng mãnh đang đứng ngay trước cửa địa ngục. Nó liền run rẩy ra mở cửa. Vừa mới hé cửa ra và vừa mới thó mặt ra ngoài nó đã bị chàng Ba mươi dùng chiếc kìm gắp than kẹp vào mũi làm nó đau đến rớt nước mắt. Chỉ chờ có vậy anh chàng Ba mươi liền ra lệnh:

- Đưa cho ta chiếc túi đầy vàng của ngươi đây!

Con quỷ đau đớn quá không dám cãi lại liền giậm chân xuống đất. Tức thì một chiếc túi lớn đầy vàng chui từ dưới đất lên.

- Ngươi lấy túi vàng lớn này để làm gì? - Con quỷ bây giờ mới dám hỏi tiếp
- Ngươi không thể vác nó được đâu, nó nặng lắm đấy!

- Ai bảo là ta phải vác nó chứ? - Chàng Ba mươi cười nhạo - Chính ngươi là người phải giúp ta mang nó. Còn ta chỉ ngồi trên chiếc giường này thôi. Nào, giờ thì lên đường thôi.

Con quỷ gồng mình cõng túi vàng trên lưng và chỉ trong nháy mắt họ đã có mặt ở trang trại. Chủ trang trại vô cùng kinh ngạc khi thấy chàng Ba mươi dắt theo con quỷ về nhà. Chàng Ba mươi cười ngạo nghễ:

- Chiếc túi vàng này là thuộc về tôi. Còn ông có thể giữ con quỷ lại giúp ông làm việc ở trang trại.

Rồi chàng Ba mươi nhẹ nhàng nhấc túi vàng lên dễ dàng như xách tai một đứa trẻ trở về nhà. Từ đó trở đi, chàng Ba mươi cùng người mẹ sống sung túc. Điều này chứng tỏ rằng nếu người ta uống nước cây phổi thì chẳng phải sợ gì nữa dù cho đó là địa ngục. Còn chủ trang trại, ông ta không đủ sức mạnh để giữ con quỷ ở lại nên đành để cho nó trở về địa ngục.

18. Vua lừa và lừa vua

Chàng kỵ sĩ cởi bỏ áo giáp đầy bụi bặm ra và đội lên đầu một chiếc mũ gắn chùm lông màu xanh. Một nàng hoa bướm bay qua chạm vào chiếc mũ lông chim đau điếng kêu lên:

- Ôi đau quá!

- Ta là cây Cúc Gai. Nàng chạm vào ta bị đau là phải thôi!

Và thế là bắt đầu kể câu chuyện của mình không cần chờ mọi người đề nghị.

Qua chín ngọn núi cao, chín con sông rộng ngày xưa có một quân vương rất khác người, chẳng giống một ai. Ông ta thường bắt thần dân của mình làm những việc kỳ lạ. Vào một buổi sáng đẹp trời, ông vua ngu dốt ra lệnh:

- Ta, người đứng đầu vương quốc xinh đẹp này lệnh cho các ngươi phải gom nhặt tất cả các vì sao trên trời mang về làm quốc khố cho ta. Từ hôm nay trở đi, mệnh lệnh này được ban bố khắp nơi trên vương quốc.

Một hôm khác, ông ta lại ban một mệnh lệnh điên rồ khác:

- Nhân danh quyền lực tối cao của một vị vua, ta lệnh cho tất cả các thần dân cũng phải bị mắc bệnh ám ảnh như ta!

Và thế là toàn bộ quần thần trong lâu đài cũng phải chịu sự hành hạ của bệnh cúm. Vậy thì người dân nghèo khổ có dám chống lại những đòi hỏi ngu dốt của ông ta không?

Một hôm, ông ta vừa đi dạo trong vườn thượng uyển của lâu đài vừa suy nghĩ đẻ ban hành một điều lệnh mới để thỏa mãn sự điên dại của ông ta. Suy nghĩ miên man làm ông ta thấy khát nước. Đến gần một cái vại lớn để tìm nước uống ông ta bất chợt nhìn thấy một con lừa. Nó dường như cũng khát nên đi tìm nước uống. Khi ông vua ngu dốt vừa cúi xuống vục nước uống thì con lừa cũng cúi xuống uống nước theo. Thấy vậy, ông ta tức giận quát lên:

- Dừng lại, đồ con vật ngu đần. Một vị vua mà lại phải uống nước cùng một con lừa ư? Ngươi không biết ta là ai sao? Nhà vua phải là người được uống nước trước.

Nói xong ông ta cúi xuống uống nước tiếp. Tuy nhiên, con lừa này cũng không được dạy bảo cẩn thận nên không hiểu vua là người đáng được tôn kính. Nó vẫn giữ nguyên vị trí, cúi đầu xuống húc cho ông vua ngã lăn ra đất. Sau khi đứng dậy và lấy lại bình tĩnh, ông vua nọ cũng gắng hết sức mình dùng đầu húc vào con lừa. Thật là một cuộc chiến thú vị! Vị vua nọ và con lừa cứ thế húc nhau như thể hai con gà chọi đang giao đấu. Họ cứ lao

đầu vào nhau rồi lại ngã lăn ra rồi tiếp tục đứng dậy húc nhau, chẳng bên nào chịu nhường nhịn. Cuộc chiến đang diễn ra gay go thì một giọng nói cất lên:

- Ngài nên nhường nhịn, thưa đức vua.

Đó là một bà tiên nhỏ từ nãy chứng kiến sự việc giờ mới khuyên giải.

- Để ta phải nhường thì trừ khi ta biến thành con lừa và con lừa ngu dốt này biến thành vua - Ông ta lên giọng châm biếm.

- Ngài sẽ được toại nguyện, ông vua ngu dốt ạ! - Bà tiên trả lời rồi bỏ đi.

Ông vua nọ không thèm để ý và lại tiếp tục muốn đấu với con lừa kia. Nhưng kìa, thay vì khuôn mặt lừa thì lại chính là khuôn mặt của ông ta hiện ra trước mắt cũng với thân hình hệt như của ông ta.

- Nhưng, đó là khuôn mặt của ta! - Ông ta thốt lên rồi chạy về phía vại nước, ông ta soi mình vào đó và không tin ở mắt mình nữa: cái đầu của con lừa với hai cái tai lớn hiện ra trên mặt nước. Ông ta gào lên kinh hãi:

- Trời ơi, sao ta lại bị biến thành lừa như thế này!

Con lừa cũng trở nên lo lắng, nó ngắm nghía bộ quần áo sang trọng trên mình. Rồi lát sau nó cúi xuống gặm cây cúc gai.

- Ái, đau quá, nó đâm vào mồm ta! - Con lừa bỗng cất tiếng nói của loài người.

Đúng lúc đó, một lái buôn già chủ con lừa cũng đến nơi. Ông ta vô cùng ngạc nhiên xen lẫn sợ hãi: vị vua đáng kính bò trên mặt đất bằng cả hai chân hai tay, miệng thì chúi xuống gặm cỏ như thể một con lừa thực thụ. Còn ở bên cạnh là con lừa cũng với dáng vẻ rất khác thường: nó chỉ đứng bằng hai

chân sau, miệng cất lên tiếng kêu sợ hãi. Lão lái buôn lo sợ quá quỳ sụp xuống van xin nhà vua hay chính là con lừa:

- Xin bệ hạ hãy thứ lỗi cho lão già. Con lừa ngu dốt của lão chẳng chịu nghe lời gì cả. Suốt ngày nó chạy nhảy lung tung làm kinh động đến bệ hạ. Lão xin hứa với bệ hạ là sẽ dạy bảo nó cẩn thận hơn.

Lúc này nhà vua trở thành con lừa còn con lừa trở thành nhà vua.

- Ngươi dám chửi ta là kẻ ngu dốt hay sao? - Nhà vua tức giận quát.

- Dạ không thưa bệ hạ. Lão nói về con lừa của lão đấy ạ! - Ông lão run rẩy đáp lại khi nghe thấy tiếng quát tháo.

- Đúng là ngươi đang chửi ta còn gì nữa - Ông vua bị hóa lừa lẩm bẩm.

Rồi lão lái buôn vội vã tóm dây buộc cổ con lừa lôi đi. Trên đường đi lão lấy gậy nện vào mông con lừa la mắng cho bõ tức.

- Đồ con lừa hư đốn, ta sẽ trừng phạt ngươi vì tội bừa bãi không chịu nghe lời.

Nói xong, ông lão nện như mưa vào con lừa hay chính là vua lừa.

- Quân láo xược, đồ ngu dốt, chẳng lẽ ngươi không nhận ra ta chính là nhà vua hay sao? Ôi, cứu ta với, lại đây nhanh cứu ta với. Ta sẽ cho người treo cổ nhà ngươi lên - Vua lừa gắng gọi thật lớn nhưng không có ai đến.

Càng điên lên vì con lừa láo xược, ông lão lại càng nện mạnh hơn. Ông vua đáng thương không chịu được nữa, ngã quỵ xuống đất.

Lúc này, trong lâu đài, người ta nhớn nhác chạy đi tìm nhà vua ở khắp nơi mà chưa thấy. Các quần thần còn đang hết sức lo lắng không biết có chuyện

gì xảy ra với nhà vua thì một người hầu gái hớt hải chạy về bẩm báo:

- Mọi người đến đây nhanh lên, nhà vua đang bò lết bằng cả hai chân hai tay dưới đất, mồm thì không ngớt gặm cỏ kia kìa!

Các vị quần thần nghi ngờ không tin nhưng cũng quyết định chạy đến đó xem sự thể thế nào. Quả đúng như lời của người hầu gái. Họ quỳ sụp xuống van xin:

- Tâu bệ hạ, xin ngài hãy thứ lỗi cho sự táo bạo của thần - Một vị lên tiếng - Nhưng quả là bệ hạ không thể ăn cỏ tươi như vậy được vì nó làm cho bệ hạ chướng bụng lên mất. Trong lâu đài, một bàn tiệc với vô vàn món ăn thịnh soạn đang chờ được bệ hạ thưởng thức đấy ạ!

Tuy nhiên, con lừa - vua không hiểu được những điều họ nói. Vào lâu đài, nó chẳng buồn động đến một tý thức ăn nào mà chỉ ngồi rồi đưa giày ở hai chân lên mồm gặm. Trước khi các quần thần kịp can ngăn thì nó đã xơi gọn đế giày vào trong bụng. Lát sau, họ đưa lừa - vua trở về ngự ở ngai vàng để ban hành những điều luật mới như thường lệ. Lừa - vua cúi đầu chẳng nói chẳng rằng gì cả. Và hễ có vị quan nào hỏi ý kiến thì nó lại bảo:

- Hãy để ta được yên! Các ngươi không thấy là ta chỉ là một con lừa hay sao?

Mọi người đều hết sức kinh ngạc trước câu trả lời này. Chưa hết, đêm đó, lừa - vua nhất quyết không chịu ngủ ở lâu đài mà đòi xuống ngủ dưới chuồng ngựa. Các vị quần thần đập trán mà không hiểu điều gì đang xảy ra:

- Sao bệ hạ lại cư xử giống hệt một con lừa như vậy nhỉ? Bây giờ, dường như ngài còn điên dại hơn cả trước đây. Ngài chẳng chịu tham gia vào công việc triều chính một chút nào cả.

Lại nói về ông lão lái buôn, những ngày sau đó quả là thật chẳng may cho ông ta. Con lừa của ông lão cư xử như là một vị vua. Nó không chịu ăn cỏ

mà đòi ông lão dọn ra cho hẳn một bàn tiệc và nó chỉ ăn những gì ngon nhất. Đêm đến còn tồi tệ hơn. Ông lão vừa mới ngả lưng xuống giường định nghỉ ngơi sau một ngày lao động cực nhọc thì đã thấy con lừa nằm lù lù trên giường rồi. Tức điên lên, ông lão cầm một cái gậy rất lớn đánh cho con lừa một trận rồi lại chửi mắng:

- Thôi đủ rồi, mày đã đi quá xa rồi đấy!

Chưa hết, ngày hôm sau ông lão mới thực sự kinh hoàng khi nhìn thấy con lừa đang tìm cách ôm hôn bà vợ của lão trong góc nhà. Lần này thì không thể chịu đựng hơn được nữa, ông lão đuổi đánh con lừa:

- Cút, cút ra khỏi nhà ta ngay, đồ con vật mất nết kia!

Và thế là ông lão cầm gậy đánh đuổi con vật thậm tệ. Vua - lừa bỏ chạy về phía khu vườn thượng uyển của lâu đài. Khát nước quá, vua lừa chạy đi tìm vại nước để uống. Cùng lúc đó con lừa thật bị biến thành vua cũng đang chạy đến đó tìm nước uống.

- Này, giờ đây thì ngươi lại được sung sướng làm vua. Còn ta, một ông vua thực sự thì lại phải làm thân phận một con lừa khốn khổ. Ngươi phải nhường ta uống trước.

Vừa nói xong vua - lừa vừa cúi xuống uống trước. Bỗng nhiên ông ta phát hiện ra mình trở lại thành người như trước đây. Quay sang nhìn lừa - vua, ông ta thấy nó trở lại là con lừa như trước. Sung sướng quá, ông ta chạy vội về phía lâu đài. Rồi ngự trên ngai vàng ông ta tuyên bố:

- Ta, nhân danh là vua của một nước quyết định từ nay trở đi vua không được phép trở thành lừa và lừa không được phép trở thành vua.

Đây là lần đầu tiên vị vua này ban hành một điều luật có lý. Từ đó trở đi ông ta không còn ngu đần, điên rồ như trước đây nữa và cũng từ đó trên bàn ăn

của ông ta luôn đặt một bình hoa cúc để ông ta không bao giờ quên đi những ngày mà ông ta phải sống trong thân phận của một con lừa.

19. Bukur láu cá và các con

- Tôi vừa buồn cười vừa sợ - Hoa Hồng thốt lên đầy tinh nghịch rồi lướt mắt nhìn khắp phòng nhảy.

- Có phải câu chuyện về con rồng làm bà thích thú không? - Với đôi má ửng hồng sau điệu nhảy vừa rồi, hoa Anh Túc lúc lắc những cánh hoa rực rỡ gợi chuyện.

- Tại sao lại không? - Bà chúa hoa đồng tình. - Nhưng câu chuyện đó cũng phải buồn cười lắm nhé.

Hoa Anh Túc vui lòng nhận lời.

Tiếng ồn bỗng vỡ ra khi Bukur láu cá cầu hôn với cô nàng Mara ba hoa, cái tin này gây xôn xao khắp làng. Chồng sắp cưới cũng như ý trung nhân của cô rất nghèo, nhưng ngay cả những người nghèo nhất cũng phải chuẩn bị cho lễ cưới. Bukur mượn bộ quần áo của hình nộm ngoài cánh đồng còn Mara lấy được váy cô dâu từ trong một túi đồ cũ. Vì cả hai chỉ có duy nhất một đôi giày nên Bukur đi chiếc giày bên trái, Mara xỏ chiếc bên phải và thế là cả hai sẵn sàng đi đến nhà thờ. Ngay lúc ấy, hai người đều rất hiểu nhau. Rắc! đó là tiếng kêu phát ra từ đôi giày trên đường đến nhà thờ. Be! Đế thêm là tiếng kêu của chú dê đực đen và dê cái trắng, những người làm chứng cho lễ cưới của họ.

Sau lễ ban phước của cha xứ, Bukur và Mara trao cho nhau những nụ hôn. Hai chú dê kêu lên đánh dấu cuộc hôn nhân của hai người. Đôi vợ chồng trẻ lại làm việc như thường lệ. Chồng sẽ không bao giờ để vợ mình ngủ ngoài trời, hiển nhiên là thế, các bạn thân mến của tôi ạ! Vì vậy, Bukur với sự giúp đỡ của Mara đã xây một ngôi nhà. Họ làm nhà như chải tóc vậy: Mara lúc thì tiến sang trái, lúc lại lùi ra sau. Và rồi cuối cùng họ cũng đã làm xong một túp lều. Mỗi lần đứng từ ngoài ngắm ngôi nhà, cả hai đều cảm thấy thích thú và luôn cười vì hạnh phúc.

- Chúng ta sẽ rất buồn nếu chúng ta sống một mình - Bukur khôn ngoan nhận định - Hãy nói đi Mara, em muốn chúng mình có bao nhiêu con?

- Một đàn - Mara cười - Cả trai và gái, chúng sẽ bằng những chiếc hôn của em - Mara xác định rồi hôn Bukur tới tấp đến nỗi anh ta không kịp đếm.

- Chín mươi chín chiếc hôn - Bukur nói với vợ.

- Không, không một trăm chiếc tròn - Mara đáp lại.

- Anh nói với em rằng chỉ có chín mươi chín chiếc thôi - Bukur nói.

- Còn em, em khẳng định với anh là một trăm - Mara nổi nóng.

Bukur thở dài.

- Em biết không, Mara! Thay vì cãi nhau, chúng mình sẽ bắt đầu lại nhé.

Và thế là họ làm lại. Cuối cùng họ cũng tính được số nụ hôn, họ ghì chặt lấy nhau và nhảy vì vui sướng.

- Chúng ta sẽ có một trăm đứa con - Họ hớn hở.

Nhưng than ôi! Mong ước của họ không được toại nguyện. Nhiều năm trôi qua, những đứa trẻ vẫn chưa ra đời. Bukur trở nên cáu kỉnh: anh có vợ, có nhà cửa, thậm chí còn có cả một mảnh đất, anh chỉ thiếu những đứa con để làm nên hạnh phúc. Bukur đi thăm cánh đồng, trông nom mùa màng, ngắm nhìn những bông hoa anh túc đỏ rực và những cây xà cúc xanh ngắt đang nở rộ giữa cánh đồng lúa mì vàng óng mà không cảm thấy vui. Những cây anh túc rụng lá nhường chỗ cho những quả màu xanh. Những quả anh túc ngả nâu rồi chín vàng và Bukur ngày càng trở nên buồn. Một ngày nọ, khi đang ngồi bên bờ ruộng của mình để ngẫm nghĩ về nỗi buồn định mệnh của mình, Bukur chợt nghe thấy những tiếng rì rào phát ra từ một quả anh túc.

- Cứu chúng con với! Bukur - Những tiếng nói vang lên.

- Cái quái quỉ gì thế này? - Bukur ngạc nhiên.

Bukur cẩn thận hái quả anh túc để mang về nhà. Đến nhà, anh liền dùng con dao nhỏ tách quả anh túc ra. Những hạt anh túc nhỏ xíu chui ra từ quả anh túc rơi xuống đất và biến thành một đàn trẻ con không theo thứ tự: những cậu bé, những đứa bé vô cùng nhỏ, những cô bé, duyên dáng như tiên nữ còn thơ. Đúng một trăm đứa trẻ không hơn không kém. Bukur và Mara phát mệt khi đếm chúng. Ngôi nhà nhỏ bỗng vui như tết. Các cậu bé tản ra, lục lọi hết các xó nhà, trèo lên mái ngói qua ống khói, nhảy vào chậu giặt của Mara, trèo lên đầu gối bố, đấu kiếm bằng những cây kim đan, kéo tóc các cô em gái; các cô bé chỉ đợi có thế liền hét lên như thể là bị người ta bóp cổ vậy. Trước cảnh hỗn loạn đó, Bukur và Mara cười ra nước mắt.

- Đó, Mara. Cuối cùng chúng ta cũng có cái điều mà chúng ta ao ước bấy lâu nay - Bukur nói sau khi cười rũ rượi - Giờ đây tự anh phải xoay xở để nuôi sống thế giới nhỏ bé này, thửa ruộng con của chúng ta không còn đủ sống nữa. Vì vậy, anh phải ra đi tìm một công việc mang lại cho chúng ta túi tiền.

Bukur bỏ vào túi một mẩu bánh mì, túi kia là một miếng pho mát rồi lên đường. Một lúc sau, anh gặp những người chăn cừu. Họ ngồi quanh đống lửa, ủ rũ và im lặng.

- Xin chào những người anh hùng, tại sao các bạn lại rầu rĩ đến thế? Nếu tôi có một đàn cừu tuyệt vời đến vậy, tôi sẽ nhảy lên vì vui mừng.

- Chúng tôi cũng vậy, chúng tôi cũng rất vui nếu đàn cừu đó là của chúng tôi - Những người chăn cừu trả lời - Nhưng hỡi ôi! Một lát nữa, một con rồng sẽ đến đây để mang nó đi. Ngày nào cũng vậy, chúng tôi phải nộp cho rồng một chú cừu, nếu không nó sẽ ăn thịt chúng tôi. Cứ tiếp tục như vậy mãi, chúng tôi chẳng còn mắt để khóc nữa cơ.

- Phải làm một cái gì đó chứ - Bukur kêu lên đầy phẫn nộ - Chúng ta cũng sẽ không thể để đàn cừu xinh đẹp của chúng ta biến mất trong nanh vuốt của con rồng. Một nửa đàn cừu đủ nuôi sống cả một gia đình trong một năm.

Nếu các bạn hứa sẽ cho tôi nửa đàn cừu và lùa chúng về nhà tôi, tôi hứa với các bạn sẽ tiêu diệt con rồng đó. Từ giờ đến cuối đời, các bạn sẽ không nghe nói đến nó nữa.

Những người chăn cừu chấp thuận lời đề nghị của Bukur. Họ tập hợp nửa đàn cừu lại, xua chúng qua quả đồi và tới tận nhà của Bukur. Mara cảm thấy hoan hỉ vì vui sướng. Trong lúc ấy, Bukur láu cá bình tĩnh ngồi trên một phiến đá, thổi mạnh vào ống sáo, giữ chặt con cừu già mà những người chăn cừu để lại. Đột nhiên, một con rồng xuất hiện trước mặt anh. Con rồng ba đầu đang phun lửa.

- Những con cừu của ta đâu? - Con rồng hét vang như sấm làm cho cây cối đổ rạp.

- Vâng, tôi đang ăn bánh mì - Bukur bình thản trả lời.

- Đàn cừu của ta đâu? - Con rồng gào lên.

- Không, tôi không cầm dao - Bukur nói rồi vểnh tai về phía con rồng.

- Thực sự là ngươi cũng rất tinh tế đấy. - Con rồng nghẹt thở vì tức giận - Nếu ngươi không trả lại ta đàn cừu ngay lập tức, thì ngươi sẽ chết - Rồng ta hét vang như sấm.

- Ngươi nhầm rồi, chính ta mới là kẻ mạnh - Bukur trả lời với giọng không thể bắt bẻ được. - Được rồi, hãy nói to lên, đồ nhãi nhép, ta chẳng thể nghe thấy ngươi nói gì cả. Nếu ngươi muốn thử sức với ta, hãy thể hiện sức mạnh của ngươi trước đi. Hãy nghiền viên đá trong miệng ngươi cho đến khi nó tan ra thành nước. Nếu không đạt được điều đó, thật là vô ích khi chúng ta đánh nhau. Có thể ta sẽ đánh ngươi đến chết.

Con rồng liền nhặt ngay viên đá đầu tiên trước mặt. Nó cố gắng cắn vỡ và nghiền nát viên đá nhưng vô ích. Chẳng có giọt nước nào chảy ra.

- Ngươi không xứng đáng là kẻ mạnh - Bukur đánh giá rồi bĩu môi - Hãy xem ta biết làm những gì đây.

Anh ta mới lén lút lấy từ trong túi ra mẩu pho mát trắng rồi nhai đến khi nước bắt đầu rỉ ra.

- Chưa hết đâu - Bukur khoe khoang - Ta có một trăm đứa con. Chúng được sinh ra từ một quả anh túc, nhưng mỗi đứa đều mạnh hơn ta gấp trăm lần.

Con rồng cảm thấy hoảng sợ.

- Thôi, đừng nổi giận, con trai của ta - Con rồng dụ dỗ người dũng sĩ xa lạ với một vẻ niềm nở - Ta có một ý kiến: Hãy đến phục vụ ta. Nếu ngươi hầu hạ ta trong một năm, ta sẽ trả công ngươi xứng đáng.

- Một năm đối với rồng kéo dài bao lâu - Bukur muốn biết.

- Ba ngày trọn vẹn - Con rồng trả lời.

Bukur do dự.

- Khoảng thời gian khá dài, nhưng thôi, ta đồng ý!

Khi thỏa thuận xong, con rồng dẫn Bukur về hang của mình. Con rồng cái già đã nhom lửa chờ chồng.

- Những con cừu đâu? - Rồng cái ngạc nhiên.

- Hôm nay, chúng ta phải tạm bằng lòng với chú cừu duy nhất này vậy. Bù lại, tôi đem về cho bà một tên đầy tớ sức khỏe phi thường.

Con rồng vội vàng kể cho vợ nghe một cách lén lút những kỳ tích của Bukur. Rồng cái kéo chồng ra một góc.

- Thật là ngu xuẩn - Rồng cái thì thầm - Nếu hắn ta khỏe đến vậy thì chúng ta phải dùng mưu để tống khứ hắn đi, nếu không hắn sẽ giết cả hai chúng ta. Tối nay, nhân lúc anh ta ngủ say, ông phải đập ba nhát chùy vào đầu anh ta.

Bukur tỏ vẻ không quan tâm đến hai con quái vật, nhưng thực tế anh ta không bỏ sót một từ nào trong cuộc trò chuyện của chúng.

Buổi tối khi tất cả đã lên giường đi ngủ, Bukur lén lút rời khỏi giường và đặt một khúc gỗ sồi lên chỗ của mình. Ban đêm, con rồng thức dậy, túm lấy chiếc chùy khổng lồ của mình và giáng ba cú xuống chỗ mà nó tin là đầu của Bukur.

- Thế là hết đời anh ta - Con rồng thuật lại cho vợ nghe.

Nhưng buổi sáng khi mở mắt ra, hai con rồng vô cùng ngạc nhiên thấy Bukur ngồi trên giường đang ngáp trẹo quai hàm.

- Đêm qua tôi khó ngủ quá - Anh ta phàn nàn - Một con bọ chét đốt ta ba cái liền vào trán.

Con rồng và vợ nó tái mặt vì khiếp sợ. Đến khi trấn tĩnh lại, con rồng liền ra lệnh cho Bukur:

- Hãy cầm lấy chiếc chùy của ta và ném nó lên cành cây thông mọc trước của hang để lấy những quả thông rụng cho vợ ta nhóm lửa.

- Được thôi - Bukur trả lời - nhưng tôi báo trước: tôi không biết sức mạnh của tôi đâu. Nếu như quả chùy của ngươi bay lên tận mặt trăng thì sao? Anh trai của tôi đang làm thợ rèn trên đó, sẽ không trả lại chùy cho tôi đâu, anh ta rất keo kiệt.

Con quái vật hoảng hốt:

- Chùy của ta làm bằng vàng ròng. Ta thích tự tay ta ném rụng những quả thông.

Con rồng bắt đầu làm việc. Trong lúc ấy, Bukur lười nhác nằm ngủ trên đồng cỏ đến tối. Ngày làm việc đầu tiên của Bukur trôi qua khá dễ chịu.

Ngày hôm sau, con rồng quyết định ra giếng lấy nước. Nó lấy một cái túi da khổng lồ và đưa cho Bukur một cái. Trên đường đi, Bukur suýt chết vì chiếc túi da rỗng đó. Con rồng múc nước vào túi da của mình rồi nhường chỗ cho Bukur.

- Đến lượt ngươi. Hãy thả túi da xuống giếng đi.

Bukur không thèm để ý. Thay vì múc nước, anh ta lấy con dao nhỏ của mình ra và bắt đầu đào đất xung quanh giếng.

- Ngươi làm gì vậy - Con rồng sốt ruột.

- Thế ngươi nghĩ gì? Ta sẽ đào cái giếng này lên vác lên lưng và đem về hang. Hãy tưởng tượng xem ngày nào ta cũng bị quấy rầy để đến tận đây lấy nước ư? - Bukur cười.

Con rồng cảm thấy hoảng sợ.

- Dừng lại, dừng lại, ta xin ngươi! Ngươi có thể phá hỏng nguồn nước mất thôi. Ta thích tự tay lấy nước hơn.

Khi trở về hang, con rồng nói với vợ về sức mạnh khủng khiếp của tên đầy tớ. Hoảng sợ, rồng cái làm cháy chiếc bánh kẹp mà mụ đang nướng trên lò.

Ngày thứ ba, con rồng dẫn Bukur vào rừng lấy củi. Trong khi rồng ta nhổ những cây thông, cây nọ nối tiếp cây kia để vác chúng lên vai thì người hầu

của nó đi khắp cánh rừng rồi buộc chặt các cây lại với nhau bằng một sợi dây nhỏ.

- Ngươi còn làm gì nữa vậy - Con rồng tức giận.

- Ngươi nghĩ gì? Ta sẽ mang cả cánh rừng này về như một bó củi thôi. Ngươi hãy tưởng tượng xem ngày nào ta cũng phải quay lại đây vì những cây củi khô này ư?

- Dừng lại ngay lập tức. Con vật ngu xuẩn kia! - Con rồng hét lên - Ngươi muốn tàn phá cả cánh rừng này ư? Ta muốn tự tay mình đem củi về hang hơn.

Chất đầy như một con lừa, con rồng không ngừng than vãn trên đường trở về hang. Người hầu của nó đi theo sau như một hoàng tử, hai tay đút túi.

- Được rồi, Bukur - Hai vợ chồng kia thận trọng nói với Bukur - Một năm phục vụ của ngươi đã trôi qua. Hãy cầm lấy túi tiền vàng này và chúng ta không muốn gặp ngươi nữa.

- Không sao! Chắc chắn ta bắt đầu cảm thấy vui khi ở đây. Hãy để ta phục vụ các ngươi ít nhất ba năm nữa. Ta sẽ chứng tỏ cho các ngươi thấy khả năng của ta. Ta sẽ uống cạn cả một hồ nước để rồi nhổ ra đây, trong cái hang này. Đó là cách lau sàn đến khi nó sáng loáng ra.

- Đừng làm như thế, Bukur - Hai quái vật năn nỉ, đầy nước mắt - Đối với ngươi như thế là rất hào phóng, nhưng chúng ta tin rằng chúng ta không cần sự phục vụ của ngươi. Tốt nhất là hãy cầm lấy ba túi tiền vàng này, nhưng hãy để chúng ta yên.

- Dù sao các ngươi vẫn có lý! - Bukur bật cười- Nhưng ta rất mệt vì đã phải làm việc nhiều quá. Ta nghĩ rằng ta sẽ ở lại đây một năm nữa để nghỉ ngơi.

- Không được, Bukur - Con rồng nài nỉ - Ta sẽ mang những túi vàng đến tận nhà ngươi, nhưng ngươi phải xéo đi ngay lập tức.

Con rồng vác những chiếc túi trên lưng, Bukur cưỡi lên đuôi rồng, rồi cả hai tiến lên phía trước. Con rồng thở phì phò và rên rỉ, còn Bukur hát vang. Mọi người đổ xô đến từ khắp mọi nơi, hoan hô Bukur. Khi con rồng dừng lại trước túp lều của Bukur, lũ trẻ ùa ra và reo lên.

- Tại sao lũ trẻ nghịch ngợm này lại hét ầm ĩ lên vậy? - Con rồng cằn nhằn.

- Chúng đang đói đấy - Bukur nói và cười thầm - Chúng cảm thấy rất thích thú vì nghĩ rằng sắp được ăn món thịt rồng quay đấy.

Nghe thấy vậy, con rồng liền vứt ngay những túi vàng xuống đất trước khi cắm đầu chạy. Người ta không bao giờ nhìn thấy con rồng ở vùng đó nữa. Bukur và Mara sống hạnh phúc cùng với các con của họ và tận dụng hợp lý của cải của mình, họ để lại một phần lớn cho các con. Hàng ngày, Bukur đi thăm cánh đồng và Mara ba hoa kể chuyện cho các con. Họ thích hơn cả là câu chuyện về quả anh túc và kể đi kể lại hàng trăm lần.

20. Chuyện kể về cây hoa Báo Xuân

- Tôi tên là Anh Thảo - Nàng công chúa mặc váy màu vàng cúi đầu và nói - Người ta kể rằng ngày xửa ngày xưa, thánh Pierre đánh mất những chiếc chìa khóa để mở cửa thiên đàng. Những chiếc chìa khóa đó xuyên qua bầu trời, qua hết ngôi sao nọ đến ngôi sao kia rồi rơi xuống đất. Các thiên thần tìm thấy chúng, nhặt chúng lên, nhưng những dấu ấn mà chúng để lại sinh ra một loài hoa rất đẹp màu vàng. Những bông hoa này không biết mở cửa thiên đàng nhưng bù lại hàng năm chúng mở cửa nhà nữ thần Mùa Xuân

xinh đẹp. Những bông hoa này cũng có khả năng chỉ ra con đường dẫn tới kho báu bí mật. Nhưng trước tiên hãy nghe đã.

Ngày xửa ngày xưa có ba anh em trai rất nghèo. Họ sống trong một ngôi nhà đổ nát và chia sẻ thức ăn cho thần nghèo khó. Nhưng mà cuộc sống như vậy không làm cho trái tim người em út buồn phiền. Chàng tên là Georges. Chàng tốt bụng đến nỗi mà có thể chia cho những người bất hạnh hơn chàng những thứ chàng không có. Hai người anh của chàng thì ngược lại. Họ có thể quỳ xuống vì một xu. Họ vô cùng độc ác và đầy tham vọng.

Một ngày mùa thu, người anh cả lùa dê ra khỏi nhà để chú ta tận hưởng bãi cỏ cuối cùng. Trời rét như là giữa tháng giêng vậy. Kẻ khốn khổ co rúm người lại bên đống lửa, oán giận tất cả mọi người. Đột nhiên mắt anh ta dán chặt vào một bông hoa rực rỡ.

- Này, một bông hoa anh thảo! - Anh ta ngạc nhiên- Làm thế nào mà nó lại nở vào mùa thu ấy nhỉ?- Chẳng thèm tìm cách giải thích sự kiện khó hiểu này, anh ta liền hái ngay bông hoa anh thảo để cài lên mũ của mình. Khi dê cái đã ních đầy bụng, anh ta lùa chú dê trở về nhà. Trên đường trở về, mũ anh ta ngày càng nặng như thể nó được làm bằng chì vậy. Tức giận và buồn chán, anh ta liền bỏ chiếc mũ xuống và không tin bằng vào mắt mình khi thấy một chiếc chìa khóa to bằng vàng thay thế vị trí của hoa anh thảo! Con dê cái biến thành một thiếu nữ trinh nguyên với hai cái sừng nhỏ ẩn trong mái tóc. Cô gái cười với chàng trai một cách lạ lùng rồi ra hiệu cho anh ta theo cô. Chàng trai cứ đi như bị bùa mê vậy. Cô gái trẻ dẫn anh ta đến một quả đồi tuyệt đẹp, tất cả đều bằng vàng, ở dưới chân anh ta ló ra một ổ khóa đen.

- Be! Be! - Cô gái dê nói - Anh đã cho tôi ăn. Để trả công anh, anh có thể lấy chiếc chìa khóa vàng này và mở cánh cửa của quả đồi chứa kho báu. Nhưng mà hãy cẩn thận! Đừng quên mang theo vật chứa đựng điều quý giá hơn nhiều!

Dặn dò xong, cô gái biến mất. Không chần chừ thêm một giây nào nữa, chàng trai nghèo tra chiếc chìa khóa vàng vào ổ khóa. Quả đồi mở ra trước

mặt anh ta, tràn ngập ánh sáng lóa mắt. Không biết thực hư, người anh cả lại nhìn thấy ở giữa một cái hang lớn chứa đầy tiền vàng, những chiếc cốc bạc, những viên ngọc trai và đá quý. Thật là tuyệt diệu! Người anh tham lam không biết quay sang hướng nào trước. Khi không thể nhét thêm vàng vào túi cũng như áo sơ mi được nữa, anh ta liền quyết định ra đi với số tài sản của mình.

- Bằng mọi cách ta sẽ quay lại - Anh ta tự nhủ nhưng anh ta đã nhầm.

Sau khi ra khỏi hàng, quả đồi đã đóng sầm lại sau lưng anh ta. Cùng lúc đó, anh ta nhớ ra rằng mình đã để quên ở bên trong chiếc chìa khóa bằng vàng, thứ quý giá nhất.

- Mặc kệ, ta chẳng biết đến khốn khổ là gì nữa cho đến tận lúc chết và nếu như ta muốn, ta sẽ đào một lối vào hang vàng - Anh ta tự an ủi trên đường trở về làng.

Song anh ta không quay về sống cùng với hai người em nữa vì anh ta không muốn chia kho báu của mình cho họ. Anh ta mua một ngôi nhà thật đẹp và sống một cách xa hoa. Từ đó trở đi, anh ta chẳng thèm làm việc nữa, anh ta lười biếng và suốt ngày tổ chức tiệc tùng. Anh ta mặc quần áo như một công tước và tổ chức các buổi khiêu vũ linh đình trong cung điện của vua. Ít lâu sau, đồng tiền vàng cuối cùng trong túi anh ta cũng hết. Bị dồn đến đường cùng, anh ta muốn quay trở lại quả đồi vàng nhưng quả đồi đã biến mất như thể là bị đất vùi xuống vậy. Cuối cùng, kẻ khốn khổ đó phải bán nhà và chẳng có đủ nghị lực, anh ta tiêu rất nhanh đồng tiền cuối cùng. Xấu hổ, anh ta đành phải quay trở lại sống với hai người em.

Thời gian trôi đi. Một ngày mùa thu nọ, người anh thứ hai dắt chú cừu cái ra khỏi nhà để chú được tận hưởng những cọng cỏ cuối cùng. Mùa đông sắp đến, nhưng cừu cái không phải là không được thỏa mãn sở thích của mình với những cọng cỏ vàng hơi úa. Trong lúc đó, người chăn cừu ngồi co ro bên cạnh đống lửa, không hài lòng về số phận của mình. Đột nhiên, một bông hoa rực rỡ trước mặt anh.

- Xem này, một bông hoa báo xuân! Nó làm gì ở đây nhỉ, gần như là đầu mùa đông rồi còn gì?- Chàng trai nghèo ngạc nhiên. Rất vui, anh ta liền hái bông hoa và cài lên mũ. Trên đường trở về nhà, bông hoa biến thành một chiếc chìa khóa bạc. Trong khi người chăn cừu còn đang ngắm nghía chiếc chìa khóa bạc đẹp chưa từng có ấy, thì trước mặt anh, một cô gái mặc đồ trắng xuất hiện thay vào chỗ con cừu. Người ta vẫn còn nhìn thấy một mẩu đuôi thò ra dưới váy cô gái. Cô gái dùng ngón tay ra hiệu cho chàng trai theo mình và dẫn chàng đến chân một quả đồi.

- Be! Be! - Cô gái đứng đằng sau anh ta kêu lên - Vì anh đã cho tôi ăn, tôi sẽ đưa cho anh một lời khuyên. Hãy mang tất cả tiền và đá quý mà anh thích, nhưng đừng để quên cái chủ yếu nhất ở bên trong hang.

Dặn dò xong, cô gái biến mất. Người anh thứ hai không bận tâm đến những lời khuyên của cừu. Anh ta mang về tất cả những thứ có thể mang được. Trong khi vội vã, anh ta ra khỏi hang và để quên chiếc chìa khóa bạc trong hang. Anh ta cũng chẳng biết hưởng thụ một cách đúng mực, anh ta cứ phung phí của cải và cuối cùng cái nghèo túng và khốn khổ lại đến với anh ta.

Người em thứ ba là Georges ngày càng nghèo khổ. Một năm nữa trôi qua và một mùa đông khắc nghiệt sắp tới. Một ngày nọ, chàng đi dạo trong rừng, con chim bồ câu trắng của chàng đậu trên vai.

- Ta sẽ tìm một cái gì thật ngon cho ngươi ăn - Chàng nói với chim. Tới một rừng thông, chàng liền bóc vỏ những quả thông để lấy hạt thông và hái những quả phỉ còn sót lại trên cây phỉ để nuôi con chim yêu quý của mình. Đột nhiên, có một vật gì đó màu vàng lấp lánh trong tuyết.

- Trời ơi! Một bông hoa báo xuân - Georges ngạc nhiên - Mùa xuân còn lâu mới tới.

Không chần chừ, chàng hái luôn bông hoa, cài nó lên mũ để làm đỏm. Nhưng mũ của chàng càng ngày càng nặng vì bông hoa đã biến thành một

chiếc chìa khóa thủy tinh làm chàng rất ngạc nhiên. Con chim bồ câu trắng nhỏ bay lên từ vai chàng và đậu xuống dưới chân chàng rồi biến thành một cô gái xinh đẹp trắng muốt và thay vì tóc, trên đầu nàng là những chiếc lông chim óng ánh. Nàng ra hiệu cho Georges theo mình. Georges đi theo nàng như đi trong mơ. Một lúc sau họ đến chân một ngọn núi thủy tinh. Cô gái trẻ giục chàng út dùng chiếc chìa khóa để mở núi ra.

- Chàng đã chăm sóc tôi chu đáo, Georges ạ - Cô gái nói - Vì vậy, tôi sẽ trả ơn chàng. Vào trong ngọn núi, chàng sẽ thấy kho báu, nhưng nếu chàng muốn sống hạnh phúc, hãy giữ lấy thứ mà đối với chàng là quý giá nhất.

Sau khi dặn dò xong, cô gái biến mất. Georges đi vào đường hầm thủy tinh, nó dẫn chàng đến một cái hang đầy những bình thủy tinh, chan chứa vàng và đá quý. Mỗi một bình bằng thủy tinh chứa những bó hoa báo xuân bằng vàng và bạc. Trong góc hang chàng phát hiện ra một con búp bê thủy tinh được đặt trên chiếc bàn thủy tinh. Con búp bê đẹp đến nỗi Georges cảm thấy rất ngạc nhiên. Tất cả những thứ còn lại chẳng làm chàng để ý đến. Chàng liền lấy chiếc bàn, con búp bê và chuẩn bị trở về nhà, chàng vui sướng hát vang lên. Chàng chẳng hề nghĩ đến chiếc chìa khóa thủy tinh.

- Chàng rất sáng suốt, Georges ạ - Búp bê nói và biến thành một cô gái xinh đẹp - Nếu chàng lại mang theo cả chiếc chìa khóa thủy tinh, em sẽ rời bỏ chàng để quay trở lại ngọn núi, và chàng sẽ chẳng bao giờ tìm thấy em nữa. Ngược lại, nếu chàng trở ra ôm một đống của cải, chàng sẽ không tìm được hạnh phúc. Em cảm ơn chàng vì chàng đã cứu sống em khỏi sự phù phép đè nặng lên em. Nếu chàng muốn, em sẽ trở thành vợ chàng.

Chắc chắn rằng Georges đồng ý! Từ khi sinh ra đến nay, chưa bao giờ người ta được nhìn thấy một người con gái đẹp đến vậy. Chàng ôm người vợ vào lòng, vác chiếc bàn thủy tinh lên vai và trở về ngôi nhà yêu dấu. Ngạc nhiên vì thấy em trai trở về cùng với một cô gái xinh đẹp, hai người anh còn ngạc nhiên hơn nữa khi thấy cậu út gọi những món ăn ngon tuyệt như tiệc của vua chúa từ chiếc bàn thủy tinh, rồi đến những đồng tiền lần lượt hiện ra. Georges chia sẻ mọi thứ mà chàng có với các anh trai, cô vợ xinh đẹp của chàng chăm sóc nhà cửa cho cả ba anh em. Chiếc bàn thủy tinh lúc nào cũng

ngập đầy thức ăn và luôn tặng cho mỗi khách ăn một đồng tiền bằng vàng sau mỗi bữa ăn. Sự khốn khó không đeo đẳng ba anh em nữa, nó bị đẩy tít vào những cánh rừng tăm tối.

Nhưng than ôi! Lòng tham làm cho hai người anh không thể ngủ được. Một ngày kia, họ quyết định cùng nhau ăn trộm chiếc bàn thần. Buổi tối, khi Georges và vợ chàng đã ngủ say, hai người anh liền ăn trộm chiếc bàn, rón rén đi ra ngoài và họ chạy thật nhanh. Nhưng chẳng đi được bao xa họ bắt đầu tranh nhau chiếc bàn. Ai cũng giành về phía mình; họ xô nhau, đẩy nhau đến khi chiếc bàn thủy tinh vỡ ra hàng nghìn mảnh. Cả hai người anh giận nhau và mỗi người đi về theo một ngả theo hai hướng đối lập nhau để đi tìm chiếc chìa khóa thần kỳ, bông hoa báo xuân. Các bạn có tin là họ tìm thấy không? Chắc chắn là không, vì ngày nay họ vẫn còn tiếp tục lang thang khắp thế gian.

Buổi sáng, khi biết được những điều xảy ra Georges rất buồn nhưng người vợ yêu dấu của chàng an ủi chàng:

- Đừng buồn, Georges. Nếu làm việc chăm chỉ, chúng ta sẽ chẳng bao giờ nghèo khó.

- Em có lý, em yêu của anh - Georges trả lời.

Và thế là chàng sống hạnh phúc cùng với vợ. Ngày nay vẫn thế, cả hai vợ chồng chàng sống trong ngôi nhà nhỏ của họ.

21. Chuyện kể của một cành Thạch Thảo

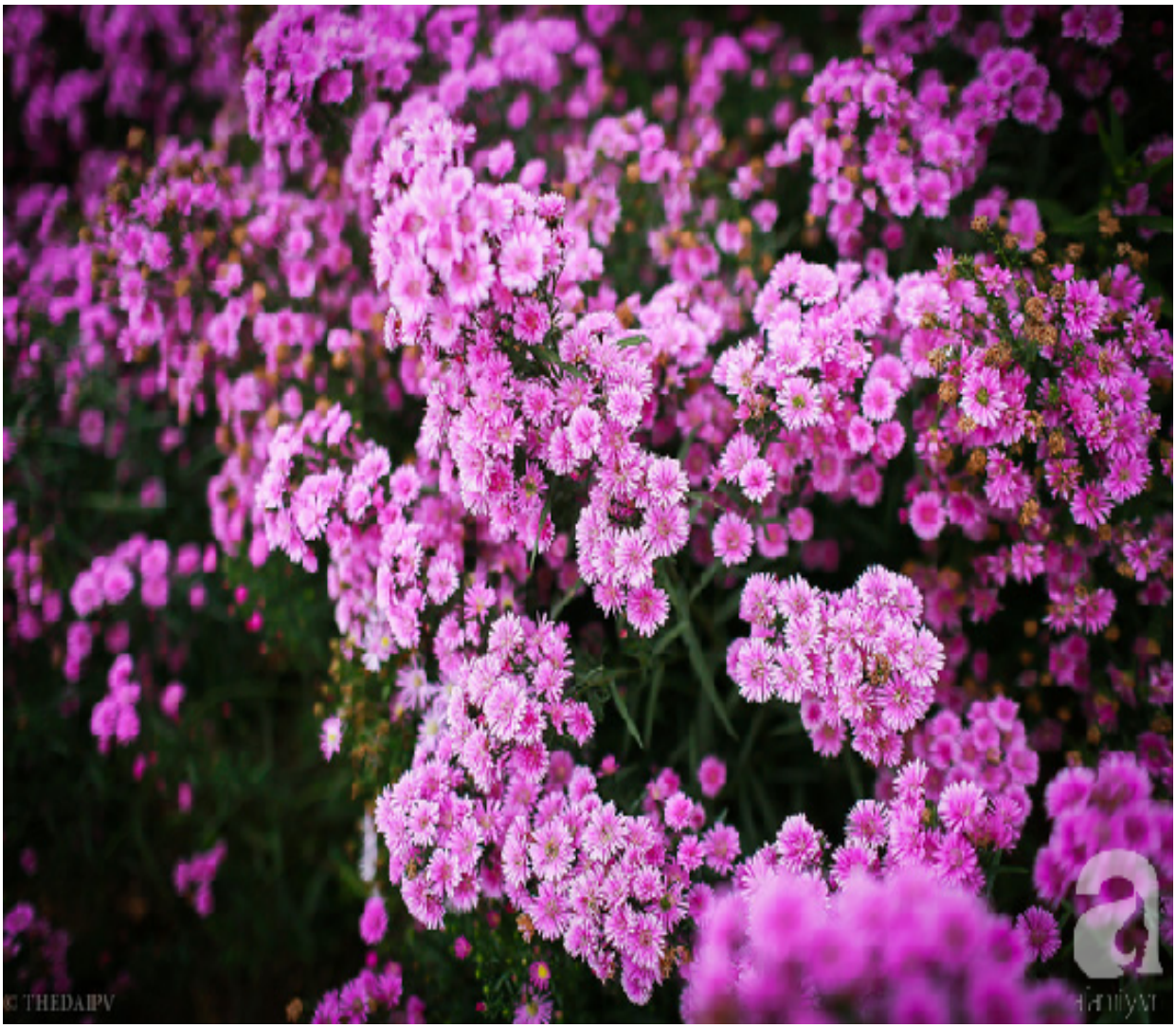

Một nàng tiên nhỏ xíu váy hồng tiến đến nhảy múa trước ngai. Nàng hờ hững cúi chào bà chúa hoa rồi chơi trò bịt mắt với chú ma trơi nhỏ nhanh nhẹn.

- Ngươi là ai? - Bà chúa hoa hỏi và trừng mắt nhìn cô nhỏ hỗn xược.

- Tôi ư? Tôi là tôi - Nàng tiên nhỏ đáp lại một cách bướng bỉnh nhưng cô nàng nhìn thấy Hoa Hồng có vẻ chán chường liền nhún nhường đế thêm - Tôi là nàng tiên của cành cây thạch thảo. Xin chúa hoa đừng giận, tôi muốn kể cho bà nghe một câu chuyện hay. Xin bà hãy nghe nhé.

Cách đây rất xa, có thể là ở đầu trái đất có một ngôi nhà tranh đổ nát. Đó là nhà của một bà góa nghèo và cậu con trai Jack. Ngôi nhà nằm trong một vùng hẻo lánh. Xung quanh đó, khắp nơi là những thảm cây thạch thảo bát ngát vô tận, xen vào đó là những dãy núi đá trơ trọi và những đầm lầy vô cùng nguy hiểm. Cuộc sống của người dân nơi đây rất khó nhọc;nhưng ngược lại, vùng này lại là thiên đường của các nàng tiên, của những chú ma trơi và của những người siêu phàm khác. Cậu bé Jack được nghe biết bao nhiêu là truyền thuyết về các nhân vật này qua câu chuyện mà mẹ cậu đã kể cho cậu nghe và cậu bé phải trả giá đắt vì một trong những nàng tiên nhỏ bé lạc đường vào nhà cậu chơi với cậu. Nỗi cô đơn làm cậu bé muốn khóc. Khi màn đêm buông xuống, cậu bé luôn ngồi bên cửa sổ nhìn về phía đầm lầy đầy thèm muốn. Trên đầm lầy, chập chờn hai chú ma trơi cùng những đốm lửa lung linh muôn màu và những vòng tròn của các tiên nữ, thế là cậu chẳng thể rời mắt khỏi đầm lầy. Mẹ cậu bé thử thuyết phục cậu đi ngủ nhưng chú bé bướng bỉnh này phớt lờ như không nghe thấy gì.

- Nếu con tiếp tục không nghe lời mẹ, những con ma trơi sẽ đến bắt con đi và kéo con vào đầm lầy - Một ngày nọ người mẹ tức giận nói - Hãy chui vào trong chăn đi, đứa con bướng bỉnh này! Trong chăn con sẽ tránh được các nàng tiên và những chú ma trơi.

Ngán ngẩm, người mẹ liền túm lấy chiếc que dài và mảnh lên dọa làm Jack phải cuộn mình vào cuối giường. Các bạn có tin là Jack sợ ma không? Không đâu! Sau khi mẹ cậu đã đi ngủ thật say, cậu liền thức dậy, nhẹ nhàng, rón rén tiến đến gần lò sưởi.

Cậu cầm chiếc que cời lửa, cời những viên than cháy đỏ, sau đó cho vào lò những cành hoa thạch thảo khô để lửa cháy to hơn. Một ngọn lửa nhỏ sáng lên, kêu lốp đốp, lan ra và bắt đầu nhảy múa. Bếp lửa nổ ầm ầm một cách kỳ lạ. Đột nhiên, ngọn lửa tắt ngấm và một con người bé nhỏ lạ lùng nhảy vào nhà. Tóc đỏ chói, hai mắt đỏ rực và mặc một chiếc váy với những ngọn lửa đỏ hồng. Trời ơi! Đó thực sự là một tiên nữ! Nàng nhỏ hơn cả ngón tay cái, mảnh mai hơn ngón tay út, nàng đẹp đến nỗi làm cho bạn nghẹn thở.

- Này, cô là ai? - Jack ngạc nhiên hỏi.

- Tôi là tôi - Tiên nữ trả lời với vẻ kính cẩn - Thế còn cậu, cậu là ai?

- Tôi cũng vậy, tôi là tôi - Jack đáp lại, bởi vì cậu cảm thấy cô nàng bé nhỏ này đang chế nhạo cậu.

- Ôi, một cái tên tuyệt đẹp - Nàng tiên cười nụ cười trong trẻo của một bé gái
- Hãy lại đây, ta sẽ chỉ cho cậu một thứ - Nàng tiên đề nghị cậu bé.

Cúi xuống bếp lò, nàng thổi những viên than cháy hồng. Ngay lập tức, những ngọn lửa bùng lên rất kỳ quặc! Những ngọn lửa biến thành những con chim, những chú bọ hung, những côn trùng, những bông hoa và những cây bằng lửa. Những chú bướm sặc sỡ nhảy múa trên đồng rực lửa. Những con thiên nga bằng lửa bơi trên mặt hồ ánh lửa và những người thợ săn kêu lốp đốp nhảy qua cánh rừng sáng chói. Sau đó, ngọn lửa tắt đi, mọi cảnh tượng đều biến mất. Nàng tiên nữ lần thứ hai thổi vào những viên than hồng, những ngọn lửa lại bắt đầu nhảy múa nhưng nhỏ hơn. Lần này, các ngọn lửa biến thành tòa lâu đài bằng lửa, rất nhiều hoàng tử, công chúa, các phu nhân và những chàng kỵ sĩ bằng lửa. Họ nhảy múa trên mặt lò than hồng, dưới âm thanh của một dàn nhạc lửa. Sau đó tất cả lại biến mất. Jack vỗ tay nhiệt tình.

- Nữa đi, nữa đi - Cậu ta hét lên, nhưng tiên nữ không muốn thổi lần thứ ba. Vì thế, cậu bé cúi xuống và tự mình thổi vào đống than hồng. Khốn khổ thay! Một ngọn lửa bùng lên, một ngọn lửa bắn thẳng vào đôi giày vải của nàng tiên.
- Ôi, ôi, ôi - Nàng tiên rên rỉ, nhưng đó không phải là tiếng kêu của một cô bé. Cô ta rít lên như một cơn gió xoáy, oang oang như một cơn bão, hét lên như một bầy chó săn hung hãn. Jack có cảm giác rằng tất cả mọi quái vật cùng hẹn nhau đột nhập vào túp lều. Hoảng sợ, cậu bé bịt tai lại nhưng những tiếng hú vẫn tiếp tục vang lên.

- Mình có thể trốn vào đâu để thoát khỏi nàng tiên khủng khiếp này? Ta biết rồi: trong giường! Những nàng tiên và những con ma trơi sẽ không đến tìm ta nếu ta ở trong chăn - Cậu bé tự nhủ và thực hiện ngay.

Đúng lúc ấy, cậu nghe thế một giọng nói nghiêm khắc của mẹ nàng tiên vang lên trong lò sưởi:

- Ai rên rỉ như vậy - Bà ta hét lên khiến bồ hóng ở trong phòng bay lên.

- Con - Nàng tiên rên rỉ- Đôi hài của con bị cháy rồi.

- Ai đã làm điều đó - Mẹ của các nàng tiên nổi giận.

- Là con - Nàng tiên đáp lại, Jack run lên vì sợ trong chăn. Hạnh phúc thay mẹ của các nàng tiên liền buộc tội cô nàng bất hạnh.

- Vậy thì tại sao con lại không gọi ta đến cứu con, đồ ngốc! Nếu con làm một điều ngu ngốc con phải tự sửa chữa. Hãy đợi đấy, rồi con sẽ thấy.

Từ khóe mắt, Jack nhìn thấy một bàn tay lửa thò ra từ bếp lò. Bàn tay túm lấy một tai của nàng tiên và kéo lê đi.

- Thưa tiên chúa! - Một loạt tiếng nức nở và rên rỉ nổi lên dữ dội trên mái nhà.

Jack lại tiếp tục chui vào chăn để không nghe thấy gì và để thoát khỏi những nàng tiên và các chú ma trơi. Từ hôm đó trở đi, mẹ của cậu bé không cần phải đuổi cậu vào giường nữa, cậu bé chẳng còn muốn chơi với các nàng tiên nữa.

Các bạn hãy tưởng tượng xem tai họa sẽ ra sao nếu cậu bé Jack không cẩn thận lại tiếp tục làm cháy đôi giày vải của một trong số các nàng tiên nữa! Ôi, tôi chẳng dám nghĩ đến điều đó đâu.

22. Những bông hoa hồng vàng

- Tổ quốc xưa kia của tôi là đất nước của chuyện Ngàn lẻ một đêm - Hoàng tử Huệ Dạ Hương nói rồi rung từng chiếc chuông của những bông hoa bằng một vẻ ân cần - Tôi là loài hoa được nhà thơ cao quý Hafiz ca ngợi, trong những đêm thanh tuyệt đẹp, khi mà mặt trăng cuộn tròn trong những đôi khuyên tai của các thiếu nữ. Nhưng mà, giờ đây tôi đã được cả thế giới biết đến. Khi tôi đến các vùng khác nhau, tôi đã nghe thấy rất nhiều truyền thuyết đẹp, tôi sẽ kể cho các bạn nghe một truyền thuyết và tôi sẽ cảm thấy sung sướng nếu câu chuyện của tôi làm các bạn thích thú! Trước tiên hãy nghe đã:

Ngày xửa ngày xưa, có một đôi vợ chồng nọ chỉ có một cậu con trai. Từ thời thơ ấu dịu ngọt của cậu bé, cậu đã chứng tỏ mình là một chú bé lanh lợi và không ngoan, đến nỗi làm cha của cậu hết sức ngạc nhiên khi một ngày kia cậu đề nghị cha:

- Thưa cha, giờ đây con đã trưởng thành, con muốn giúp đỡ cha kiếm sống. Hãy để con học nghề kim hoàn. Con muốn sáng tạo ra những bông hoa đẹp bằng vàng.

Người cha vui lòng nhận lời. Ông liền dẫn con trai mình đến xưởng kim hoàn của một người bạn và giao cậu cho bạn rèn giũa chăm sóc. Nhanh nhẹn và khéo léo, cậu học trò sớm vượt người thầy của mình, cậu làm được rất nhiều đồ trang sức đẹp và những nữ trang xinh xắn. Nhưng mà điều đáng ngại nhất là những bông hoa bằng vàng của cậu làm nhà vua cũng phải ngạc nhiên. Người thầy kim hoàn không ngớt lời khen ngợi cậu học trò của mình.

Một ngày kia, một du mục Ả Rập bước vào trong cửa hàng với một chiếc rổ để đầy những bông hoa huệ dạ hương tuyệt đẹp ở trên tay.

- Tôi không biết những bông hoa lạ này. Chúng thật là đẹp! - Chàng trai trẻ nói, rất lịch sự- Hãy cho phép tôi mô phỏng những bông hoa này để làm đồ trang sức bằng vàng ròng.

Người Ả Rập bật cười:

- Vô ích thôi, con trai của ta ạ! Vứt những bông hoa tươi này vào trong lửa con sẽ thấy những thứ mà con chưa bao giờ được thấy trước mặt con.

Chàng trai trẻ vòng vo, ngập ngừng với ý định phá hủy bông hoa rực rỡ này nhưng điều lạ luôn chứa đựng những điều tốt đẹp. Thật ngạc nhiên, trong ngọn lửa, những bông hoa huệ dạ hương biến thành những bông hoa sáng chói bằng vàng đỏ, thứ vàng hiếm nhất. Chàng trai không tin vào mắt mình.

- Hãy nói cho con biết bí mật của ông đi, hỡi quý ông tôn kính. Ông mang những bông hoa thần kỳ này từ đâu đến? - Chàng trai năn nỉ.

- Chàng sẽ không bao giờ đoán được điều đó đâu, chàng trai của ta - Người du mục Ả Rập trả lời - Nhưng vì chàng, ta sẽ nói cho chàng tất cả sự thật. Ở giữa một sa mạc có một khu vườn rộng trải dài những bông hoa kỳ diệu này. Người xưa khẳng định rằng khu vườn đó là của con gái Ngọc Hoàng. Dưới bóng những cây hoa, người ta nói rằng, mọc lên một tòa lâu đài bằng sương và một cầu vồng. Nhưng hỡi ôi! Không một người nào có thể đi xa hơn những bông hoa huệ dạ hương. Nếu con muốn thấy, ta sẽ dẫn con đến ngọn núi đó. Một mình, con sẽ chẳng bao giờ tìm thấy đường đến đó đâu.

Chàng trai vui vẻ nhận lời đề nghị của người Ả Rập du mục. Sáng hôm sau, chàng cưỡi lên lưng lừa và đi theo người đàn ông tiến vào trong sa mạc. Họ phải đi rất lâu. Chàng trai bắt đầu tin rằng người du mục Ả Rập già lạc đường và cảm thấy tiếc là bị dẫn đi trong sự cám dỗ mạo hiểm. Đột nhiên, một ngọn núi dựng đứng hiện ra trước mặt họ. Những vách núi trơn như thủy tinh, những chú chim đại bàng trắng bay lượn vòng xung quanh ngọn núi.

- Chúng ta đã đến nơi rồi - Ông lão nói - Khi con trèo lên đỉnh núi, hãy hái một bó hoa huệ dạ hương thần kỳ đó và ném xuống đây. Sau đó chúng ta sẽ chia nhau chiến lợi phẩm của chúng ta. Con phải hái thật nhanh để cho các con gái của Ngọc Hoàng không bắt được con.

Chàng trai trở nên rất buồn.

- Than ôi, thưa ông! Con sẽ không bao giờ lên đến đỉnh núi đâu. Vách núi trơn như thể là nó bằng băng vậy.

Nhưng người du mục trấn an chàng:

- Đừng sợ gì cả, con trai của ta. Ta đã đề phòng mang theo một tấm da lạc đà. Ta sẽ buộc con ở bên trong, những con đại bàng trắng sẽ mang con đến

tận mây.

Đúng như lời ông lão đã nói. Khi những con đại bàng đặt con mồi xuống đỉnh núi, chàng trai liền dùng một con dao rạch tấm da lạc đà ra, những con đại bàng liền hoàng sợ và bay đi. Xung quanh chàng là hàng nghìn bông hoa lấp lánh. Người thợ kim hoàn trẻ không để mất thời gian ngắm những bông hoa đó. Chàng vội vã hái thật nhanh một bó hoa huệ dạ hương đỏ và vứt xuống chân núi, xuống chân của ông lão.

- Con phải làm thế nào để xuống bây giờ? - Chàng trai gọi đầy lo lắng.

Một tiếng cười ma quỷ vọng lên để đáp lời chàng:

- Đồ điên đáng thương! - Ông già cười khẩy. - Không ai có thể quay trở về từ đỉnh núi này. Ta cám ơn con vì những bông hoa thần kỳ này, con trai ngu ngốc, và ta chúc con sớm chết.

Dứt lời, người du mục Ả Rập độc ác liền quay trở về. Chàng trai trẻ rùng mình khiếp sợ. Chàng vừa nhìn thấy những chiếc sọ, những bộ hài cốt người bạc trắng vì ánh nắng mặt trời, rải rác khắp mặt đất trong những bồn hoa nở rộ. Nức nở, chàng bắt đầu chạy không phương hướng với mong muốn bằng mọi giá phải thoát khỏi nơi đáng sợ này. Đột nhiên, một giọng rên rỉ làm chàng dừng lại khi đang cuống cuồng chạy trốn.

- Hãy lại đây cứu tôi với, nếu chàng có trái tim nhân hậu! - Một chú đại bàng đực trắng bị mắc cánh vào trong những cành cây có gai.

Người thợ kim hoàn trẻ chạy đến ngay lập tức để giải thoát cho đại bàng. Đột nhiên, hai chú chim khổng lồ sà xuống trước mặt chàng dùng móng quặp lấy chàng và mang chàng lên mây. Chàng trai bất hạnh ngất đi vì sợ và vì thất vọng. Khi chàng tỉnh lại, chàng cứ ngỡ là mình mơ. Chàng đang ở trong một tòa lâu đài bảy sắc kỳ diệu, nằm trên những chiếc đệm thơm ngào ngạt. Bảy cô gái trẻ đẹp nhảy múa xung quanh chàng và mỉm cười với chàng.

- Các ngươi là ai? Ta đang ở đâu? - Chàng trai hỏi trong tiếng thở dài.

- Chúng tôi là con gái của Ngọc Hoàng - Cô gái đẹp nhất trong số họ trả lời - Chàng đang ở trong lâu đài thần kỳ của chúng tôi mà không một người nào có thể vào được. Những con đại bàng trắng trung thành của chúng tôi đã mang chàng đến đây vì chàng đã giải thoát cho em út của chúng. Biết ơn chàng, chúng đã cứu sống chàng.

Sau đó, các cô gái trẻ bắt đầu đồng thanh nói, hỏi chàng để biết chàng làm gì trong khu vườn kỳ diệu đó. Chẳng giấu họ điều gì, chàng thợ kim hoàn kể cho họ nghe ông già độc ác đã lừa chàng thế nào.

- Chúng tôi biết con người độc ác đó - Các cô gái thổ lộ cùng chàng - Mỗi năm, hắn dẫn đến đây một con người bất hạnh như chàng vậy và yêu cầu anh ta đi lấy cắp những bông hoa huệ dạ hương thần kỳ trong vườn của chúng tôi trên đỉnh núi. Mỗi bông hoa huệ dạ hương chứa đựng một năm cuộc đời của chúng tôi. Khi người đàn ông bất hạnh làm xong việc, lão già liền bỏ anh ta lại giữa nanh vuốt của thần chết.

Chàng thợ kim hoàn trẻ liền quỳ xuống.

- Hãy tha lỗi cho tôi, các con gái của Ngọc Hoàng. Tôi không biết những bông hoa huệ dạ hương tượng trưng cho các người. Tôi không ngờ rằng mỗi bông hoa bị hái lại rút ngắn đi một năm tuổi của các người.

Những cô gái trẻ phá lên cười.

- Đừng rên rỉ nữa. Những bông hoa của chúng tôi được tính đến hàng nghìn năm, chính xác bằng số tuổi thọ của chúng tôi. Vậy thì một bông hoa, ít hay nhiều không phải là điều quan trọng lắm và chúng tôi còn rất trẻ. - Người con gái đẹp nhất nói. - Tuy nhiên, kẻ độc ác phải bị trừng phạt. Hãy ở lại đây với chúng tôi trong cung điện này đến khi con quỷ ấy trở lại. Chàng sẽ dùng con dao thần của chúng tôi để giết hắn.

Chàng trai trẻ vui lòng ở lại. Chàng đem lòng yêu cô gái duyên dáng nhất trong số các con gái của Ngọc Hoàng đến nỗi năm thứ hai đã đến như trong giấc mơ đẹp. Một ngày kia, người yêu của chàng nói với chàng:

- Thời cơ đã đến, chúng ta phải chia tay. Hãy cầm lấy con dao thần của em và hãy nhớ rõ những gì em sẽ nói với chàng đây. Lão già này không phải là một người đơn giản. Trái tim của con lừa đập trong lồng ngực lão và trái tim thật của lão được giấu trong thân thể của một con lừa. Nếu chàng muốn được sống, hãy đâm vào con lừa của lão.

Chàng trai chào tạm biệt, nước mắt lưng tròng:

- Ta yêu nàng. - Chàng thầm thì với cô gái.

Cô gái trẻ mỉm cười.

- Đừng quên lời hứa của chàng. Kẻ độc ác phải bị trừng trị. - Nàng nói.

Sau đó, nàng liền gọi một con chim đại bàng trắng đến và ra lệnh cho đại bàng mang chàng thợ kim hoàn xuống chân núi. Khi nhìn thấy chàng trai, lão già tái mặt:

- Ta biết, ta đáng bị trừng phạt vì sự phản bội. Con có quyền trả thù ta, vậy thì hãy đâm ta đi, hãy đâm vào trái tim ta bằng lưỡi dao của con! - Lão già kêu lên rồi phanh ngực ra.

Không để cho hắn lừa mình, nhớ lại lời khuyên của người yêu chàng trai đâm thẳng mũi dao vào ức của chú lừa. Cùng lúc ấy, lão già sụp xuống. Người thợ kim hoàn giải thích cho người bạn đường của lão du mục số phận của anh ta nếu anh ta trèo lên đỉnh núi, sau đó hai người cùng nhau trở về nhà.

Bố mẹ và người thầy dạy kim hoàn của chàng mở rộng vòng tay đón chàng. Nhưng mà, từ khi trở về, một nỗi buồn vô tận luôn ngự trị trong ánh mắt

chàng mà người thân yêu của chàng không thể xua tan được. Một ngày nọ, một chú chim đại bàng trắng khổng lồ từ trên mây đậu xuống, trên lưng đại bàng là cô con gái xinh đẹp nhất của Ngọc Hoàng, nàng ôm một bó hoa huệ dạ hương đỏ. Nàng quỳ xuống trước chàng trai đang run lên vì vui sướng rồi thầm thì với chàng:

- Em không thể sống thiếu chàng. Người cha đáng kính của em đã đã cho phép em được ở bên chàng. Hãy cầm lấy những bông hoa huệ dạ hương đỏ này và ném chúng vào lửa, những bông hoa bằng vàng sẽ làm chàng giàu có. Chàng hãy trồng vào bồn số hoa bằng số tuổi của một con người. Em không muốn sống lâu hơn chàng. Em sẽ chung thủy cùng chàng đến chết.

Đó là đoạn kết của truyền thuyết về những bông hoa huệ dạ hương bằng vàng. Chàng thợ kim hoàn và vợ mình sống một cuộc sống hạnh phúc và ấm no.

Khi số phận của họ kết thúc là lúc cây hoa huệ dạ hương cuối cùng mà trước kia chàng trai trẻ trồng xuống đất từ từ héo đi, hai vợ chồng ngồi bên ngưỡng cửa, cầm tay nhau rồi nhắm mắt. Thật hạnh phúc, cả hai tắt thở mà miệng vẫn mỉm cười.

Đúng lúc đó, người ta nghe thấy trên trời cao những tiếng vỗ cánh ầm ầm của bảy chú đại bàng trắng, chúng đến cùng với Ngọc Hoàng và các cô con gái dịu hiền của ông. Họ từ biệt người con gái, vì tình yêu với chàng trai trẻ, nàng đã đánh đổi số phận của mình lấy cuộc sống ngắn ngủi của con người. Trong nỗi buồn của họ xen lẫn niềm cảm phục và ghen tị. Họ khóc và nước mắt của họ rực rỡ muôn màu làm cho những con người trong thảo nguyên khô cằn phải ngước mắt nhìn rồi thốt lên:

- Hãy nhìn kìa! Trời mưa!

Đó là một trận mưa rất đẹp lấp lánh muôn sắc màu và thoảng hương thơm ngây ngất của hoa huệ dạ hương.

23. Nàng tiên núi

Tôi tên là Sao Bạc, được bọc trong một bộ lông trắng. Tôi mang đến cho các bạn một huyền thoại về đỉnh núi cao nhất, được viết trên một bông tuyết. Thật là công bằng nếu bông tuyết không tan trên đường. Nhưng tôi làm được gì? À, đây!

Nếu bạn ngược dòng sông bạc, bạn sẽ đến chân một ngọn núi rất cao. Ngày xưa, cách đó khá xa là một vùng khô cằn và đầy thù địch. Xứ sở im lặng của các dãy núi đá rất hiu quạnh, không có một cọng cỏ nhỏ làm vùng đó vui lên một chút, chẳng có nổi một bông hoa làm vui mắt và sưởi ấm trái tim. Đức

vua trị vì đất nước là một ông già với chòm râu bạc trắng như tuyết. Ngài chỉ có duy nhất một cô con gái, nổi tiếng vì sắc đẹp rực rỡ của nàng. Nàng được sinh ra trong một dòng suối trong như pha lê, giống như tất cả tiên nữ trong vùng. Trước khi chập chững những bước đi đầu tiên, nàng ngủ trong một cái nôi được đẽo gọt từ tảng băng. Có thể vì điều đó mà nàng trong như nước, sáng chói như tảng băng. Khi nàng cười, bầu trời ửng hồng, khi nàng khóc, những bông tuyết rơi ra từ trong mắt nàng.

Nàng tiên thích đi lang thang trong xứ sở lặng im đầy tuyết và thổ lộ nỗi buồn trong thung lũng lốm đốm những bông hoa muôn màu có hàng ngàn mùi hương ngây ngất. Một ngày nọ, không thể cưỡng lại được nữa, nàng đậu xuống bãi cỏ đầy hoa như một đám mây tuyết nhẹ để hái một bó hoa rồi trồng chúng vào đám tuyết trước khung cửa sổ lâu đài bằng băng của nàng. Những bông hoa tội nghiệp không sống sót khi xung quanh băng giá và không chịu được hơi thở lạnh lẽo của của vị vua tóc trắng bằng bạc. Chúng úa vàng, héo rũ, sau đó đông lại trong băng. Nàng công chúa tội nghiệp khóc thương cho những bông hoa.

Sau đó nàng chẳng dám động đến dù chỉ một chiếc lá xanh nữa. Bị giày vò bởi nỗi u sầu, nàng không ra khỏi tòa lâu đài giá lạnh nữa, nàng vẽ những bông hoa băng theo trí tưởng tượng của mình lên nền băng. Những bông hoa đó rất đẹp, nhưng không hương, không sắc, không sự sống và rất lạnh nếu ta chạm vào. Nàng tiên suốt ngày khóc và trái tim băng của nàng vang lên tiếng chuông chết chóc. Đờ ring! Đờ ring! Chiếc chuông con hòa âm làm rơi những ngôi sao trên bầu trời.

Những lời than vãn của nàng tiên bé nhỏ đơn côi bay đến thung lũng đầy hoa làm cho cô gái của người bán than nghe thấy. Mẹ của cô gái đã kể cho cô nghe rất nhiều lần câu chuyện của nàng tiên đến nỗi mà cô hiểu rất rõ nguồn cơn nỗi buồn của người. Ý nghĩa về nỗi cô đơn của nàng tiên băng bất hạnh làm cô gái rất buồn.

Một ngày kia cô đề nghị:

- Bố ơi, mẹ ơi, hãy cùng con đi đến bãi cỏ để thuyết phục những bông hoa trèo lên vùng bí hiểm lởm chởm toàn đá kia với chúng ta và làm cho trái tim của nàng tiên vui lên nhé.

Bố mẹ của cô chiều theo ý muốn của con gái mình. Cả ba cầm tay nhau, đi qua hết bụi hoa này đến bụi hoa khác, đi qua hết bụi hoa dạ kim đến hoa báo xuân, hết cây lưu ly đến hoa cúc đầu xuân, yêu cầu nài nỉ nhưng vô ích. Sợ hãi ngọn gió lạnh lẽo của núi đá, sự đóng băng và tuyết dai dẳng, những bông hoa không dám mạo hiểm trong xứ sở hiu quạnh của núi đá. Thất vọng cô con gái của người bán than trốn mẹ rồi bắt đầu khóc nức nở. Đột nhiên, một bông hoa mềm mại trắng muốt của sao bạc từ trong đám rêu nở ra.

- Tại sao cô lại khóc vậy? - Bông hoa hỏi cô gái.

Thời ấy, con người có thể hiểu được ngôn ngữ của loài hoa, ngay lúc đó, cô gái vội vàng kể cho hoa sao nghe về câu chuyện buồn của nàng tiên đơn côi trên núi. Cảm động vì câu chuyện của cô gái trẻ, hoa sao bạc hứa sẽ trèo lên cung điện của nhà vua có mái tóc bạc cùng với cô con gái của ông. Nói dứt lời, bông hoa làm ngay. Bông hoa tạm biệt tất cả các chị em trong đồng hoa và đi về phía đỉnh núi. Tràn ngập lòng biết ơn, cô gái nhỏ gửi đi một thông điệp vui tính:

- Hỡi nàng tiên núi, hỡi nàng tiên núi. Tôi gửi cho bạn một bông hoa sao bạc trắng để sưởi ấm trái tim băng của bạn.

Tiếng vọng nghe thấy lời gọi của cô gái vội vã dội lại từ dãy núi này đến dãy núi khác cho đến khi nàng công chúa tuyết nghe thấy. Vui sướng, ngay lập tức nàng liền lấy đồ khâu của mình ra để khâu một chiếc áo măng tô nhỏ trắng bằng sương và lông tơ thiên nga. Kiệt sức vì phải leo lên những dãy núi đá hoa cương, nhưng cuối cùng hoa sao bạc cũng đến được đỉnh núi đá vôi cao nhất, nàng tiên liền trồng cây hoa vào trong một chỗ gồ ghề che khuất gió và mặc cho cây chiếc áo choàng trắng mềm mại như nhung để bảo vệ cây khỏi giá lạnh. Hoa sao bạc làm quen rất nhanh với cuộc sống trong những dãy núi. Ở gần mặt trời và những ngôi sao, hoa hàng ngày ngắm

những đám mây bay xung quanh mình. Giọt sương êm ái và nhẹ nhàng ẩn mình trong đóa hoa. Hoa sao bạc tự cho mình là bầu trời.

Khi những bông hoa trong thung lũng biết được hoa sao bạc sống như thế nào trên đỉnh núi, chúng liền quyết định đi theo hoa sao bạc.

Đầu tiên là hoa lưu ly, sau đó đến hoa báo xuân, hoa long đởm, hoa nghệ tây, hoa nghệ đào, hoa tai hùm, hoa cỏ ban, cây nghề rễ xoăn và rất nhiều loài cây khác nữa. Một số cây ở lại chân núi, một số ở bờ của một vực thẳm, một vài cây khác nữa trèo lên tận đỉnh núi để theo hoa sao bạc. Nàng tiên, cuối cùng cũng tìm thấy hạnh phúc. Từ sáng đến tối nàng chăm sóc các cây hoa, buổi tối nàng khép các tràng hoa lại. Trong những đêm đông dài, nàng yêu kiều dệt những tấm thảm mềm để bảo vệ cho các cây hoa. Song nàng luôn dành sự ưu ái đặc biệt cho hoa sao bạc. Nàng thường xuyên vuốt ve những cánh hoa sao bạc mềm mại, lòng tràn đầy biết ơn cô con gái bé nhỏ của người bán than.

Đầu mùa đông, nàng tiên nhỏ những giọt lệ tạo thành chiếc chăn bằng tuyết để bảo vệ cho các cây yêu quý của mình. Chiếc chăn này ngăn không cho các tảng băng lạnh lẽo chui xuống tận rễ cây và bắt đầu chờ mùa xuân đến. Một ngày nọ, tiếng vọng mang đến cho nàng tiếng nức nở của một em bé. Cô con gái của người bán than đang ngủ, cô bị ốm trong ngôi nhà của mình dưới thung lũng. Cô bé suy sụp rất nhanh, còm nhom và tiều tụy. Ông thầy lang già nhất nhún vai, bất lực, hoài công móm mém đọc các lời ma thuật. Cô gái nhỏ rất đau lòng và rên rỉ không ngừng. Nàng tiên nhỏ rất muốn giúp đỡ cô bé, đền ơn cô vì lòng tốt của cô. Đột nhiên, nàng tiên ngạc nhiên nghe thấy tiếng nói bật ra từ bé gái nhỏ:

- Bố ơi, mẹ ơi, con buồn vì những bông hoa - Em bé ốm yếu nói - Nếu hôm nay con vẫn chưa nhìn thấy chúng qua cửa sổ, con sẽ chết.

Bố mẹ bé gái lắc đầu buồn bã và rên rỉ:

- Con muốn những bông hoa xuất hiện ở cửa sổ của con giữa mùa đông này ư?

Nàng tiên liền rón rén đến bên cửa sổ của bé gái và vẽ lên đó bằng trí tưởng tượng thần kỳ của mình những bông hoa băng mờ mờ. Không có sự sống và giá lạnh khi chạm vào chúng, không sắc, không hương, nhưng những bông hoa đó rất đẹp. Chúng sáng rực rỡ như những bông tuyết và được trang trí bởi các sắc màu của cầu vồng giống như ánh mắt bí ẩn và sâu thẳm của nàng tiên núi. Khi nhìn thấy những bông hoa đó, bé gái cảm thấy khỏe hơn. Sau đó, em bé không ngừng mỉm cười. Khi mùa xuân trở lại bởi những bông hoa rực rỡ muôn màu trên đồng cỏ, bé gái lần đầu tiên ra khỏi ngưỡng cửa, vui sướng và đầy biết ơn, hướng về phía đỉnh núi và reo lên:

- Cảm ơn, cảm ơn bạn, nàng tiên núi xinh đẹp!

Tiếng vang mang về từ đỉnh núi những tiếng nói thần kỳ, đó là câu trả lời của công chúa:

- Cảm ơn bạn, cảm ơn bạn, cảm ơn bạn...

24. Chàng Ngốc gù

Một cô gái bé nhỏ xinh đẹp tỏa một mùi hương êm dịu đi qua đám đông ồn ào của buổi khiêu vũ tiến đến gần nữ chúa Hoa Hồng. Khoác trên người một chùm hoa bí ẩn và giản đơn, cô bắt đầu líu lo kể câu chuyện của mình, mệt lả.

Ngày xửa ngày xưa, có một ông vua sinh được ba cô con gái. Cô thứ nhất có một cái mũi to, cô thứ hai có đôi tai to, cô thứ ba có một vết chàm. Cả ba cô hợp lại thì rất đẹp. Cô chị cả biết đếm đến một, cô chị hai biết đếm đến hai, cô thứ ba biết đếm đến ba. Cả ba cô hợp lại thì rất thông minh. Cô chị cả bị thọt hai chân, cô thứ hai bị nặng tai, cô út bị lác mắt. Nhưng sau khi cân nhắc mọi điều, họ rất quyến rũ. Rất tự hào về các cô con gái, đức vua luôn

dành sự chăm sóc cho họ, ngài chăm sóc họ còn nhiều hơn là chăm sóc cho bộ râu dài của mình. Không bao giờ ngài để họ ra ngoài mà không có sự canh phòng cẩn mật và không có một đồng tiền vàng để học mua bánh kẹo.

Một ngày nọ, ba nàng công chúa đi dạo, ngồi thoải mái trong xe tứ mã vàng, các cô mang theo bảy trăm bảy mươi bảy chàng kỵ sĩ dũng cảm, bảy trăm bảy mươi bảy cô hầu, bảy trăm bảy mươi bảy đầu bếp nam và nữ và để làm tròn phận sự còn có một người đàn ông còm nhom chuyên dọn dẹp các món ăn. Gã nhỏ con này tên là chàng Ngốc, gã có hai cái bướu, một cái đằng trước, một cái đằng sau. Trên đường đi, gã ta nhảy nhót, hát những bài hát tinh nghịch, trộn lẫn tất cả các câu chuyện rồi kể chúng để làm vui lòng các nàng công chúa. Thế là, các nàng công chúa cười đến vỡ bụng. Nàng công chúa trẻ nhất đặt tay lên mũi gã, liếc mắt về phía gã lúc thì mắt này, lúc lại mắt kia. Nàng thấy chàng Ngốc hợp với mình và muốn kết hôn cùng chàng.

Đột nhiên, một gã khổng lồ xuất hiện trước đoàn người. Cái đầu của hắn mất hút trong những đám mây, hắn lấy một cái tháp bằng đá để làm mũ. Hắn đang đuổi những chú ruồi đậu trên mặt bằng cách dùng một cây thông khổng lồ để quạt. Hắn làm dịu cơn khát của mình bằng cách uống trực tiếp nước của những đám mây và mưa.

Khi nhìn thấy gã khổng lồ, bảy trăm bảy mươi bảy chàng kỵ sĩ dũng cảm vung những thanh kiếm vàng ra, sửa soạn những chiếc giáo bạc, cả bảy trăm bảy mươi bảy cái miệng cùng hét lên một tiếng:

- Hãy cút khỏi đường đi của các nàng công chúa, tên khổng lồ súc sinh kia! Hãy mau cút khỏi nơi đây nếu không ngươi sẽ phải đau khổ!

Sau lời cảnh báo, họ bắt đầu đâm, chém vào chân của tên yêu tinh, chân của gã này bị trầy xước và sưng rất nhanh. Đau quá, gã khổng lồ liền giậm chân làm cho các dòng sông bắn ra khỏi dòng chảy.

- Mẹ kiếp, ta vẫn còn đứng trên tổ kiến à? - Hắn phân vân và hắn xì hơi phả ra một cơn bão dữ dội khắp đất nước.

Cơn lốc làm cho đoàn người bắn tung tóe khắp nơi, chỉ có chiếc xe tứ mã vàng là đứng yên tại chỗ. Được bọc kỹ ở bên trong các nàng công chúa áp chặt váy của mình xuống đầu gối cho chúng khỏi bay qua đầu và càu nhàu không hài lòng với hoàn cảnh hiện tại.

- Tại sao gió lại nổi lên đúng lúc này chứ - Các nàng tiếc rẻ - Chúng ta sẽ bị rối tóc hết cho mà xem.

Tên khổng lồ chợt nhận ra một cái gì đó lấp lánh dưới chân mình. Hắn cúi xuống và nhặt chiếc xe tứ mã bằng vàng lên, nâng nó đến tận mây.

- Nhìn này! Nhìn này - Hắn mừng rỡ khi phát hiện ra ba nàng công chúa - Ôi những con búp bê xinh đẹp! Ta sẽ rất vui khi chơi với chúng đây.

Để ngăn cho chiếc xe tứ mã và các nàng công chúa không thoát ra khỏi bàn tay mình, gã khổng lồ giấu chiếc xe tứ mã dưới mũ. Thế là các nàng công chúa bị nhốt trong tòa tháp bằng đá.

Gió cuốn tất cả các chàng kỵ sĩ, tất cả những người hầu đi như những chiếc lông bồ công. Họ không bao giờ tìm thấy đường về và ngày nay vẫn lang thang khắp nơi trên thế giới. Chỉ có chàng Ngốc yêu quý của chúng ta tìm thấy lâu đài.

- Những đứa con gái của ta ra sao, những công chúa bé nhỏ của ta? - Nhà vua hỏi. Ngài bứt đến tận chiếc râu cuối cùng của bộ râu quá già của ngài khi nhận được tin bất hạnh ập xuống các cô con gái của ngài. Ngay lập tức, đức vua loan tin khắp đất nước ngài sẽ truyền ngôi và gả ba cô công chúa cho ai giải thoát được các nàng công chúa.

- Đây chắc chắn là việc của mình - Chàng Ngốc gù nghĩ. Không chậm trễ chàng báo tin cho mẹ rằng chàng sẽ đến nơi ở của gã khổng lồ để giải cứu các công chúa.

- Con hãy mang theo một sợi dây và một chiếc thùng - Người mẹ chín chắn khuyên con trai - Con hãy uống nước trong tất cả các giếng mà con gặp trên đường đi nhưng con đừng động đến một chút thức ăn nào nếu không con sẽ mất hết sức mạnh.

Chàng Ngốc hứa sẽ nghe theo lời khuyên của mẹ và lên đường. Chàng đi theo trí tưởng tượng của mình và khi mà chàng cảm thấy mệt lử chàng liền uống một chút nước ở các giếnh gần nhất, ngay lập tức chàng lấy lại được sức lực. Một ngày nọ, mải miết đi hết giếng nọ đến giếng kia nút dây của chàng tụt ra và chiếc thùng chàng mang theo rơi xuống đáy giếng. Chàng Ngốc liền nhảy xuống giếng để lấy lại tài sản cảu mình. Chàng tìm thấy ở đáy giếng một viên đá cuội lấp lánh trong bóng tối.

- Xin chào, chàng Ngốc - Viên đá cuội nói - Chàng làm gì ở đây?

Chàng gù liền kể cho viên đá cuội nghe việc tìm đi chàng gã khổng lồ, giải thoát cho ba cô công chúa. Nhân dịp đó, chàng Ngốc liền hỏi viên đá cuội xem đá cuội có biết gã khổng lồ sống ở đâu không.

- Ta ở dưới đáy giếng này từ nghìn năm nay, nhưng ta chưa bao giờ nghe nói về tòa lâu đài của gã khổng lồ. Bù lại, ta biết mảnh vườn của hắn ở đâu. Chàng phải nhảy xuống một đáy giếng rất sâu, chàng sẽ nhận ra cái giếng đó nhờ hương thơm quyến rũ tỏa ra từ giếng. Ta sẽ không nói cho chàng nhiều hơn nữa đâu. Ta là viên đá thần. Nếu ta nói một lần hết chuyện của ngàn năm, ta sẽ phải im lặng trong nghìn năm sau đó.

Chàng Ngốc cảm ơn viên đá cuội rồi trèo lên miệng giếng cùng chiếc thùng của mình để tiếp tục cuộc hành trình từ giếng nọ đến giếng kia. Cuối cùng, chàng tìm thấy một cái giếng tỏa hương thơm ra đến ngàn dặm khắp xung quanh. Chàng tụt xuống đáy giếng và thật thần kỳ! Một khu vườn tuyệt đẹp nở rộ đầy hoa trải dài trước mắt chàng. Ở giữa một bồn hoa mọc lên ba bông hoa màu vàng giản dị. Chắc chắn, đó là những bông hoa tỏa hương thơm ngát đến vậy. Khi chàng Ngốc cúi xuống để hít hương hoa, một trong những bông hoa liền nói:

- Rất vui mừng được gặp chàng, chàng Ngốc, trong khu vườn thần của gã khổng lồ. Chúng tôi là những bông hoa thần, chúng tôi chỉ nở một lần trong một trăm năm. Chúng tôi lần lượt thực hiện một ước nguyện của ai đến đây ngửi mùi hương thơm. Hãy nói cho chúng tôi biết những điều chàng mong muốn.

Chàng Ngốc hái ba bông hoa rồi yêu cầu bông hoa thứ nhất bí mật đưa chàng tới tòa lâu đài của gã khổng lồ.

- Dễ thôi - Bông hoa trả lời - Lâu đài của gã khổng lồ nằm dưới một đáy giếng sâu nhất thế giới. Một mình, chàng sẽ không bao giờ tìm thấy nó, nhưng với sự giúp đỡ của tôi, chúng ta sẽ đến đó trong vòng một nháy mắt.

Và quả nhiên, nói xong dứt lời, chàng Ngốc thấy mình đứng giữa một căn phòng bằng vàng. Ba nàng công chúa đau khổ đang quét nhà bằng một chiếc chổi sắt. Công chúa thứ nhất có cái mũi to, công chúa thứ hai có đôi tai to, công chúa út có một vết chàm. Cả ba nàng hợp lại đẹp một cách lộng lẫy. Các nàng công chúa nhận ra chàng Ngốc ngay lập tức, họ nhảy lên ôm cổ chàng, rồi phủ lên người chàng những chiếc hôn. Đỏ mặt vì ngượng, chàng Ngốc cảm thấy mặt đất như rung chuyển dưới chân, làm mất đi niềm vui gặp mặt. Mạnh ai nấy chạy! Gã khổng lồ đang trở về nhà. Chàng gù lập tức ngửi bông hoa thứ hai và yêu cầu bông hoa mang chàng ra khỏi lâu đài cùng với ba nàng công chúa bị nhốt dưới đáy giếng. Trong nháy mắt, họ đã lên tới miệng giếng. Không chờ đợi một phút giây nào, chàng trai trẻ đặt hai cô chị lên chiếc bướu sau lưng chàng, còn cô út, cô yêu quý chàng nhất, chàng đặt lên chiếc bướu ở ngực và bắt đầu chạy như thể là chàng bị lửa bén đến gót vậy.

Gã khổng lồ cũng không để mất thời gian. Sau khi thấy các tù nhân bỏ trốn, gã liền đi vào đôi giày bảy dặm và bắt đầu đuổi theo những kẻ chạy trốn khắp mọi nơi, các dòng sông bị bật ra khỏi dòng chảy mỗi khi gã khổng lồ đi qua. Một lát sau, gã khổng lồ đã đuổi kịp chàng Ngốc. Khi gã khổng lồ giơ tay ra để bắt chàng, chàng gù liền nhớ đến bông hoa thứ ba. Chàng ngửi bông hoa thứ ba và yêu cầu bông hoa thần kỳ biến chàng thành một ông chủ cối xay bột trong một thời gian và biến ba nàng công chúa thành những

chiếc bánh của cối xay. Ngay lập tức, ước muốn của chàng trở thành hiện thực. Gã khổng lồ cúi xuống phía chàng và càu nhàu nói:

- Hãy nghe đây, lão chủ cối xay, ngươi có gặp ba nàng công chúa không? Nàng thứ nhất có một cái mũi to, nàng thứ hai có đôi tai to và nàng thứ ba có một vết chàm. Đi cùng với nhau, họ rất đẹp.

- Chắc chắn là có - Chàng Ngốc dũng cảm trả lời - Hãy nhìn xuống những chiếc bánh cũ kỹ của chiếc cối xay này xem. Các nàng lẫn dưới gầm cối như những con chuột nhỏ vậy.

Gã khổng lồ ngu ngốc liền nhấc chiếc mũ đá ra khỏi đầu và chui đầu xuống dưới. Chàng trai chỉ đợi có vậy đánh liều quay cối xay để đè nát đầu của gã khổng lồ. Hỡi ôi! Chàng không làm được điều đó! Gã khổng lồ chỉ thở dài một cái:

- Cái gì xảy ra vậy? Hình như là một quả thông rơi xuống đầu ta vậy.

Chàng Ngốc bất hạnh chẳng biết làm gì. Hạnh phúc thay, một chú chó sủa ầm ĩ đuổi một chú mèo hoang.

- Hãy đợi ta, đừng chạy - Chú chó gầm lên.

Nhưng con mèo không nghe tiếng. Hấp! Con mèo trốn một cách dễ dàng trên đầu của chàng gù. Con chó nhảy lên tới cối xay và ngoạm lấy ống quần của chàng.

- Cái gì xảy ra vậy? Gã khổng lồ ngạc nhiên - Hình như là chiếc mũ của ra hôm nay chật quá.

Và hắn vẫn tiếp tục tìm kiếm như không có chuyện gì xảy ra.

Chàng Ngốc đang phải đứng trong hoàn cảnh bất lợi. May mắn sao, khi đuổi chú mèo, chú chó làm rơi ra từ những chiếc lông của mình một con rận rất nhỏ.

- Hãy đợi ta, đừng chạy! - Con rận kêu lên.

Con rận lấy đà và hấp! Nó lại ngã xuống đuôi chú chó.

Không thể chịu được sức nặng khủng khiếp của bánh cối xay, đầu của gã khổng lồ vỡ ra như một quả trứng. Bạn nghĩ rằng chàng Ngốc sẽ hạnh phúc ư! Một lát sau các bánh của cối xay biến thành các nàng công chúa. Thật lạ lùng sau cuộc phiêu lưu, mũi to của cô chị cả, tai to của cô hai và vết chàm của cô út đều không còn. Khi ba cô hợp lại, họ còn đẹp hơn cả trước, họ nồng hậu cảm ơn chàng Ngốc. Còn về phần chàng Ngốc, có thể các bạn không tin tôi, mấy cái bướu của chàng biến mất như một phép thần kỳ. Cả bốn người nắm tay nhau và quay trở về lâu đài của nhà vua. Tất nhiên, đức vua hoan hỉ vì vui mừng.

- Đây là vương trượng và vương miện - Nhà vua nói với chàng Ngốc - Và còn nữa, chàng có thể chọn một trong số các con gái của ta.

Thật là dễ nói, nhưng chọn như thế nào, nếu như các nàng công chúa mũi không còn to nữa, tai không còn to nữa và vết chàm cũng chẳng còn nữa. Vì chàng trai không thể đi đến quyết định cuối cùng được nên nhà vua liền gả cả ba cô con gái cho chàng. Tội nghiệp chàng Ngốc!

25. Cô gái trẻ có mái tóc màu xanh

- Hỡi bông hoa Lưu Ly bé nhỏ mắt xanh của ta, tại sao ngươi lại nhút nhát nấp trong xó vậy? Hãy kể cho chúng ta nghe điều gì thú vị đi nào - Nữ chúa Hoa Hồng nói và hướng về phía cô gái trẻ giản dị có đôi mắt màu xanh như bầu trời không gợn chút mây.

Hoa Lưu Ly dũng cảm khoanh hai tay và bắt đầu kể.

Trong một ngôi nhà nhỏ dưới chân núi có một bà lang góa sinh sống. Bà chỉ có duy nhất một cậu con trai tên là Fernand. Chàng rất đẹp trai, mạnh khỏe và thạo việc. Rất đáng yêu, chàng không bao giờ tiết kiệm nụ cười và những câu nói dí dỏm cả. Thường thường, chàng luôn làm cho ngôi nhà của mình đầy ắp tiếng cười, nhưng thời gian gần đây, chàng như thể là đã nuốt mất

lưỡi vậy. Ngày càng trở nên trầm mặc, chàng hướng tầm mắt hút về phía xa sang bên kia cánh đồng và các đồng cỏ.

- Thưa mẹ, đã đến lúc con phải lên đường đi tìm vợ rồi. Mẹ bận đến nỗi chẳng biết xoay xở thế nào, một cô gái trẻ và chăm chỉ có thể mang đến cho mẹ sự giúp đỡ quý giá - Một ngày kia chàng nói với mẹ. Mẹ của Fernand là người đàn bà từng trải, bà hiểu rằng mỗi đứa trẻ đến một lúc nào đó phải rời tổ của mình.

Thế là, Fernand lên đường tìm vợ. Chàng đi một cách mải miết không nhìn lại phía sau. Chiếc ba lô của chàng chứa đựng toàn bộ tài sản của chàng: Khi thì một chiếc bánh xốp làm từ cây thuốc phiện, lúc thì một mẩu bánh táo rồi những quả mận khô, nhưng thỉnh thoảng chỉ có mẩu bánh mì khô, cuối cùng là những thứ mà những người hào hiệp đưa cho chàng để đi đường.

Một ngày kia, Fernand dừng lại ở bờ của một con sông. Không có một chiếc cầu nào bắc qua con sông đó, không có người lái đò nào đưa chàng trai vượt qua dòng nước sâu thẳm, đen ngòm ấy. Fernand ngồi trong thảm cỏ để suy nghĩ về những gì mình sẽ làm. Chàng nhận ra xung quanh mình những bông hoa li ti màu xanh, chúng tạo thành một tấm thảm xanh phớt hồng trên đồng cỏ. Hình như là chúng tái đi do cái lạnh của buổi sáng bởi vì chúng rúm lại như là một chú chim non bị bỏ rơi trong đồng cỏ. Chàng trai động lòng thương những bông hoa. Chàng cúi xuống một trong những bông hoa và dùng một chút hơi thở của mình để sưởi ấm cho hoa. Ngay lúc ấy, bông hoa nở ra cả một con búp bê nhỏ nhảy ra từ tràng hoa. Tóc của cô nàng búp bê xanh như bầu trời trên đầu chúng ta vậy, trên cổ của búp bê là chuỗi hạt bằng sương nhỏ li ti. Trời ơi, nàng thật đẹp! Fernand không thể dời mắt khỏi nàng búp bê duyên dáng. Chàng thổi một hơi, hai hơi rồi ba hơi, mỗi lần thổi cô gái xinh đẹp lớn thêm một chút đến khi ngang bằng một bông lúa mỳ đang chín trong cánh đồng.

- Nàng là ai? Nàng tên gì? - Chàng trai hỏi.

- Em không biết - Nàng tiên nhỏ luống cuống - Ngày hôm ấy, em đã bơi trong dòng sông đen và từ đó em chẳng nhớ gì nữa. - Nước của dòng sông là

nước thần. Ai bất hạnh chạm vào dòng nước sẽ trở thành nhỏ như ngón tay và mãi mãi quên tất cả. Chắc chắn em phải chăm sóc những bông hoa màu xanh này, có thể em là chị của của chúng. Có thể vốn dĩ chúng vẫn ở đây.

- Thật là buồn! - Fernand động lòng thương cho số phận của cô gái trẻ nhưng cô gái nhún vai.

- Không đến nỗi nào, em đã quen rồi. Giá như ít nhất là em cũng biết tên các bông hoa! Nếu không có tên, chúng như thể là không tồn tại vậy.

- Nàng cũng vậy, nàng cũng không có tên - Fernand nhắc lại cho nàng - Và tuy nhiên nàng đang tồn tại đó thôi.

- Có thể là em tồn tại, cũng có thể không - Cô gái cười - Có thể chàng đang mơ.

- Ta thích tất cả thời gian đều như một giấc mơ - Chàng trai trẻ nhận định và cắn vào ngón tay để chứng tỏ mình không phải đang ngủ. Không đâu, chàng cảm thấy đau nhói. - Nàng biết gì - Chàng trai nói và đập tay lên trán - Ta sẽ nghĩ ra một cái tên cho em và những bông hoa của em. Tên đó sẽ rất đẹp.

Cô gái chẳng tỏ ý bực mình:

- Trước kia em cũng phải có tên chứ. Những nàng tiên của các bông hoa khác kể cho em nghe rằng có một yêu tinh già sống trong một khu vườn rất lớn bên kia dòng sông. Trong khu vườn ấy mọc lên tất cả các loài hoa trên trái đất, và tên của hoa được ghi trong mỗi bông hoa. Nhưng bất hạnh thay, không có người nào dám vượt qua dòng sông ma thuật đó.

Cô gái thở dài, và những sợi tóc màu xanh của nàng càng ngày càng làm cho Fernand thích thú.

- Nếu nàng hứa sẽ làm vợ ta, ta sẽ vượt qua dòng sông đen để đi đến khu vườn của yêu tinh và ta sẽ đọc những gì được viết trên những bông hoa màu

xanh.

- Em đồng ý. - Nàng tiên nhỏ nói - Em sẽ giúp chàng. Chàng hãy gỡ những sợi tóc của em và hãy tết thành một dải tóc.

Fernand bắt đầu làm việc, chỉ sau một thời gian ngắn, chàng đã tết được một dải tóc dài vô tận.

- Hãy ném dải tóc của em sang bên kia sông. Nó sẽ cho phép chàng đi qua sông - Cô gái khuyên chàng - Nhưng chàng phải cẩn thận đừng trượt ngã! Dòng sông đen sẽ làm chàng mất trí nhớ.

Fernand làm theo yêu cầu của cô gái, sau đó chàng đi trên chiếc cầu bằng dải tóc để vào trong khu vườn thần kỳ.

- Đừng quên em! - Nàng tiên với theo.

- Đừng quên ta! - Fernand đáp lại.

Một lát sau, chàng trai đến nơi mà không gặp bất kỳ một trở ngại nào từ phía dòng sông. Chàng thấy phía trong các bông hoa đều có tên của chúng: Cỏ chân ngỗng, cây hoa chuông, hoa huệ tây, hoa cúc lưu ly, hoa rau thủy, hoa râu thần, hoa đơn, hoa huệ dạ hương. Fernand đọc tên những bông hoa. Những cái tên nhiều vô kể. Cuối cùng, chàng nhận ra trong một góc vườn một bông hoa màu xanh giản dị. Khi chàng định cúi xuống bông hoa, một gã yêu tinh già hiện ra từ trong bông hoa. Râu của hắn dài đến tận gót chân, hai mắt của hắn sáng như hai hòn than.

- Ngươi dám sao - Gã yêu tinh hét lên - Nếu ngươi chạm vào, thật khốn khổ cho ngươi, chỉ một trong những bông hoa của ta thôi, ta sẽ làm cho ngươi tan ra từng mảnh.

Sau đó hắn biến thành một chú chó lửa.

Fernand không bận tâm đến lời đe dọa của hắn, chàng liền hái gần hết những bông hoa màu xanh và chạy trên dải tóc về phía vợ chưa cưới của mình, con chó hung hãn đuổi theo chàng.

- Hỡi nàng tiên tóc xanh, vợ của ta, hãy cứu ta với - Chàng kêu lên đầy thất vọng. Nàng tiên ở bên kia bờ sông, giật mình, kéo mạnh bím tóc và Fernand bất hạnh bị rơi xuống dòng sông đen.

Chàng phải đợi rất lâu trước khi dòng nước chảy xiết đẩy chàng về gần bờ. Fernand chẳng còn nhớ gì nữa cả. Chàng nhìn, hờ hững, những bông hoa bé nhỏ màu xanh, đọc tên của hoa nhưng nó chẳng gợi cho chàng nhớ lại điều gì, chàng đặt những bông hoa lên mũ và ra đi cùng với nỗi đau khổ lạ kỳ trong trái tim.

Trước tai họa đó, cô gái trẻ bật khóc. Thất vọng, cô hét về phía hạ lưu của dòng sông.

- Đừng quên em! Đừng quên em!

Nhưng vô ích.

Một ngày nọ, bông hoa nhỏ xíu màu xanh cuối cùng héo rũ. Nàng tiên không còn để ý đến chúng nữa, lúc ấy nàng cũng đi về phía hạ lưu của dòng sông để tìm người thương. Nàng ngày càng trở nên sầu não. Không thể chịu đựng sự cô đơn thêm nữa, nàng đề nghị những người thợ giặt chấp thuận nàng:

- Cô tên là gì? - Những người thợ giặt hỏi.

- Tôi không biết - Cô gái trẻ trả lời.

Những người thợ giặt liền đuổi nàng đi rồi nói với nhau: "Muốn làm bạn với ai đó mà ngay cả cái tên của mình cũng không biết ư?". Những người chăn ngỗng cũng làm như những người thợ giặt, những người chăn cừu trên cánh đồng cũng làm như những người chăn ngỗng. Một ngày kia, sau khi đi lang

thang khắp đó đây, kẻ lang thang khốn khổ cô đơn đi đến bờ của một hồ nước nhỏ trong rừng xa. Trong đêm tối, khi mặt trăng tròn vành vạnh hiện ra trong bầu trời, những chú hà bá nhảy ra khỏi hang động và bắt đầu nhảy múa.

- Hãy cho tôi nhập bọn với các anh - Cô gái tóc xanh nài nỉ.

- Tại sao lại không, hỡi nàng tiên hoa - Lũ hà bá trả lời - Bạn biết đấy, từ giờ trở đi bạn không có quyền thốt ra một lời nào, nếu không bạn sẽ mãi mãi biến thành một bông hoa.

Đầy thất vọng, nàng tiên đồng ý. Trong khi nhảy múa, lũ hà bá kể cho nàng nghe rằng chúng có nhiệm vụ phải dìm xuống dòng nước sâu thẳm tất cả các chàng trai lạc đường vào tận nơi này. Kể từ đó, cô gái có mái tóc xanh hàng đêm khiêu vũ với hà bá dưới ánh trăng. Nàng chẳng còn lòng dạ nào để hát, nhưng nàng thích làm vơi đi nỗi buồn bằng cách hát! Nhưng bất hạnh thay! Không một tiếng nào bật ra từ đôi môi của nàng.

Một tối nọ tràn ngập ánh trăng, Fernand lạc đường đến nơi này. Chàng không biết làm thế nào mà chàng đã đến được đây. Chàng nhận ra lũ hà bá đang nhảy và có một cô gái nhỏ bé tóc xanh lẫn trong số đó, chàng cũng chẳng nhận ra nàng. Cô gái suýt nữa gọi tên chàng đầy vui sướng, nhưng cô gái tự kiềm chế lại. Những tên hà bá chạy về phía Fernand, vây xung quanh chàng và nhảy những điệu vũ uyển chuyển. Lũ hà bá kéo chàng xuống dòng nước sâu thẳm. Bị quyến rũ, chàng trai đi theo các cô gái đẹp mê hồn không chút do dự, các cô gái đang nhảy trên mặt nước. Không thể tự kiềm chế hơn nữa, nàng tiên nhỏ tóc xanh hét lên đầy sợ hãi:

- Dừng lại đi Fernand, nếu chàng muốn sống!

Vừa dứt câu nói, lũ hà bá biến mất vào hang động, nàng tiên nhỏ cũng biến thành một bông hoa màu xanh giống như những bông hoa mà chàng trai cài trên mũ. Cùng lúc ấy, Fernand phục hồi được trí nhớ.

- Giờ đây ta đã biết tên nàng là gì rồi, cô gái có mái tóc xanh yêu quý của ta - Chàng trai thở dài rồi cúi xuống bông hoa màu xanh để dùng hơi thở của mình sưởi ấm cho nàng - Bông hoa Lưu Ly của ta, ta cũng sẽ gọi em là đừng quên tôi - Chàng trai thầm thì đầy đam mê.

Bông hoa chẳng nở ra dưới hơi thở của chàng, nàng tiên nhỏ mắt xanh không còn hiện ra như xưa bên dòng sông đen nữa. Bông hoa chỉ cầu xin chàng bằng một giọng nói dịu dàng - Đừng quên em.

- Ta sẽ không bao giờ quên nàng - Fernand nồng nàn hứa.

Và chàng đã giữ lời hứa. Chàng ngắt bông hoa màu xanh, cài bông hoa gần trái tim chàng trước khi trở về ngôi nhà yêu dấu của mình. Không đi tìm vợ nữa, chàng trai trẻ mang trên trái tim mình, suốt cả cuộc đời, người con gái tóc xanh yêu quý đầy quyến rũ. Trong suốt thời gian ấy, bông hoa chẳng bao giờ tàn.

- Đó là đoạn kết câu chuyện của tôi về một tình yêu chung thủy - Bông hoa kết thúc câu chuyện và nữ chúa Hoa Hồng thở dài sầu muộn.

26. Chiếc khăn thần, thanh gươm thần và bài thánh ca huyền diệu

- Tôi là cây Hoa Nhài - Một hoàng tử nói và tự giới thiệu trước Hoa Hồng - Đất nước tôi ở rất xa về phía Đông, nhưng tôi cũng sẽ kể cho các bạn nghe một truyền thuyết mà gió Tây đã kể cho tôi nghe. Hãy nghe nhé.

Cách đây rất lâu có một ông lão tốt bụng tên là Ayi Saka sống trong một xứ sở xa xôi. Một ngày nọ, ông quyết định xa lánh con người để tìm kiếm trong im lặng và trong sự cô đơn của cánh rừng điều kỳ diệu của cuộc sống. Trong bảy ngày bảy đêm, Ayi Saka đứng im giữa rừng rậm, không ăn không uống để âm thầm nghe những tiếng nói bí ẩn của đất và trời. Tâm hồn ông tràn đầy hòa bình, trái tim ông được hấp thụ một khả năng kì bí. Đó là nói chuyện với những bông hoa rừng. Ayi Saka trở thành phù thủy.

Sau khi ẩn dật để quay về cuộc sống đời thường, ông liền cho gọi hai tên đầy tớ là Sembada và Doro lại rồi nói với họ:

- Khi mà ta đợi chờ trong im lặng ở trong rừng, bàn tay ta được nhận một khả năng siêu nhiên, ngọn gió Tây đã mang đến cho ta hương thơm của hoa nhài và cùng với hoa nhài là một giấc mơ lạ. Ta mơ thấy một hòn đảo tuyệt đẹp bao quanh là một đại dương trong suốt. Những người dân của hòn đảo này, nghèo và không có học, có ông vua là một tên yêu tinh độc ác tên là Sang Prabu. Trong giấc mơ, ta nghe thấy một giọng nói lạ gọi ta đến cứu. Giờ đây, ta muốn đề nghị các ngươi, những người đầy tớ trung thành của ta, cùng ta đến xứ sở xa xôi kia.

Sembada và Doro chấp nhận một cách hồ hởi và hỏi ông chủ cách tốt nhất để vượt qua đại dương sang vương quốc của con yêu tinh độc ác. Ayi Saka cười vì sự lo lắng của họ.

- Hương hoa nhài sẽ cho ta biết điều đó, hương hoa sẽ quyết định đường đi.

Sau đó, ông lão tốt bụng hái một bông hoa nhài, rồi thả nó xuống đất và giang rộng bàn tay có khả năng kỳ diệu xuống dưới bông hoa. Bông hoa bắt đầu lớn lên đến tận khi che đủ cho ba người. Bông hoa mang theo ba người bay lên trời như một tấm thảm bay chói lọi. Họ bay rất lâu qua các đại dương và châu lục, chòm râu dài trắng của Ayi Saka phấp phới như một dải sương mù mỏng. Một ngày nọ, chòm râu của ông móc vào những mỏm núi của một hòn đảo xa lạ mà đỉnh của những ngọn núi này mất hút trong những đám mây.

- Chúng ta đã đến nơi rồi - Ayi Saka nói.

Bông hoa nhài đậu xuống một hồ nước của một ngọn núi không đáy.

- Hãy cảnh giác, những người bạn của ta - Ông lão nói để báo trước cho những người bạn đồng hành của mình - Chúng ta đang ở trong lãnh thổ của những bóng ma và những con quỷ được ủy thác canh giữ con đường dẫn đến

đất nước của vua và tên phù thủy Sang Prabu. Sembada và ta sẽ đi vào trung tâm của vương quốc và ngươi, Doro trung thành, ngươi sẽ ở lại đây, trong ngọn núi này để ngăn cản những con quỷ bay đến cứu tên vua yêu tinh. Hãy cầm lấy thanh gươm thần này, nó sẽ giúp ngươi thắng được tất cả lũ quái vật trong ngọn núi. Tuy nhiên, đừng quên rằng những linh hồn biết thay đổi bộ mặt và hóa trang thành những người bạn của ngươi. Và cũng đừng quên rằng chỉ giao lại thanh kiếm này cho ta thôi vì những linh hồn không có khả năng vượt qua mặt ta.

Doro hứa sẽ làm theo lời chỉ dẫn của ông chủ. Ông lão dẫn theo người đầy tớ trung thành Sembada xuống núi cuối cùng cũng đặt chân trên mảnh đất Mendang, lãnh thổ của vua yêu tinh hùng mạnh. Trên đường đi, hai người không gặp bất kỳ một người nào. Có thể nói cả đất nước chìm trong vẻ đẹp mê say. Sau một khoảng thời gian dài đi bộ, hai người chợt nhận ra một ông lão đang bệnh những chiếc rổ bằng những sợi cọ.

- Ông già đáng kính - Ayi Saka gọi ông lão - Những người dân xứ Mendang đã đi đâu rồi thưa ông? Tất cả đều hoang vu và hiu quạnh như trong một đất nước ma quái vậy.

- Ông nói đúng đấy, ông lão đội khăn và có chòm râu bạc ạ - Ông già bé nhỏ trả lời - Đất nước Mendang là đất nước ma quỷ. Tất cả các buổi sáng phó vương của chúng tôi dẫn một chàng trai tuấn tú đến cho quốc vương. Chàng trai đó ngày hôm ấy sẽ bị quốc vương ăn thịt. Tất cả những người mẹ có con trai ở đất nước này đều sợ ánh rạng đông và tất cả những ông bố nắm tay bất lực khi mặt trời xuất hiện trên bầu trời. Dân chúng đều bỏ đất nước Mendang mà đi hoặc là trốn khỏi sự truy lùng của đức vua bằng cách ẩn lánh thật xa trong rừng rậm. Sáng mai, phó vương sẽ trình lên cho đức vua đứa con của ngài vì tất cả dân chúng ở đây đều đã bỏ trốn.

- Hãy dẫn ta đến nhà của phó vương - Ayi Saka yêu cầu.

Sau một hồi lâu do dự, ông lão cũng làm theo ý muốn của nhà thông thái. Nhà thông thái kính cẩn cúi đầu trước ngài.

- Thưa phó vương cao quý, người sẵn sàng thực thi mệnh lệnh của vua Sang Prabu hùng mạnh - Ông lão thông thái hướng về phía phó vương - Cái tin bất hạnh giáng xuống đất nước ngài đã bay đến tai thần. Khi màn đêm kết thúc hãy thả thần đến làm thức ăn cho nhà vua của ngài. Ngài sẽ thấy thần sẽ trừ khử tên vua yêu tinh độc ác của các ngài.

- Thân thể ngươi gầy còm, tóc ngươi bạc trắng - Phó vương bác bỏ vẻ bực mình - Sang Prabu không chấp nhận thức ăn là một ông lão đâu.

Ayi Saka mỉm cười chạm tay lên trán mình, ngay lập tức, trước mặt phó vương là chàng trai trẻ tuấn tú. Chỉ có bộ râu dài trắng vẫn tiếp tục ngự trên khuôn mặt ông. Phó vương ngạc nhiên.

- Ta biết rằng quyền năng của ngươi rất lớn, ông già thông thái đáng kính. Nếu lão có thể loại bỏ được tên bạo chúa độc ác cho đất nước ta, ta sẽ chấp nhận mọi mong muốn của ngươi.

- Thần chỉ có một mong ước giản dị. Thần muốn có một mảnh đất mà có thể dùng chiếc khăn của thần phủ kín lên đó - Ayi Saka trả lời.

- Ngươi thật là kỳ quặc, nhưng thôi! Ước muốn của ngươi sẽ được thực hiện. Ta thề danh dự với ngươi - Phó vương thề thốt.

Buổi sáng hôm sau, khi ánh rạng đông nhuốm đỏ chân trời, phó vương dẫn Ayi Saka đến trước ngai vàng của vua yêu tinh, tên vua Sang Prabu.

Sang Prabu lòng đầy vui sướng khi nhìn thấy một chàng trang trẻ tuấn tú có chòm râu bạc. Hắn liếm mép, nuốt nước bọt và túm lấy chòm râu của chàng trai kéo chàng gần về phía ngai của hắn.

- Bộ râu này thì thế nào, con trai của ta? Ta có thể ăn nó được không? - Hắn càu nhàu nói.

- Xin ngài hãy nếm thử, thưa quốc vương - Ayi Saka mỉm cười - Ngài chưa từng ăn cái gì ngon hơn thế trong suốt cuộc đời ngài.

Tên vua Sang Prabu đưa bộ râu của chàng trai vào miệng và bắt đầu nhai ngấu nghiến. Đột nhiên chòm râu bắt đầu mọc ra như thể là nó dài vô tận vậy. Nó đốt cháy thân thể của tên vua yêu tinh độc ác chất trong đống lửa, chỉ để lại đằng sau hắn một đống tro. Tất cả vương quốc hoan hỉ vui mừng khi nghe tin tên vua độc ác đã chết. Phó vương cho gọi Ayi Saka vào cung điện để cám ơn ông.

- Ngươi đã yêu cầu một sự đền ơn xoàng xĩnh, Ayi Saka cao quý ạ - Phó vương nhận xét - Ta sẽ thực hiện dễ dàng mong ước của ngươi và lòng đầy nhẹ nhõm. Hãy lấy tất cả khu đất mà chiếc khăn của ngươi có thể che kín. Nó sẽ mãi mãi thuộc về ngươi.

Ayi Saka mỉm cười và yêu cầu đầy tớ Sembada trải miếng vải quấn trên đầu của ông ra. Mảnh vải không có giới hạn, che phủ nhanh chóng những khu rừng, ngọn núi, những hồ nước và cả đất nước Mendang. Bằng cách ấy Ayi Saka trở thành quốc vương và làm chủ đất nước rộng lớn. Quốc vương bắt đầu quản lý đất nước bằng sự thông thái và sự nhân từ. Một ngày nọ, đức vua chợt nhớ đến người bạn đồng hành Doro. Ông liền gọi đầy tớ Sembada và ra lệnh cho anh ta:

- Hãy quay trở lại ngọn núi và yêu cầu bạn của ngươi xây dưới chân dãy núi một thành phố lớn với nhiệm vụ bảo vệ con đường dẫn vào lãnh thổ của chúng ta. Hãy đem về cho ta chiếc gươm thần, biểu tượng của vị thế và uy quyền của ta.

Sembada lên đường ngay lập tức. Sau những chuyến đi dài vô tận, anh ta gặp lại Doro, kiệt sức vì những cuộc chiến đấu liên miên với lũ quỷ núi, Sembada truyền cho Doro thông điệp của ông lão và yêu cầu anh ta đưa lại cho mình thanh gươm thần. Nhưng Doro từ chối:

- Khuôn mặt của ngươi là khuôn mặt của người bạn trung thành Sembada của ta - Doro nói - Nhưng Ayi Saka đã dặn ta phải cảnh giác với những linh hồn có thể hóa thành khuôn mặt của bất kỳ người nào. Ta cũng hứa với ông ấy là chỉ giao lại thanh gươm này cho Ayi Saka mà thôi.

- Tôi cũng thế, tôi không thể quay trở về nếu không thực hiện lời hứa - Sembada trả lời - Tôi sẽ không đi khỏi đây nếu không có thanh gươm của Ayi Saka. Lòng trung thành của tôi bắt tôi phải làm điều đó.

Thế là, hai người bạn thân miệt mài chiến đấu đến chết để hoàn thành sứ mệnh mà ông chủ Ayi Saka tôn kính giao phó. Kết thúc trận chiến dài và quyết liệt, cả hai ngã xuống, người nọ chết trong tay người kia.

Không thấy Sembada trở về, Ayi Saka liền đi tìm, ông phát hiện ra xác của hai người đầy tớ nằm dưới chân núi quỷ. Ông lão đầy tiếc nuối nhớ lại mệnh lệnh mà ông đưa cho Sembada và nhiệm vụ ông giao phó cho Doro, ông hiểu rằng họ đã xả thân vì lòng trung thành và tình yêu họ dành cho ông. Ông nhặt thanh gươm thần kỳ lên, nước mắt giàn giụa, để khắc lên núi đá dòng chữ thần kỳ để mãi mãi tưởng nhớ những người đầy tớ thân yêu của mình.

Ha na sta ra ka - Những người đầy tớ trung thành

Da ta sa wa la - Cùng nhau chiến đấu

Pa da ia ya nuy - Hai sức mạnh ngang nhau

Ma ga ba ta nga - Trở thành hai xác không hồn.

Sau khi khắc chữ cái cuối cùng thì một điều kỳ diệu ra. Doro và Sembada tỉnh dậy sau cái chết, cám ơn nồng nhiệt Ayi Saka.

- Ta cũng vậy, ta cám ơn sự trung thành của các ngươi đối với ta - Ông lão tốt bụng nói - Dòng chữ thần kỳ này sẽ mãi mãi trở thành kinh ca của nhân

dân, để nhớ đến sự cao cả của tâm hồn các ngươi.

Và nó đã trở thành sự thật. Nếu một ngày kia, ngọn gió thổi từ phía Đông đến thoảng hương hoa nhài sẽ mang đến cho bạn những câu nói huyền bí: *Ha na sta ra ka*, hãy nghĩ rằng trên một hòn đảo tuyệt đẹp sâu thẳm trong đại dương, những cô bé và những cậu bé vẫn đang học bảng chữ cái ở trường học.

27. Cô gái kéo sợi và ba chị em sinh ra từ hoa Tuy líp

Tinh nghịch, hoàng tử Tuy líp chọc ghẹo tất cả mọi người. Chàng làm cho các vũ công cười, làm rối tung những dải băng và khi cơ hội đến chàng kéo những bím tóc của các bông hoa.

- Ngươi là một hoàng tử bé nhỏ nghịch ngợm - Nữ chúa Hoa Hồng quở trách chàng - Hãy kể cho chúng ta nghe một câu chuyện hay xem nào.

Chàng hoàng tử nhận lời ngay.

Một ngày nọ, cô gái kéo sợi đi trong con đường của một thành phố xứ Flangdoro. Không ai biết là cô từ đâu tới, chiếc váy cũ kĩ của cô đã vá chằng vá đụp nhưng chiếc khăn choàng của cô, mịn màng như một mạng nhện, che mái tóc cô. Cô gái đi chân trần, mang một xa kéo sợi cũ kỹ. Cô đi từ nhà nọ đến nhà kia cầu xin:

- Hỡi những người hào hiệp, hãy rủ lòng thương đứa trẻ mồ côi tội nghiệp này. Tôi chẳng có gì ăn từ ba ngày nay và tôi cũng chẳng biết ngủ ở đâu.

Nhưng vô ích khi cô cầu xin lòng thương hại của những người giàu. Năm ấy, nạn đói hoành hành khắp đất nước đến nỗi mà không một người nào có thể bố thí cho kẻ khó. Cuối cùng, may mắn cũng mỉm cười với cô bé. Một bà lão nghèo cho cô trú tạm, dành cho cô một góc nhỏ trong ngôi nhà của mình.

- Cô bé khốn khổ! - Người đàn bà trung hậu động lòng thương - Trong lúc này, con sẽ ngủ trên ghế gỗ trong phòng bên cạnh. Ở nhà ta, con không được nằm trên đống vàng, nhưng ta sẽ có cách đủ cho cả hai người. Hãy nói cho ta biết, con tên là gì?

- Mọi người gọi con là cô bé kéo sợi - Cô gái nhỏ trả lời và khóc vì hạnh phúc.

Khi cô gái kiềm chế được sự xúc động của mình, cô đi đến góc nhà cùng với chiếc xa của mình và bắt đầu kéo sợi. Cô gái dệt vải. Bà lão kéo sợi và mang ra chợ bán cho những người thợ dệt.

Một ngày nọ, người đàn bà tốt bụng mang về nhà ba bông hoa tuy líp tuyệt đẹp thay vì mang tiền về. Bà cắm những bông hoa và một hũ nước rồi thở dài:

- Con yêu dấu, hôm nay chúng ta phải làm với những gì chúng ta có. Những người thợ dệt đang trong khốn khó và không thể trả tiền hàng cho chúng ta được. Chúng ta hãy ăn tạm miếng pho mát vậy.

Cô gái cười, cám ơn bà lão rồi đặt miếng pho mát vào trong đĩa.

- Không sao đâu, bà ạ, bởi vì những bông hoa tuy líp thật sự là rất đẹp! - Cô gái nói rồi cúi xuống bó hoa và mơ một giấc mơ dịu ngọt.

- Hình như là có ba cô gái bé nhỏ đáng yêu - Cô nghĩ - Thật tiếc là bố mẹ ta không để lại cho ta ba em gái nhỏ. Ta sẽ rất yêu chúng.

Cô gái kéo sợi xúc động và nhỏ ba giọt nước mắt trong như thủy tinh, mỗi giọt nước mắt của cô rơi xuống một đài hoa. Sau đó cô lại trở về bên chiếc xa để hoàn thành nốt sản phẩm của mình. Cô vẫn tiếp tục dệt vải. Bà lão chuyên chú vào công việc của mình. Thời gian trôi đi, màn đêm buông xuống mà cô gái không nhận ra. Mệt mỏi, cô gái thiếp đi bên cạnh xa kéo sợi. Trong giấc ngủ, hình như cô nghe thấy những tiếng bước chân rất nhẹ. Rắc! Rắc! Rắc! Những bàn chân nhỏ xíu đi đi lại lại, những giọng nói nhỏ tí vang lên trong mọi góc của căn phòng. Cô gái kéo sợi giật mình mở mắt, ngạc nhiên. Khốn khổ thay! Tất cả những cuốn sợi của cô bị kéo xuống đất rối tung, lộn xộn. Miếng pho mát trong góc nhỏ bị gặm nham nhở như thể là những chiếc răng nhỏ xíu tham ăn gặm nhấm vậy.

- Lũ chuột đáng ghét. - Cô gái kéo sợi phàn nàn - Ta lại phải làm lại tất cả rồi

Dù muốn hay không, cô lại phải quay xa và dệt vải đến tận sáng sớm. Cơn buồn ngủ lại tiếp diễn. Chẳng biết như thế nào, đầu của cô bé lại gục xuống và mắt cô díp lại mệt mỏi. Rắc! Rắc! Rắc! Một lần nữa cô gái lại nghe thấy tiếng động trên sàn. Những tiếng cười nén lại vang lên trong mọi góc của

căn phòng. Cô gái kéo sợi tỉnh dậy với một cố gắng lớn. Khốn khổ! Tất cả các cuốn sợi lại lăn khắp nơi và miếng pho mát đã hết veo không còn mẩu vụn nào!

- Khốn khổ cho tôi! - Cô gái bất hạnh nức nở - Tôi đã làm gì với lũ chuột nghịch ngợm này để chúng lại quấy rối ta đến mức như vậy?

Nàng chạy đến đánh thức bà lão tốt bụng để kể cho bà nghe nỗi bất hạnh của mình.

- Đừng khóc, cháu gái, đừng than vãn - Bà lão nói với cô để an ủi cô - Chúng ta còn phải chứng kiến nhiều chuyện lạ hơn kia! Thật là tiếc khi chúng ta không có lấy một con mèo để bắt lũ chuột này.

Bà lão trèo lên tầng trên và lại lôi xuống một cái bẫy chuột bằng lưới sắt. Hai người nhử lũ chuột bằng một miếng pho mát và mỗi người đi làm công việc của mình: Bà lão đi ra chợ với những cuốn sợi rối tung, còn cô gái kéo sợi ngồi quay xa. Khi làm xong việc, cô nhắm mắt lại, sự mệt mỏi đã đánh gục cô. Rắc! Rắc! Rắc! Cô nghe thấy trong giấc ngủ. Từ tất cả mọi góc phòng những tiếng nói bé xíu vọng đến tai cô, sau đó lại là sự im lặng và đột nhiên cô nghe thấy những tiếng rên rỉ rì rầm. Cô gái kéo sợi ngạc nhiên, không tin vào mắt mình: Tất cả các cuộn sợi lăn xuống đất rối tung tóe và ba con búp bê nhỏ xinh con nọ nắm tay con kia đứng trong bẫy chuột. Nếu như ba nàng búp bê được đặt trên đầu mũi chân thì chúng chẳng lớn hơn ngón chân út. Nàng thứ nhất mặc chiếc váy đỏ, nàng thứ hai mặc chiếc váy xanh và nàng thứ ba mặc chiếc váy trắng. Những giọt nước mắt nhỏ ra từ mắt họ.

- Trời ơi! Các bạn từ đâu đến? - Cô gái kéo sợi hỏi đầy kinh ngạc.

- Chúng em là các em của chị, ba giọt nước mắt của chị đã rơi và chúng em sống trong những bông hoa tuy líp - Những nàng búp bê rên rỉ.

Cô gái kéo sợi nhíu mày:

- Các em nói các em là em gái của chị? - Cô gái nghiêm khắc. - Thế mà các em lại không xấu hổ khi các em phá rối công việc của chị, ăn miếng pho mát của chị mà những miếng pho mát ấy không thuộc về các em, chế giễu chị khi chị quay đi! Những cô em xinh đẹp, hẳn là như thế!

- Chỉ để đùa vui một chút thôi mà chị. Chúng em chỉ muốn nếm một chút pho mát của chị. Chúng em sẽ không bao giờ làm như vậy nữa. - Những cô em gái nhỏ nhiệt thành hứa - Nhưng chị hãy thả chúng em ra khỏi đây đi.

Các nàng búp bê đau khổ thành thực và nài nỉ dễ thương đến nỗi cô gái kéo sợi phá lên cười và tháo bẫy thả các nàng ra. Rắc! Rắc! Rắc! Ba cô chạy tót lên sàn và biến mất vào bông hoa tuy líp không để cho cô gái kéo sợi kịp nói một lời nào! Một lát sau, ba em gái nhỏ ló mũi ra.

- Hãy nghe cho rõ đây, cô gái kéo sợi bé nhỏ. Nếu chị hứa không phạt bọn em vì tất cả những việc rắc rối mà chúng em đã trêu chị, chúng em sẽ giúp chị dệt vải.

Cô gái mỉm cười và hứa. Ba nàng búp bê nhảy ra khỏi những bông hoa tuy líp xuống đất và chạy lại chỗ cô gái. Rắc! Rắc! Rắc! Đứng thẳng về phía chiếc xa. Hai cô lắc bàn đạp, cô thứ ba tới và cuộn sợi. Cô gái kéo sợi chẳng cần chỉ dẫn: sợi chỉ mịn và mềm như mạng nhện, sáng như ánh mặt trời, lấp lánh như vàng. Vả lại, bạn có thể không tin tôi, chúng bằng vàng ròng. Khi người bà từ chợ trở về, bà ngạc nhiên há hốc miệng. Bà thấy cô gái kéo sợi ngồi trong một góc nhà, ba góc còn lại là ba cô búp bê nhỏ xíu. Thế giới nhỏ bé ấy đầy vui nhộn, họ đùa nhau bằng cách làm lăn các cuộn sợi bằng vàng trên sàn nhà, cười vang và chọc ghẹo nhau. Ngôi nhà nhỏ của bà lão cuối cùng trở nên vui nhộn! Ngày nào cũng thế, bà lão mang những cuộn sợi bằng vàng đến tận kinh thành, bày tất cả sạp hàng của mình dưới khung cửa sổ của đức vua. Tò mò, nhà vua ra lệnh cho những người thợ dệt mua sợi của bà lão.

- Ai đã dệt được những sợi chỉ vàng tuyệt đẹp vậy? - Đức vua hỏi bà lão.

- Chẳng ai khác ngoài cô gái kéo sợi, cô gái được tôi che chở - Bà lão trả lời.

Sự tò mò làm vua không yên, đức vua không thể ngủ được. Một ngày kia, đức vua gọi bà lão qua khung cửa sổ:

- Hãy nói với cô gái kéo sợi rằng ngày mai ta sẽ đến thăm nàng.

Nghe thấy vậy, bà lão vội vàng thông báo tin này cho cô gái. Ra khỏi bông hoa tuy líp, ba em gái nhỏ bàn nhau, thầm thì sau đó họ chạy về phía chiếc xa và bắt đầu kéo sợi. Khi cuốn sợi được kéo xong, họ cắt ra và bắt đầu khâu. Khi tác phẩm của họ hoàn thành, họ mặc cho cô gái kéo sợi một chiếc váy bằng vàng tuyệt đẹp, điểm xuyết những hạt ngọc trai và kim cương.

- Đó là những giọt nước mắt của chị nhỏ xuống khi mà chị chỉ có một mình - Các cô em giải thích cho cô gái kéo sợi.

Sáng hôm sau khi chiếc xe tứ mã của đức vua dừng lại dưới cửa sổ của ngôi nhà giản dị, một nàng công chúa bước ra gặp nhà vua. Nàng đẹp đến nỗi mà không một người nào nhận ra được nàng là cô gái kéo sợi nghèo khổ. Nhà vua ngay lập tức đem lòng yêu cô gái. Đức vua dẫn nàng cùng bà lão và ba cô em gái nhỏ về lâu đài để tổ chức đám cưới mà người ta vẫn còn truyền tụng đến tận ngày nay. Những vị khách ăn, uống, tiệc tùng khi mà ba cô búp bê nhỏ xíu nhảy trong lòng bàn tay của cô gái. Đó là tất cả những gì đã xảy ra. Một thời gian sau, ba cô em gái nhỏ xinh đẹp vẫn sống cùng nhà vua và hoàng hậu. Họ không biến mất, chẳng tàn phai và những bông hoa của họ còn đẹp hơn trước.

28. Hoa Cúc Nhỏ

- Tôi đến từ một đất nước tuyệt đẹp phía đông mà dân chúng ở đó gọi là Thiên Đế - Hoa Cúc xinh đẹp im lặng hồi lâu, uy nghiêm và xa cách. - Trong một ngôi đền cổ của thành phố Tcheng, có một bức tượng của một cô gái đang uống rượu mà cách đó khá lâu vào ngày thứ chín của tháng thứ chín. Sau khi uống cốc rượu nhỏ mà bên trong đó chứa bông hoa thần kỳ của tôi, cô gái trở thành bất tử. Từ lúc ấy, dân chúng của đất nước ấy tôn nàng làm thần bảo hộ của tôi. Hôm nay, tôi muốn kể cho các bạn nghe một câu chuyện, câu chuyện bắt nguồn từ đất nước Mặt Trời mọc, quê hương thứ hai của tôi, ở đó người ta gọi tôi là tổ tiên của các hoàng đế và người ta coi tôi là biểu tượng của mặt trời, là biểu tượng của đất nước. Mệnh lệnh của Hoa Cúc, là quyền tối cao, dành cho các lãnh chúa biểu lộ uy quyền thánh thần của họ. Hãy im lặng, các chị của tôi và nghe nhé.

Ngày xửa, ngày xưa, có một cô gái nhỏ tên là Hoa Cúc Nhỏ sống trên bờ của một cái hồ hoa súng nhỏ. Cô bé duyên dáng đến nỗi mà những người dân ở

vùng này ví cô như khuôn mặt rực sáng của mặt trăng. Không một chàng trai trẻ nhanh nhẹn nào dám ngắm nàng để không cho mắt của họ là vấy bẩn khuôn mặt thiên thần của nàng. Hoa Cúc Nhỏ rất thích sự tĩnh lặng, nàng thích vui chơi trong vườn hoa của nàng, ở đó có những mầm non mảnh khảnh nhú ra, những chú bướm bị quyến rũ bởi hương thơm dịu ngọt của hoa hồng, sưởi ấm trong hơi thở dịu dàng của nàng.

Một buổi tối nọ, nàng đang nghỉ ngơi bên bờ hồ sau một ngày làm việc thì có một chàng trai tuấn tú đi qua đó. Chàng cũng vô cùng quyến rũ và ngây thơ như Hoa Cúc Nhỏ. Chàng cúi đầu bước đi, đôi mắt lim dim như thể chàng đang mơ vậy vàng chàng lẩm nhẩm hát. Từ khóe mắt chàng nhận ra hình ảnh phản chiếu khuôn mặt của Hoa Cúc Nhỏ lấp lánh trên mặt hồ. Chàng trai trẻ say mê, trái tim chàng thổn thức. Chàng ngẩng đầu lên và nhìn đắm đuối cô gái không chớp mắt. Lúc ấy, tình yêu ngự trị trong trái tim chàng.

- Ta yêu nàng - Chàng trai nói.

- Em yêu chàng - Cô gái trả lời.

Họ nắm tay nhau và cùng ngồi trên thảm cỏ mịn màng. Họ im lặng, thưởng thức hạnh phúc thiên đường. Sau một hồi lâu, chàng trai trẻ dịu dàng nói.

- Cảm ơn em, tình yêu của tôi, vì hạnh phúc mà em đã dành cho ta.

Những giọt nước mắt nhỏ ra từ đôi mắt của cô gái:

- Hạnh phúc của chúng mình kéo dài được bao lâu?

Chàng sẽ yêu em được bao lâu? - Cô gái nức nở - Em muốn biết số phận của chúng mình.

Chàng trai trẻ muốn làm cô gái yên lòng và quay sang trêu đùa nỗi buồn của nàng, chàng cười hướng về phía đôi chim trắng lớn vừa bay qua đầu hai

người.

- Những anh trai thân mến, hãy nói cho chúng tôi biết hạnh phúc của chúng tôi kéo dài được bao lâu?

- Số năm hạnh phúc của các bạn sẽ bằng số cánh hoa mà Hoa Cúc Nhỏ sẽ chọn.

Chàng trai và cô gái lập tức chạy vào trong vườn. Hoa Cúc Nhỏ chạy mệt nhoài, từ bông hoa nọ đến loài hoa kia, nhưng không một bông hoa nào có đủ số cánh hoa trong mắt của cô gái. Cuối cùng, ánh mắt nàng dừng lại bông hoa cúc tây giản dị trên cánh đồng.

- Đếm các cánh hoa đi chàng. Với em hình như là bông hoa này có nhiều cánh nhất. - Cô gái nói với người yêu.

Chàng trai vui lòng nhận lời và bắt đầu đếm các cánh hoa trắng. Một lần, hai lần rồi ba lần. Nỗi buồn lướt trong ánh mắt của chàng.

- Em đã chọn nhầm rồi, Hoa Cúc Nhỏ yêu quý của ta! Những cánh hoa của bông cúc tây này không đủ cho cuộc đời của con người. Những năm tháng hạnh phúc mà chúng ta được gần nhau sẽ rất ít - Chàng trai thở dài.

Hoa Cúc Nhỏ òa lên khóc sướt mướt. Không thể an ủi được, cô gái khóc hồi lâu. Sau khi trút đến giọt nước mắt cuối cùng, một nụ cười thoáng qua lộ ra trên đôi môi của nàng. Nàng liền rút cây trâm cài trên mái tóc mình để tách các cánh hoa cúc tây ra và biến chúng thành vô số những sợi mỏng.

- Chàng hãy đếm lại những cánh hoa đi - Cô gái một lần nữa đề nghị người yêu.

Chàng trai gắng sức đếm, cộng những cánh hoa nhưng hoài công, chàng không thể biết chính xác số cánh hoa.

- Chúng ta sẽ sống cùng nhau với một hạnh phúc vĩnh hằng - Hoa Cúc Nhỏ reo lên và cười hạnh phúc. Nàng cúi xuống ôm lấy bông hoa đầy biết ơn.

- Bông hoa bé nhỏ kì diệu của ta - Nàng nói - Ta không biết phải trả ơn hoa thế nào vì điều tốt lành này. Ít nhất là hãy mang tên của ta mãi mãi.

Bông hoa cúi rạp xuống biểu lộ lòng biết ơn. Và thế là, bông hoa rực rỡ ra đời: Hoa Cúc.

- Và chuyện gì xảy ra với Hoa Cúc Nhỏ và người tình của nàng? Lời tiên tri có trở thành sự thật không? - Nữ chúa Hoa Hồng muốn biết điều đó.

- Xin người hãy hỏi những chú chim trắng hoang dã ấy! - Con người hay làm ra vẻ bí mật trả lời, rồi giấu khuôn mặt mình đằng sau chiếc quạt quý giá.

29. Hai cô con gái của người làm vườn

- Hãy nói cho ta biết, hỡi công chúa Hoa Huệ Tây, có bao nhiêu huyền thoại về hoa huệ tây được mọi người biết đến? - Nữ chúa Hoa Hồng hỏi.

- Bằng số sao trên bầu trời - Công chúa duyên dáng mỉm cười và trả lời, tinh khiết và ngây thơ như một bông hoa huệ tây - Nữ chúa cũng biết, thưa nữ chúa Hoa Hồng, rằng từ lâu, những nhà thơ và các thi nhân rất thích chúng tôi. Theo một truyền thuyết, chúng tôi là con gái của Chúa - Nữ thần Duyên Dáng và Sắc Đẹp. Nhưng hôm nay, hãy cho phép tôi, kể cho nữ chúa nghe một câu chuyện nhỏ.

Ngày xưa có một chàng trai trẻ làm nghề làm vườn. Chàng cố gắng làm vui lòng tất cả mọi người, nếu chàng không thể giúp đỡ chàng cũng động lòng thương với người nghèo túng. Nhưng hình như những người tốt bụng thường

không có cuộc sống mà họ đáng được hưởng. Người làm vườn cũng vậy, cuộc sống của chàng không được thuận lợi. Không những chàng làm chẳng đủ nuôi thân, mà chàng còn lấy phải một người vợ vô cùng độc ác và hay cãi cọ, suốt ngày cô ta chỉ biết hờn dỗi và than vãn, và để rồi sự độc ác của cô ta cuối cùng phải làm cô ta xấu đi thực sự. Rất nhiều lần, người làm vườn phàn nàn về số phận của mình trong thâm tâm, nhưng cái làm chàng buồn nhất đó là họ không có con. Chàng bị thuyết phục rằng tình mẫu tử sẽ cải thiện tính cách vợ chàng.

Một ngày nọ, khi đang bới đống đồ cũ trên gác xép, người làm vườn tìm thấy một chiếc gương vỡ. Vui mừng vì tìm lại được, anh liền dọn dẹp mạng nhện rồi ném nó xuống dưới nhà.

- Thật là ngu ngốc - Vợ anh ta nói với anh ta một cách cộc lốc - Anh muốn làm gì với món đồ cũ kỹ này vậy? Hãy mang nó đến cho quỷ!

Đúng lúc ấy chiếc gương rực sáng, giống thứ ánh sáng của hàng ngàn ngọn nến và nói:

- Thưa bà, xin bà hãy đợi chút trước khi phạm một sai lầm không thể cứu vãn được. Tôi có khả năng thực hiện được ước muốn bí mật nhất của cả hai người nếu mang đến cho tôi bông hoa đẹp nhất. Trong một năm một ngày, người đó sẽ được hưởng hạnh phúc khó tả, nhưng qua thời gian đó, người đó sẽ chết.

Người làm vườn lịch sự từ chối lời đề nghị của chiếc gương.

- Ngàn lần cảm ơn gương thần, nhưng chúng tôi chẳng cần gì cả. Cuộc sống quý giá hơn tất cả mọi kho báu trên thế giới.

Người vợ lập tức ngắt lời anh:

- Anh chẳng làm được trò trống gì, đồ bạc bẽo, thế anh đền ơn em vì tình yêu và sự chăm sóc tận tình em dành cho anh đó ư? - Cô ta hét lên - Nếu anh

không thiếu gì thì anh có thể nghĩ đến em chứ sao. Nếu anh còn một chút sĩ diện, hãy cùng em đi ra vườn và chọn bông hoa đẹp nhất cho gương thần.

Ngượng ngùng, người làm vườn không dám trái lời vợ. Anh ra khỏi nhà và hái trong bồn hoa một bông hoa huệ tây trắng như tuyết.

- Tất cả các bông hoa đều đẹp nhưng chẳng có bông hoa nào trong số các loài hoa duyên dáng và trong trắng như bạn, hoa huệ tây thân mến ạ. Có thể bạn làm chiếc gương vui lòng - Anh nghĩ.

Xảo quyệt, vợ anh theo dõi anh ta rất kỹ càng. Khi cô ta nhìn thấy chồng mình thực sự đã hái bông hoa đẹp nhất trong các loài hoa, cô ta liền hái một bông hoa tầm ma xấu xí mọc không xa nơi đó, trên một sườn dốc.

- Ta sẽ thật ngu ngốc nếu hiến dâng cả đời mình chỉ vì một ước muốn - Cô ta cười khẩy - Ta sẽ tìm ra biện pháp hữu hiệu bắt lão chồng ngu ngốc của ta bày tỏ ước muốn hợp với ta.

Trên đường trở về nhà hai vợ chồng đặt món quà của mình trước gương:

- Anh đã chọn đúng, người làm vườn ạ - Chiếc gương nói - Bông hoa của anh làm ta rất thích. Hãy nói ra ước muốn bí mật nhất của anh.

Trước khi anh ta kịp mở miệng thì vợ anh ta đã hét lên:

- Ta muốn vàng, ngọc trai và những viên đá quý. Ta muốn giàu có và sống sung sướng đến chết.

Chồng cô ta, ngoan ngoãn, gật đầu tán thưởng, khi ấy chiếc gương tối sầm vì tức giận.

- Ngươi không có quyền được nói, người vợ xấu bụng - Chiếc gương đáp cụt lủn - Chồng của ngươi đã đưa cho ta bông hoa đẹp nhất, còn ta, ta đọc được

ước muốn thầm kín trong ánh mắt nhân từ của anh. Hãy lại gần đây người đàn ông tốt bụng và hãy nhìn ta.

Người làm vườn vâng lời và há hốc miệng: Một khuôn mặt của bé gái hiện ra trong gương, đẹp và trong trắng như bông hoa huệ tây trắng vậy.

- Đó là đứa con mà anh mong ước từ lâu nay - Chiếc gương nói - Sáng mai khi anh thức dậy, cô bé gái này sẽ ngủ trong chiếc nôi cạnh giường của anh.

- Còn tôi? - Người vợ độc ác thốt lên, lần này chiếc gương lại tối sầm.

- Được - Chiếc gương nói - Ngươi cũng vậy, ngươi sẽ được thưởng như là ngươi mong muốn.

Khi người vợ tham lam hau háu cúi xuống chiếc gương, cô ta nhìn thấy trong gương khuôn mặt xấu xí của một bé gái với đôi mắt cháy rực như những chiếc lá của hoa tầm ma. Phật ý và thất vọng, vợ người làm vườn lấy đá và đập một nhát chiếc gương vỡ ra hàng nghìn mảnh.

Sáng sớm hôm sau, khi hai vợ chồng người làm vườn mở mắt ra, họ thấy ở cả hai bên giường, hai chiếc nôi. Chiếc nôi thứ nhất là của bé gái giống bông hoa huệ tây, chiếc nôi còn lại là của một bé gái xấu xí kêu khóc om sòm. Rất hạnh phúc, người làm vườn yêu cả hai cô con gái như nhau và nuông chiều chúng như một tài sản quý giá. Anh không bao giờ cho phép người ta giơ tay lên đánh hai cô con gái của mình. Nhưng một năm một ngày trôi qua, người làm vườn tốt bụng qua đời, đầy hạnh phúc. Người vợ góa của anh phải chăm sóc hai cô con gái nhỏ.

Năm tháng trôi đi và Huệ Tây (người ta gọi cô con gái đáng yêu như vậy) ngày càng trở nên xinh đẹp và dịu dàng. Nàng giống người cha quá cố như hai giọt nước. Cô gái thứ hai thì ngược lại, Tầm Ma là hình ảnh của mẹ. Cô nàng hay nóng nảy, hay cãi cọ, xấu xí đến nỗi mà cô chẳng được ai nhòm ngó đến! Bà mẹ rất yêu thương cô thứ hai và cả hai thi nhau hành hạ Huệ Tây. Họ dành cho nàng những công việc nặng nhọc nhất và bắt nàng ngủ ở

ngưỡng cửa, mùa đông cũng như mùa hè. Huệ Tây thường xuyên khóc thầm và từ sâu thẳm trái tim nàng cầu mong người cha giải thoát cho nàng mà khuôn mặt ông xuất hiện trước nàng trong tất cả các gương như một sự thần kỳ.

Khi hai cô con gái lớn lên, mụ vợ góa bắt đầu tìm chồng cho Tầm Ma. Bà ta mặc cho cô nàng những bộ váy lộng lẫy, cắt tóc cho nàng và trang điểm cho nàng, trong khi ấy bà ta bôi bồ hóng lên khuôn mặt của Huệ Tây và ném cám lên tóc nàng để ngăn cản nàng quyến rũ những chàng trai cầu hôn với cô em gái xấu xí của nàng. Nhưng những việc đó vẫn vô hiệu: những chàng trai trẻ không thể rời mắt khỏi Huệ Tây tội nghiệp rách rưới.

Một ngày nọ, bà góa bắt Huệ Tây chọn một chiếc hũ nặng nhất và ra lệnh cho nàng:

- Hãy đi tìm nước tinh khiết nhất! Không phải là nước ở giếng sau nhà mà là nước ở dòng suối cạnh khu rừng rậm. Nếu những con chó sói xé tan ngươi ra từng mảnh thì mặc kệ ngươi!

Huệ Tây ra đi, vừa đi vừa khóc. Các bạn nghĩ rằng nàng chết vì sợ ư? Đến nơi, nàng thả chiếc hũ xuống dòng nước và đột nhiên một và lão ăn mày xuất hiện trước mặt nàng.

- Hãy cho ta uống nước, cô gái xinh đẹp. Ta không thể cúi xuống hơn nữa để múc nước - Bà lão đề nghị.

Huệ Tây mời bà uống nước, ân cần vồn vã và cố gắng an ủi bà với những lời dịu ngọt.

- Con thật là nhân hậu, Huệ Tây ạ - Bà lão nói và biến thành một nàng tiên duyên dáng của cánh rừng - Ta sẽ đền ơn nàng vì lòng hảo tâm của nàng. Đừng sợ, hãy trở về nhà con đi, ta sẽ chịu trách nhiệm với những gì xảy đến với con trong khu rừng rậm này.

Huệ Tây trở về nhà nàng rất muộn. Bà mẹ góa đón nàng với vẻ giận dữ, bà ta chuẩn bị túm tóc cô gái xinh đẹp khi nàng van xin:

- Mẹ đừng giận vì con trở về muộn, khu rừng rậm xa quá!

Bà mẹ góa đứng im bất động. Mỗi một lời cô gái nói ra, một bông hoa huệ tây trắng rơi ra từ đôi môi của nàng, cùng những những viên ngọc trai, kim cương sáng long lanh như những giọt sương trên cánh hoa mịn màng. Huệ Tây phải kể cho bà mẹ góa nghe chuyện xảy ra trong rừng rậm cạnh dòng nước, thế là mụ ta ngay lập tức đưa Tầm Ma xấu xí vào trong rừng rậm.

- Hãy lấy cái hũ đẹp nhất và cho nàng tiên uống nước nếu nàng muốn - Bà ta nói với cô nàng.

Tầm Ma ra đi. Khi cô nàng vừa thả hũ xuống nước thì một nàng công chúa xinh đẹp tuyệt trần, mặc một chiếc váy ngũ sắc xuất hiện trước mặt cô nàng.

- Hãy cho ta uống nước với, cô gái trẻ - Công chúa đề nghị - Ta không muốn làm ướt chiếc váy quý giá của ta.

- Tôi chẳng cần chiếc váy của ngươi, đồ đỏng đảnh kiêu căng! - Tầm Ma vặc lại đầy bực bội - Ta chờ một nàng tiên tốt bụng sẽ mang đến cho ta những điều tốt lành. Hãy cút đi.

Độc ác, cô ta trút hết cả hũ nước vào váy của công chúa. Cô gái xinh đẹp liền biến thành nàng tiên rừng:

- Tấm lòng ngươi là hình ảnh của khuôn mặt ngươi - Nàng tiên nói - Hãy trở về nhà đi, ngươi sẽ được hưởng những gì xứng đáng với ngươi.

Khi Tầm Ma trở về nhà lúc đêm khuya, bà mẹ góa hỏi cô ta không một chút kiên nhẫn:

- Hãy nói cho mẹ biết, con gái yêu của mẹ, con có gặp nàng tiên không?

- Chẳng hề chi! - Tầm Ma đáp lại - Mẹ hãy để con yên với những nàng tiên của mẹ.

Mỗi một lời cô ta nói ra, những con cóc nhảy ra từ miệng cô ta. Thật khủng khiếp! Chán ngấy, bà ta không dám nhìn cả cô con gái yêu nữa. Hơn nữa, cái tin kỳ diệu bay nhanh khắp kinh thành đến tận tai hoàng tử. Hoàng tử trẻ liền tìm đến để tận mắt chứng kiến. Bà mẹ góa qua khung cửa sổ nhận ra một đoàn người của hoàng tử đang tiến về phía nhà mình. Bà ta vội vã nhốt Huệ Tây vào trong một cái bao và đặt trong góc nhà, sau đó bà mặc cho Tầm Ma chiếc váy đẹp nhất vội vã dặn dò cô ta rồi đặt cô ta trước cửa.

- Hãy cẩn thận, đừng thốt ra một lời nào trước mặt hoàng tử!

Tầm Ma hiểu rất rõ điều này và hứa với mẹ sẽ im lặng. Khi hoàng tử bước qua ngưỡng cửa, cô nàng đành nhìn hoàng tử với ánh mắt dịu dàng và vâng lời mẹ như một con lừa. Hoàng tử cảm thấy không hài lòng với cô ta.

- Tại sao con gái bà không chào ta đúng nghi lễ? - Hoàng tử hỏi bà góa.

- Thưa hoàng tử tôn kính! Vẻ đẹp của chàng làm con gái thần không thốt lên lời - Bà ta quỷ quyệt.

- Cô bị câm ư? - Hoàng tử hỏi Tầm Ma.
- Đúng vậy, thưa hoàng tử - Cô gái ngu ngốc vội vàng tán thành.

Mỗi lời cô ta nói ra, một con cóc ghê tởm nhảy ra từ miệng cô ta. Hoàng tử ngán ngẩm tránh xa. Đúng lúc ấy, một cái bao trong góc động đậy, thở dài và rên rỉ.

- Cái gì trong bao vậy? - Hoàng tử hỏi mụ già đang sững sờ.

- Chẳng có gì lớn đâu, thưa hoàng tử. Chỉ là bóng tối thôi mà - Bà ta trơ trẽn trả lời.

Không nghe lời bà ta, hoàng tử liền cởi ngay miệng bao ra. Một cô gái trẻ xuất hiện trước mắt hoàng tử, đẹp và ngây thơ đến nỗi hoàng tử ngộp thở. Những giọt nước mắt to long lanh trong đôi mắt của nàng.

- Nàng tên là Bóng Tối? - Hoàng tử ngạc nhiên.

- Không, thưa hoàng tử. Em tên là Huệ Tây - Cô gái khiêm tốn trả lời.

Mỗi lời nàng nói ra, một bông hoa huệ tây tuyệt đẹp, che phủ bởi những giọt sương, ngọc trai và kim cương rơi ra từ đôi môi nàng.

Ngay lập tức, hoàng tử đem lòng yêu cô gái Huệ Tây xinh đẹp. Vì rất yêu chàng nên cô gái trẻ không từ chối trước lời cầu hôn của hoàng tử.

Lễ cưới được cử hành và ngày nay người ta vẫn còn nhắc đến. Trong bảy ngày bảy đêm, Huệ Tây khiêu vũ cùng hoàng tử. Hạnh phúc, nàng nói líu lo không ngừng, và mỗi câu nói của nàng, một bông huệ tây quý giá, phủ đầy ngọc trai và kim cương rơi ra từ đôi môi của nàng.

Từ đó, người ta gọi đất nước này là Huệ Tây. Tất cả các ông vua nối ngôi của đất nước này đều có huy hiệu là bông hoa huệ tây trắng và đều kể cho các cháu nghe truyền thuyết về nàng Huệ Tây duyên dáng.

Thế còn Tầm Ma? Các bạn có nghĩ là người ta quên cô ta không? Chắc chắn là không rồi! Một ngày nọ, ông vua của loài cò xuất hiện trong ngôi nhà của cô ta. Vì những người cầu hôn không hề bén mảng đến nhà cô ta, nên Tầm Ma phải kết hôn với vua cò. Những lời độc địa khẳng định rằng vua cò bị quyến rũ bởi các con cóc phát ra từ miệng cô gái xấu xí Tầm Ma. Dù thế nào đi nữa, chắc chắn rằng khu rừng đen trải dài là lãnh thổ của các con cò, nơi mà những ông vua đều có trên huy hiệu của mình hình tượng một cái mỏ dài và một con cóc. Và đó là đoạn kết của câu chuyện.

30. Cha đẻ của các bông hoa

Nàng công chúa mặc một chiếc váy lộng lẫy màu hồng điều nhún nhảy lại gần ngai vàng của nữ hoàng. Nàng cúi rạp xuống chào và nói:

- Thưa nữ hoàng đáng kính. Tôi mang đến làm quà cho nữ hoàng một câu chuyện cổ tích xuất xứ từ đất nước phương Đông xa xôi. Về sau, mỗi lần nữ hoàng nghe đến nó thì xin người nhớ rằng chính là công chúa Mẫu Đơn trung thành của người đã kể cho người nghe trước nhất.

Dưới triều đại của nhà quý tộc Yin-Tsong, ở ngôi làng kia có một người đàn ông có tên là Tsien-Sien. Từ ngày thơ ấu, ông đã dành cho những bông hoa một tình yêu say mê. Ông yêu chúng như chính các con mình, ông luôn mơ về chúng và sáng tác cho chúng những ca khúc tuyệt vời. Một khu vườn xung quanh toàn là hoa với sắc màu óng ánh và mùi hương làm say sưa bao quanh mái lều rơm của ông. Không hôm nào là Tsien-Sien không trồng vào vương quốc đầy hoa ấy một hạt giống mới hay chăm sóc tỉ mỉ một loại hoa hiếm nào đó. Ông hi sinh tất cả những thứ mình có cho niềm đam mê của mình. Ngày nào cũng thế, ông thức giấc trước lúc rạng đông để tận tâm chăm sóc những bông hoa yêu mến của mình cho đến tận lúc mặt trời lặn. Ông còn thức dậy vào ban đêm để ngắm nghía vẻ đẹp của chúng và say sưa với mùi hương của chúng. Trên cả đất nước rộng lớn, không có vườn hoa nào có thể so sánh được với vườn hoa của Tsien-Sien, đến nỗi mà những người dân gọi ông là cha đẻ của các bông hoa. Ông thích để khách du lịch thán phục ngắm nghía vườn hoa chứ không cho phép họ ngắt dù chỉ một bông hoa.

- Tôi không muốn nghe thấy những bông hoa của tôi khóc. Sự đau đớn của chúng là đau xé lòng tôi.

Một hôm, có một người mù đột nhập vào vườn hoa của Tsien-Sien. Ông ta cầm ở tay một cái giỏ chứa đầy những cây hoa mẫu đơn đẹp tuyệt, vì Tsien-Sien chưa bao giờ nhìn thấy những cây hoa này. Sửng sốt, cha đẻ của hoa không thốt lên được lời nào. Bừng tỉnh, ông hỏi ông già mù:

- Những cây mẫu đơn của ông có tên là gì?

Ông già mù hít hương thơm từ chiếc giỏ tỏa ra và nói:

- Cái này là Bậc Thang Vàng và cái kia là Bướm Xanh. Sau đó là hai loài mẫu đơn tôi thích nhất: Sư Tử Xanh Lấp Lánh và Đầu Sư Tử Lớn Màu Đỏ. Ông thấy chúng thế nào?

Tsien-Sien hòa vào những lời ca tụng thật ấy mà trong lòng run lên vì nghĩ rằng ông già mù sẽ ra đi với những kho báu của ông ta. Ông rất muốn từ nay những bông hoa tuyệt vời này sẽ nở trong vườn của ông.

- Những bông hoa của ông giá bao nhiêu? - Ông vội vàng hỏi.

Ông già mù mỉm cười.

- Nó rất đắt ngay cả với túi tiền của một đế vương. - Ông ta đáp và nói thêm ngay trước sự vỡ mộng của Tsien-Sien - Tôi sẽ để chúng lại cho ông nếu ông tặng tôi tài sản quý nhất của ông là đôi mắt.

Tsien-Sien không một giây do dự. Ông già nhẹ nhàng chạm vào mí mắt ông và thế giới quanh ông chao đảo trong bóng tối mịt mùng. Ông đã trở thành người mù. Ông già bỏ đi để lại hoa mẫu đơn. Tsien-Sien mò mẫm thấy hoa nở rồi trồng những gốc hoa mẫu đơn vào chỗ đẹp nhất của khu vườn. Niềm hạnh phúc của ông thật vô bờ. Tin về loài hoa tuyệt vời nhanh chóng lan truyền khắp đất nước. Du khách kéo đến từ khắp các ngả của vương quốc để ngắm nghía vẻ đẹp lộng lẫy của chúng. Dân chúng bắt đầu gọi Tsien-Sien là: "Người đã tặng đôi mắt của mình cho những bông hoa".

Từ đó, Tsien-Sien dành tất cả thời gian cho những cây mẫu đơn ông say mê. Ông chăm sóc chúng với tình yêu và sự tận tình, sáng nào ông cũng mang những món quà đến cho linh hồn của hoa. Ở thành phố gần đó có một chàng trai thuộc dòng dõi quý tộc, anh ta tên là Tchang-Oey. Đó là một kẻ trụy lạc tàn bạo và độc đoán, kẻ thâu đêm trong những sòng bạc ô uế và cùng những người bạn thô lỗ của mình gieo rắc bạo lực và những hành động tàn nhẫn. Một buổi sáng, hắn trở về nhà sau một canh bạc thâu đêm. Đôi chân hắn đưa hắn đến vườn hoa của Tsien-Sien nơi những cây hoa mẫu đơn đang kỳ nở rộ. Tchang-Oey đứng im bất động.

- Chính đế vương cũng không có những bông hoa lộng lẫy thế này trong vườn - Hắn kêu lên, rụng rời hắn đi về phía những dãy hoa, đầu bắt đầu

chếnh choáng. Tsien-Sien dũng cảm cảm thấy nguy hiểm đang xảy ra với những bông hoa cưng của mình, chặn đường hắn:

- Kẻ nào làm hoa đau đớn là xúc phạm đến ta. Nhưng ông quý tộc mà ông già Tsien-Sien mù lòa, đáng thương này không nhìn thấy muốn gì?

Tchang-Oey ngần ngừ một chút để ngạo nghễ hét lên:

- Lão không nhận ra ta sao, lão già? Lý do đó cũng đã đủ để ta bắt ngươi chỉnh sửa. Ta là nhà quý tộc Tchang-Oey của dòng dõi quý tộc mà ngay cả những kẻ mù lòa cũng nhận ra tiếng. Cút khỏi đường của ta, ta sẽ hái những bông mẫu đơn của ngươi.

Hốt hoảng, Tsien-Sien quỳ xuống chân hắn, lê gối đến gần tên trụy lạc trẻ và khẩn cầu hắn tha cho những bông hoa ông say mê. Tchang-Oey đã say thình lình gạt ông lão ra bằng một cú đá rồi ra lệnh cho những kẻ thông đồng dùng kiếm chặt hết những cái đầu xoăn của những cây hoa mẫu đơn để cả khu vườn phủ hoa như một tấm thảm có mùi thơm. Sau đó, hắn cho mở những hũ rượu để tổ chức một cuộc nhậu nhẹt phóng túng, trong suốt cuộc chè chén, nhóm lưu manh tra tấn ông già bất hạnh bằng những lời chế giễu của chúng. Cuối cùng, khi những kẻ nát rượu bỏ đi, Tsien-Sien bò vào vườn, đôi tay run run tìm kiếm những bông hoa bị chặt. Ông thu vào một bó hoa mẫu đơn bị chặt, ngồi dưới bóng một cái cây rồi bắt đầu nhỏ những giọt nước mắt cay đắng. Ông ngồi rất lâu như vậy mà khóc lóc. Khi giọt nước mắt cuối cùng nhỏ xuống từ đôi mắt mù lòa. Tsien-Sien đờ người đi vì sững sờ. Thế giới xung quanh ông bỗng sáng bừng lên một ánh sáng lấp lánh làm ông chóng mặt. Tsien-Sien đã lại nhìn thấy ánh sáng.

Kinh ngạc, ông ngắm nghía vườn hoa của mình và ngạc nhiên nhận thấy rằng, tất cả những bông hoa mẫu đơn lại ở nguyên vị trí, đẹp hơn và nhiều màu sắc hơn trước. Bỗng một thiếu nữ duyên dáng hiện lên trước mặt ông lão. Ông nghĩ rằng đó là người đã thúc giục những bông hoa sống lại và là ân nhân đã trả lại cho ông đôi mắt.

- Tên của Người là gì, ôi vị thần mạnh mẽ? - Ông thì thầm đầy vẻ tôn kính.

- Tôi không được phép nói tên mình - Cô trinh nữ đáp - Tôi là linh hồn của những bông hoa và là người hầu của nữ hoàng Mạnh mẽ của các khu vườn Tchy-Wan-Man. Chủ nhân của tôi đã nghe nói đến tình yêu ông dành cho hoa và giao nhiệm vụ cho tôi đến cứu ông. Kể từ ngày hôm nay, ông được đặt dưới sự bảo trợ của nữ hoàng.

Nói xong, cô gái trẻ biến mất còn Tsien-Sien mãn nguyện, đi một vòng quanh vương quốc của mình. Ông dừng lại cạnh mỗi bông hoa để vuốt ve chúng một cái nhẹ nhàng và hôn chúng một cái hôn tôn trọng. Tin về điều kỳ diệu xảy ra trong khu vườn của Tsien-Sien sớm lan truyền từ người này qua người khác.

Từ sáng đến tối, đám đông người hiếu kỳ hối hả đến cổng vườn để nhìn ngắm những bông hoa mẫu đơn chết đi sống lại. Tiếng đồn vang cả đến tai của Tchang-Oey kiêu ngạo, ý định trả thù nổi lên ngay trong tâm hồn hiểm thù của hắn. Không chậm trễ, gã trai đến ngay nhà người đứng đầu tỉnh.

Ông ta làm theo mong muốn của Tchang-Oey. Quân lính đến bắt Tsien-Sien bất hạnh và giam ông vào một căn hầm nhỏ dưới lòng đất. Hôm sau, ông sẽ công khai bị xử tội chết. Cánh cửa nhà tù vừa kịp khép lại thì ông lão nghe thấy một giọng mượt mà:

- Đừng sợ gì cả, Tsien-Sien, cha đẻ của các loài hoa. Nữ hoàng của các khu vườn sẽ giữ lời hứa của mình. Trước khi một ngày trôi qua, ông sẽ lại được tự do, trong khi đó Tchang-Oey độc ác sẽ không thoát khỏi sự trừng phạt công bằng.

Ông lão tin vào giọng nói đó và ngủ một cách bình an.

Trong lúc này, Tchang-Oey đang vui mừng với hành động tội lỗi của mình. Để hả lòng thù hận, hắn quay lại khu vườn của Tsien-Sien để thêm một lần nữa chặt những bông hoa đẹp tuyệt ở đây. Vừa lại gần túp lều tranh của ông

lão làm vườn, hắn đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Tất cả những bông hoa rải trên đất, héo úa như bị một bàn tay tàn bạo nhổ lên.

- Ta nhìn đúng chứ! Lão già có một khả năng siêu nhiên. Từ sâu trong ngục, lão muốn phá tất cả những bông hoa này bằng phù phép và bùa yểm, để ngăn cản chúng ta vui với vẻ đẹp của chúng. Tuy nhiên, lão sẽ không thể ngăn cản chúng ta tổ chức hội được.

Nói xong, hắn mời bạn bè đến trên thảm hoa và tổ chức một cuộc chè chén phóng túng. Bỗng một vòi rồng nổi lên và những cơn gió xoáy múa trong vườn khiến mái tóc của những nàng tiên nữ bay phấp phới.

- Chúng ta là những chị gái, cư dân của khu vườn này- Các cô nói- Chúng ta đến tìm ngươi, Tchang-Oey độc ác và kiêu ngạo! Để trả thù cho cha Tsien-Sien của chúng ta, chúng ta sẽ bắt ngươi nhảy cho đến tận khi chết.

Không để cho gã trai ngạo nghễ có thời gian suy nghĩ, các cô gái đã túm lấy hắn, lôi hắn vào không khí trong một điệu nhảy quỷ quái. Một lát sau, linh hồn Tchang-Oey lìa bỏ thể xác. Khi người thống lĩnh nghe tin cái chết của hắn, ông ta sợ và giải phóng ngay cho Tsien-Sien với những lời xin lỗi kính cẩn. Ông lão rất vui sướng gặp lại những bông hoa của mình. Khi ông đang ngắm nghía hình dáng và màu sắc tuyệt vời của chúng thì một làn gió nhẹ đến vuốt ve ông. Một điệu nhạc dịu dàng nổi lên và một đám mây lấp lánh xuất hiện phía chân trời. Một hương thơm lạ lan tỏa trong khu vườn và những con chim phượng hoàng xanh, rồi cò trắng bay trên bầu trời. Đám mây mở ra để đưa một nữ thần bất tử và những cô gái trẻ làm tùy tùng. Tsien-Sien cúi rạp xuống. Nữ thần nói với ông bằng giọng nói du dương:

- Tsien-Sien, cha đẻ của hoa! Vòng tròn của những việc làm tốt của ngươi đã khép lại. Thần thống lĩnh muốn trọng thưởng cho tình yêu ngươi đã dành cho hoa và mời ngươi đến nơi ở trên trời của Người.

Tsien-Sien lại cúi xuống lần nữa để tỏ lòng biết ơn, sau đó, được nữ thần ra hiệu, ông trèo lên đám mây lấp lánh. Căn lều, hoa, cây cối và cuối cùng là tất

cả những gì ông yêu quý từ từ và bình an bay lên để theo ông lên trời. Những người chứng kiến điều kỳ diệu này, chào tạm biệt Tsien-Sien rất lâu bằng cách vẫy khăn mùi xoa trắng và mỉm cười hạnh phúc. Kể từ ngày đó, thành phố được đổi tên. Kể từ nay nó có tên là Ching-Sien-Li - Ngôi làng của người bất tử hay còn là "Làng trăm hoa".

31. Ai đã chết đuối?

- Các bạn chưa biết đến Gotham phải không? - Một cậu bé hoạt bát mà thực ra là một cây Đậu Hương nói với giọng ngạc nhiên - Tuy nhiên đó là một thành phố nhỏ có danh tiếng lớn mà ngay cả đám chim sẻ cũng nói đến nó với nhau trên các mái nhà. Dân chúng ở thành phố này luôn luôn là những

người ngu ngốc nhất thế giới, điều đó cũng chẳng ngăn cả họ tin rằng họ giỏi giang.

- Vậy thì hãy kể cho chúng ta nghe một câu chuyện hay về họ - Nữ hoàng Hoa Hồng động viên và cây Đậu Hương không để phải nói lại việc đó lần thứ hai.

Thế thì các bạn hãy có mặt vào một buổi sáng đẹp trời, thị trưởng của thành phố Gotham muốn ăn cá chép ngon. Tuy thế, ông ta lại không muốn đi câu một mình ở ao của vùng. Vậy là ông triệu tập trên cánh đồng phó thị trưởng thứ nhất, sau đó phó thị trưởng thứ hai, sau đó người gác đêm và cuối cùng là tên lính hầu để phân phát cho họ dây câu và lưỡi câu... và vợt để hớt cá. Lúc chuẩn bị xuất phát, ông ta vỗ trán.

- Khỉ thật! Nếu một trong số chúng ta chết đuối lúc đi câu thì sao? Chúng ta đông đến nỗi chúng ta sẽ không phát hiện ra điều đó. Khôn hơn là chúng ta xem xem chúng ta có bao nhiêu người trước lúc đi. Này lục sự đâu! Hãy bắt tay vào việc và hãy đếm chính xác - Thị trưởng ra lệnh.

Viên lục sự căng người ra vì kiêu ngạo do cảm nhận được tầm quan trọng của nhiệm vụ của mình. Anh ta sắp thẳng hàng thị trưởng và những người đi câu khác, lấy ngón trỏ chỉ mỗi người trong số họ còn tay kia ghi nhận con số trên những ngón tay. Thận trọng anh ta đếm to:

- Một, hai, ba, bốn, năm. Các ngài có năm, thưa ngài thị trưởng! - Anh ta tuyên bố trong khi giơ cao bàn tay với các ngón tay xòe ra.

Nhưng ngài thị trưởng lại là một người đàn ông chín chắn và thận trọng, nếu không làm sao ông ta có thể hoàn thành vai trò của mình trong một thành phố nổi tiếng như vậy. Cho nên, ông ta hỏi lại:

- Có chắc bàn tay này của anh có năm ngón không? - Ông ta hỏi - Tốt hơn là anh đếm lại chúng xem.

Viên lục sự tuân lệnh đếm lại để không bị nhầm:

- Tay tôi có đúng năm ngón. - Lát sau anh ta thông báo.

- Anh chắc chắn điều đó chứ?

- Gần như thế! - Viên lục sự đã mất đi tính quyết đoán.

Thấy ông thị trưởng cau có, một ý kiến lóe lên trong đầu anh ta.

- Tôi biết chúng ta cần làm gì. Tôi sẽ hái trong vườn năm ngọn cây đậu hương để các ngài đặt nó lên mũ. Nếu như không còn ngọn nào, các ngài có thể chắc chắn rằng đúng là các ngài có năm người.

Nói là làm. Không một ngọn nào thiếu và không còn lại ngọn nào. Nhưng ông thị trưởng vẫn tiếp tục lo lắng:

- Tất cả chúng ta đều có mũ cả chứ? Hãy bỏ mũ ra, tôi ra lệnh cho các anh đấy!

Tất cả họ đều bỏ mũ ra. Đầu tiên viên lục sự đếm đầu, sau rồi đến mũ.
- Con số rất đúng, đúng cả với đầu và mũ - Anh ta thông báo cần mẫn - Điều đó cũng chắc chắn như tôi, tôi là viên lục sự của hội đồng thành phố Gotham.

Cuối cùng thị ông thị trưởng cũng thực sự yên tâm. Cả thế giới nhỏ này đi nối đuôi nhau ra phía ao. Bờ ao rất trơn.

- Chúng ta còn đủ chứ? - Ông thị trưởng lo lắng - Tốt hơn là chúng ta nên đếm lại xem sao. Thượng Đế phù hộ cho chúng ta không ai bị chết đuối cả.

Ông ta xếp những người khác thẳng hàng rồi dùng ngón trỏ đếm như ông ta đã xem viên lục sự làm. Vậy mà ông ta lại quên đếm mình.

- Một, hai, ba, bốn - Ông ta khó nhọc. Đầu gối ông ta nhũn ra. - Trời ơi, thiếu mất một người! Một người trong chúng ta đã chết đuối!

Hoài nghi, phó thị trưởng thứ nhất ra khỏi hàng đứng vào vị trí của ông thị trưởng và tự mình đếm bằng cách chỉ vào người khác bằng ngón trỏ của mình. Than ôi! Anh ta cũng quên đưa mình vào con số đếm.

- Khỉ thật! Đúng là chúng ta chỉ có bốn - Anh ta lo sợ thừa nhận - Không thể có chuyện cả hai chúng ta đều nhầm. Nhưng người bất hạnh nào đó đã chết đuối.

- Ngu xuẩn! - Ông thị trưởng quát mắng anh ta - Tôi có một ý rất hay. Chúng ta sẽ bỏ hết mũ ra đặt lên cỏ. Cái mũ thiếu là của người đã mất tích của chúng ta.

Họ làm theo ý muốn của ông thị trưởng.

- Ai cũng có mũ cả chứ? - Ông ta hỏi.

Thật vậy mỗi người đều có một cái của mình. Để an toàn hơn, ông thị trưởng còn đếm lại. Đúng là có năm cái. Ông ta cũng đếm cả những cây đậu hương. Không một ai thiếu cả.

- May mắn làm sao, tất cả chúng ta đều ở đây. Không ai bị chết đuối. Chúng ta có thể đã đếm sai - Họ mừng rối rít.

- Đợi một lát!- Ông thị trưởng nói, làm mất vui - Tốt hơn là đếm cả đầu để kiểm tra rằng mỗi cái mũ có một cái đầu của nó.

Ông ta lại sắp hàng các chiến hữu để đếm họ bằng tay trỏ. Dĩ nhiên, ông ta lại quên đếm mình.

- Một, hai, ba, bốn... khốn khổ thay! Thiếu mất một cái đầu. Ai đó đã thực sự bị chết đuối - Ông ta rên rỉ.

- Như vậy thì cái mũ thứ năm thừa ra là của ai? Tất nhiên là của người đã chết đuối - Phó thị trưởng thứ hai phán - Anh ta đã để quên nó trên bờ. Anh bạn bất hạnh ơi, anh sẽ lạnh đầu lắm.

Tất cả động lòng thương đến nỗi nhỏ lệ vì số phận của người bất hạnh.

- Tôi tự hỏi ai trong chúng ta đã chết đuối - Viên lính hầu nói - Không phải tôi.

Tình hình trở nên rối rắm.

- Tôi có một ý này - Ông thị trưởng nói - Chúng ta sẽ đặt lại mũ của chúng ta. Cái nào còn lại trên đất thuộc về người đã chết đuối.

Tất cả cúi đầu ngoan ngoãn và đặt mũ của mình xuống. Ôi, kỳ diệu sao! Không một cái mũ nào còn lại trên đất.

- Thế là thế nào? Tôi không hiểu gì về chuyện này cả - Ông thị trưởng ngạc nhiên - Các bạn thân mến của tôi, hình như một bất hạnh khủng khiếp đang giáng xuống chúng ta. Chúng ta đã bị phù phép.

Ý kiến này khiến họ sợ run lên. Tất cả bắt đầu khóc nức nở. Cùng lúc đó, một người lạ cưỡi một con tuấn mã đi qua.

- Điều gì xảy đến với các ông thế, những người quả cảm? Tôi có thể có ích cho các ông chứ?

Những nhà quý tộc ở Gotham vừa khóc vừa kể cho anh ta biết nỗi buồn lo của mình.

- Hãy đếm chúng tôi, ơi người lạ mặt, để chúng tôi được biết cuối cùng có phải một trong số chúng tôi đã chết đuối - Họ van xin.

Người lạ cười lớn và dùng cái roi của mình đếm xương sống của họ..

- Các ông có đủ năm người quả cảm. Không thiếu ai cả - Anh ta thông báo.

- Ông chắc chắn chứ? - Ông thị trưởng vẫn còn ngần ngại.

- Nếu các ông còn thiết tha đến nó thì tôi rất muốn đếm lại mười lần nếu cần thiết - Kẻ ranh mãnh chấp nhận, cười đến thắt cả ruột.

Anh ta đếm những người đi câu ngày chủ nhật theo các cách mà khiến cho nước mắt lại đầm đìa khuôn mặt.

- Thế đủ rồi! Chúng tôi tin rồi - Ông thị trưởng kêu lên - Ông đếm chúng tôi hoàn hảo và theo cách va đập. Chúng tôi phải trả ơn ông thế nào?

Người lạ mặt đúng ra là đi sang thành phố láng giềng thăm người yêu.

- Các ông có biết gì không? Hãy cho tôi những bông đậu hương này. Tôi sẽ tặng cho vợ sắp cưới của tôi một bó hoa xinh xắn.

Những nhà tư sản của thành phố Gotham vội vàng đáp ứng yêu cầu của anh ta, sau đó chạy về nhà mình để chăm sóc cái lưng đã bị đếm rất khắc nghiệt của mình.

- Ngu xuẩn! - Trên đường về ông thị trưởng nói - Hắn đếm giỏi thế mà lại đòi trả công quá ít.

Đó là đoạn kết câu chuyện của tôi. Tôi quên nói với các bạn rằng, từ đó, trai tráng ở Gotham tặng những bó đậu hương cho người yêu của họ và các bạn

biết người ta đếm thế nào ở tòa thị chính không? Với một cái roi trên những cái xương sống. Hãy nghe lời khuyên của tôi và tránh xa thành phố này.

32. Con quỷ và chàng thợ vá sứ

- Ngày xưa có một bà thuật sĩ rất cao tay tên là Modée. Bà ta chế ra một loại rượu giúp vạn vật hồi xuân. Khi vài giọt rượu rơi xuống đất, sinh ra một loại hoa, đẹp nhưng độc. Và tôi đã đến thế giới này như vậy đấy - Hoa Bả Chó, một cô gái xinh xắn, đội một cái chuông con màu tim tím nói- Nhưng các

bạn đừng sợ gì cả, tôi không làm các bạn đau đâu. Vả lại tôi sẽ kể cho các bạn một câu chuyện mà tôi là nhân vật chính.

Ngày xưa, một người thợ vá sứ trẻ đi chu du khắp thiên hạ, qua hết làng này đến làng khác và hò hét dưới các cửa sổ của người dân.

- Tôi đi chu du không ngừng để vá và sửa chữa những cái bát và những cái hũ vỡ.

Chàng không bao giờ thiếu việc vì trong mỗi nhà đều luôn có bát và những cái hũ vỡ. Do đó chàng trai kiếm sống rất khá.

Một hôm, trong chuyến đi liên miên của mình chàng đến bên một con suối. Trên bờ đối diện có một khu đất trống trên đó có một ngôi nhà. Xung quanh ngôi nhà, những cái chuông hoa bả chó nở rực rỡ đến hút tầm mắt. Một bà lang với mái tóc trắng bước ra khỏi bậc cửa.

- Ơn chúa, anh đây rồi, anh thợ vá nhỏ bé - Bà ta kêu lên - Tôi cần anh chữa cho tôi một cái bát nhỏ.

- Cháu xin sẵn sàng - Chàng trai vui vẻ trả lời.

Và chàng bắt tay vào việc để hoàn thành tác phẩm của mình trong chốc lát. Bà lão rất thỏa mãn nhưng một bóng mây đến làm rối loạn niềm vui của bà.

- Ta phải thưởng cho cháu thế nào? - Bà băn khoăn - Ta rất nghèo. Ta không có lấy một đồng xu nào.

- Nếu bà không có gì, bà không phải đưa gì cho cháu hết - Người thợ vá vô tư đáp - Không phải vì một tí chút mà cháu sẽ nghèo hơn. Điều quan trọng là bà được hài lòng.

- Cháu biết rõ là ta hài lòng - Bà lão lấy làm vui sướng lục tìm cái gì đó trong túi - Dù thế nào ta cũng sẽ cho cháu cái này! Cháu nhìn đây. Và bà đưa cho chàng một quả phỉ khô. Cháu có biết có gì bên trong không?

- Không gì cả - Chàng thợ vá mỉm cười.

- Nhưng, có đấy. Có một cái gì đó - Bà lão nói thêm - Cố đoán lần nữa xem.

Chàng trai tìm kiếm hoài công, chàng không thấy gì.

- Cháu xin chịu, thưa bà.

- Ở bên trong, có bóng tối - Bà lang trả lời và cười lớn vì trò đùa - Hãy mang quả phỉ này theo, có thể cháu sẽ cần tới nó. Nếu một ngày nào đó cháu gặp khó khăn, hãy quay lại tìm ta. Ta sẽ giúp cháu.

Chàng thợ vá cám ơn bà rồi lên đường. Một hôm, bước chân chàng đưa chàng vào tận một khu rừng đen thui. Bỗng, một ngọn lửa đỏ bao xung quanh là các tàn lửa trắng nổi lên mặt đất trước mặt chàng.

- Các ngươi làm gì thế? Các ngươi sẽ đốt rừng đấy - Chàng trai kêu lên với những ngọn lửa. Khi chàng chuẩn bị giẫm lên chúng thì chúng biến thành những con cừu trắng nhỏ. Còn ngọn lửa đỏ, lớn, nó biến thành một con quỷ có lông trên đầu đội hai cái sừng của cừu đực giả. Con quỷ phun ra một chùm lửa lấp lánh từ hai lỗ mũi, gót giậm mạnh xuống đất và lẩm bẩm:

- Kẻ nào làm kinh động một con quỷ đang chăn cừu thì từ này kẻ đó sẽ thuộc về địa ngục. Đó là luật của quỷ. Ngươi hãy chuẩn bị cho chuyến đi, con người bất hạnh.

Đương nhiên là chàng thợ vá không hề muốn xuống địa ngục. Vì thế chàng cố gắng dỗ dành con quỷ.

- Đồng ý - Cuối cùng nó nhượng bộ - Nhưng đó là vì ngươi đấy. Chúng ta sẽ chơi trò câu đố. Nếu ngươi thắng, ta sẽ cho ngươi đàn cừu của ta. Nhưng hãy coi chừng nếu ngươi thua, ta sẽ lấy linh hồn của ngươi.

Chàng thợ vá nghĩ đến bà lang, lấy trong túi ra quả phỉ rỗng và nói:

- Đầu tiên, hãy trả lời câu hỏi của ta, hỡi con quỷ kinh tởm! Trong cái vỏ này có gì?

- Đây là một câu hỏi hóc búa đấy - Con quỷ phán xử và gãi trán ở giữa hai cái sừng. Cái gì lại có thể ở trong cái vỏ được nhỉ: Quả phỉ à? Chắc chắn là không phải. Không có gì sao?... Xong rồi, ta đã đoán ra: Đó là bóng tối.

Chàng trai rất buồn rầu. Chàng bắt đầu run lên vì sợ, trong khi con quỷ cười khẩy và ngọn lửa chuẩn bị trào ra khỏi họng nó.

- Hãy chuẩn bị cho chuyến đi đi, kẻ yếu hèn đáng thương. Ta sẽ đưa ngươi xuống địa ngục- Nó hớn hở.

Bỗng chàng thợ vá nảy ra một ý:

- Cười người hôm trước, hôm sau người cười - Chàng đáp lại một cách khô khan. - Bóng tối, ngươi nói thế phải không? Vậy thì hãy chỉ cho ta xem.

Con quỷ cầm quả phỉ và dùng răng nó cắn vỡ vỏ. Nhưng đã có ai nhìn thấy bóng tối bao giờ trong một cái vỏ đã vỡ? Chàng thợ vá nhảy lên vui sướng.

- Ta đã thắng - Chàng hớn hở - Hãy cho ta đàn cừu của ngươi.

Nhưng con quỷ không chịu, nó làu bàu:

- Đến lượt ta đặt câu đố cho ngươi, ngươi có thời gian đến sáng mai để tìm ra thằng con trai nhiều tuổi hơn mẹ đẻ của nó. Nếu ngươi không tìm được,

ngươi sẽ xuống địa ngục. Và đừng cố ẩn nấp. Ta sẽ tìm ra ngươi ở mọi chỗ ngươi sẽ đến.

Nói xong, móng vuốt nó đạp đất và biến mất với đàn cừu của nó. Ôi! Chàng thợ vá đáng thương! Chàng hoài công suy nghĩ, chàng không tìm được đáp án cho câu đố của con quỷ. Làm thế nào mà con trai lại nhiều tuổi hơn mẹ đẻ? Trong tình thế tuyệt vọng chàng nhớ đến bà lang. Chàng chạy ngay về phía nhà bà, gõ cửa và than phiền, lòng trĩu nặng nỗi bất hạnh của mình. Bà lão mỉm cười.

- Thật dễ dàng. Hãy nhìn khoảng đất trống. Cháu thấy gì?

- Cháu không thấy gì đặc biệt cả, thưa bà. Không có gì ngoài những cây bả chó đang có hoa.

- Vậy thì, chính xác đấy - Bà lão nói - Cây bả chó là cái mà con tìm kiếm. Vào mùa xuân, người ta thấy mọc ra một cái thân có một quả và hạt. Quả này chính là con trai. Chỉ vào mùa thu người ta mới thấy mẹ nó xuất hiện trên khoảng đất trống, là hoa bả chó. Vì thế, mẹ trẻ hơn con trai mình. Ở các loại cây khác, nó hoàn toàn ngược lại: Hoa có trước, quả có sau. Con thấy đấy, con đã tìm thấy lời giải đáp.

Vui mừng, chàng thợ vá chân thành cám ơn bà lão thông thái. Khi nghe tiếng gà gáy sáng đầu tiên trong làng, chàng ngắt một bông hoa bả chó và vội vàng đi đến gặp con quỷ. Nó đã đợi chàng rồi. Nó cọ bàn chân có móng vuốt và liếm mép thèm thuồng với cái lưỡi sắc.

- Ngươi đã tìm được chưa?- Nó chế giễu chàng trai.

- Rồi, ta đã tìm ra rồi - Chàng dũng cảm đáp và chỉ cho con quỷ bông hoa bả chó - Hãy nghe cho rõ. Vào mùa xuân, con trai mọc ra, là quả bả chó, mẹ nó, hoa bả chó, chỉ nở vào mùa thu. Nó đây.

Đúng lúc này, một tia chớp ngoắn ngoèo trên bầu trời, sét đánh xuống từ bầu trời không mây, những ngọn lửa phun trên đất và con quỷ biến mất xuống địa ngục. Chàng thợ vá thu những con cừu để dẫn chúng về ngôi nhà của bà lão.

- Ta đi thế là đủ rồi - Chàng nói với chính mình - Ta sẽ cất một ngôi nhà riêng cạnh ngôi nhà của bà lão và ta sẽ chăn đàn cừu trên khu rừng thưa.

Nói làm làm. Từ đó, chàng có thể giúp bà lão mỗi lần bà cần đến chàng. Nhưng, người ta rất có lý khi nói rằng con quỷ không bao giờ ngủ. Con quỷ không chấp nhận thất bại của nó. Không thể hại được chàng trai nữa, nó quyết định đầu độc những con cừu bằng một thứ thuốc độc quỷ quái. Một hôm, nó bí mật lẻn vào khu rừng thưa nơi những con cừu thường xuyên đi qua và nhỏ một giọt nước dãi vào mỗi bông hoa bả chó. Từ ngày đó, hoa của loài cây này trở nên độc.

- Đó là toàn bộ sự thật về cây bả chó - Cô gái hoàn thành câu chuyện.

Hoa Hồng nhíu mày:

- Điều gì xảy đến với đàn cừu? Chúng có bị chết vì bị đầu độc không?

- Chắc chắn là không - Hoa Bả Chó đáp - Các bạn đừng quên rằng đó là những con cừu quỷ. Thuốc độc của con quỷ không tác động đến chúng. Nhờ đến điều đó, những cây bả chó không làm hại đàn cừu. Lần này, thực sự đó là đoạn kết của câu chuyện - Cô gái nói thêm và rung cái chuông nhỏ mảnh khảnh của mình.

33. Cậu bé hát rong làm thế nào để sao trên trời xuống?

Công chúa Cúc Sao xoay xoay cái váy với sắc cầu vồng, gửi một nụ hôn gió cho chàng kị mã và bắt đầu kể.

Ngày xưa, hoàng đế mặt đất trị vì trên toàn trái đất. Trên ngọn tháp cao nhất ở cung điện của ông được rồng vàng canh giữ, mặt trời sáng rực, biểu tượng của quyền lực hoàng đế. Hoàng đế có tất cả vật quý của trái đất, ông là chủ nhân tuyệt đối của biển cả và lục địa, của sông và của núi. Công bằng và độ lượng, được thần dân tôn kính, hoàng đế rất hạnh phúc. Tuy thế, một hôm, công hầu của ông thấy ông sầu não. Ông ngồi, hai tay chống cằm và thở dài buồn bã.

- Ta đã có tất cả những gì ta muốn: của cải, vinh quang, tình yêu của dân chúng. Nhưng tuy nhiên mầm mống ghen tị nảy nở trong lòng ta. Cách đây rất xa, trong khu vườn đêm huyền diệu, mọc một cái cây mà tán lá nó chạm đến cả bầu trời. Trên vành cái cây này là cung điện của anh trai ta, hoàng đế bầu trời, và các vì sao đua nở trên cành cây. Ta muốn rằng vương quốc của ta cũng nở hoa như một bầu trời rực sáng hằng hà sa số các ngôi sao! Ta muốn mỗi thần dân của ta có thể hái một bó sao để nó làm vui tâm hồn họ. Hãy tìm trong vương quốc của ta một người đàn ông đủ sức khỏe để rung cây trời và làm cho các vì sao rớt xuống, nếu không ta cũng sẽ chẳng hạnh phúc.

Công hầu cử ngay các sứ giả đến mọi góc của vương quốc để thông báo cho dân chúng biết mong muốn của nhà vua. Chẳng mấy chốc, các nhà quý tộc, các trai làng bình thường và cả những người khổng lồ kéo đến khu vườn đêm để làm hài lòng hoàng đế của họ. Thậm chí, họ còn hợp sức lại mà họ vẫn không làm lung lay được cái cây huyền diệu mọc lên tận trời.

Một hôm, tiếng đồn về mong muốn của hoàng đế đến tai một cậu bé hát rong. Đó là một cậu bé mồ côi đáng thương bị bỏ rơi, một mình trên thế giới, cậu đi từ nhà này sang nhà khác hát những bài hát của mình để kiếm cái ăn hàng ngày. Khi cậu bé bắt đầu hát, người dân không thể đứng yên một chỗ. Họ bắt đầu cười, nhảy múa ôm lấy nhau hễ cậu bé còn hát. Sau đó, cậu bé hát rong rút cây sáo để chơi một cách cảm động và u sầu đến nỗi người nghe không thể cầm được nước mắt, ai cũng khóc nức nở, rên rỉ mà không thể ngừng một khi cây sáo còn tiếp tục nỉ non.
Biết được nguyên do nỗi buồn của hoàng đế, cậu bé hát rong quyết định đến khu rừng đêm. Mọi người cố gắng can ngăn cậu.

- Cháu còn quá bé và quá yếu - Họ nói - Không ít người nổi tiếng khỏe mạnh và gan dạ đã cố gắng một cách vô ích để làm sao trên cây rớt xuống. Bằng cách nào cháu muốn làm được việc ấy?

Nhưng cậu bé không bận lòng đến những lời can ngăn của họ. Cậu bé đi bộ trong nhiều ngày, nhiều đêm. Cuối cùng, cậu cũng đến khu vườn nửa đêm, cậu ngồi dưới gốc cây và bắt đầu hát. Cậu hát những bài hát vui tươi đến nỗi

thân cây rung lên vì tiếng cười bật ra. Thế là cậu bé rút cây sáo nhỏ ra và bắt đầu chơi khi nghĩ đến mẹ. Cây sáo của cậu bé hát với một nỗi buồn và một nỗi thất vọng khiến cái cây uy nghi bị lung lay vì tiếng nức nở từ rễ cho đến ngọn. Nó khóc và nức nở lâu và nhiều đến nỗi các vì sao lấp lánh rời cành cây và rơi xuống đất. Ở chỗ chúng chạm đất, nở ra một bông hoa tuyệt đẹp.

- Hãy nhìn này - Mọi người ngạc nhiên - Các vì sao nở hoa.

Tất cả những người tim nặng trĩu đau buồn hay phiền muộn đều hái một bó các ngôi sao nở để an ủi trái tim mình. Biết tin này, khuôn mặt của hoàng đế trái đất sáng lên bởi một nụ cười tuyệt đẹp và mặt trời trên cung điện của ông rực rỡ như một viên đá kỳ diệu. Vậy là quốc vương ra lệnh dẫn cậu bé hát rong đến cung điện, nhận cậu bé làm con nuôi. Nhưng cậu bé đã biến mất mà không để lại dấu vết gì. Có thể ngày nay, cậu bé vẫn còn đi khắp thế giới để làm những người trung hậu vui cười và xúc động. Chúng tôi, những vì sao, chúng tôi tiếp tục nở hoa khắp nơi trên thế giới. Người đời gọi chúng tôi là hoa Cúc Sao.

34. Chàng kỵ sĩ Bù Nhìn

- Tôi có mang tới đây một chiếc giỏ, bà hãy thử đoán xem ở trong đó có gì? Đó là một cuốn truyện rất hay được thắt ruy băng đỏ! - Amarante tinh nghịch, đầu đội mũ được trang trí bằng những chiếc lông đỏ, nói với nữ hoàng Hoa Hồng. - Bà hãy nghe nhé!

Ở một nơi xa lắm, tận cuối chân trời, trong một ngôi làng hẻo lánh, có một chàng trai trẻ tuổi làm nghề khắc gỗ tên là André. Với con dao nhỏ, André có thể khắc tất cả những gì mà mọi người nghĩ ra: Một chiếc bát bằng gỗ, một chiếc thìa, một con tàu bằng vỏ cây, một con thỏ, con chó, con sóc, một chiếc nôi với em bé đang ngủ, một anh lính đánh trống hoặc đang đứng gác,

và kể cả một xe ngựa bốn bánh trong đó một ông bá tước bệ vệ với những tên đầy tớ hiên ngang đứng trên bậc lên xuống. Bọn trẻ thường kéo đến nhà André để xin các món đồ chơi. Và người thợ khắc gỗ trẻ tuổi, tốt bụng này chẳng bao giờ để lũ trẻ ra về tay không. Thế nhưng niềm vui của những đứa trẻ không nuôi sống nổi anh ta, cũng như người ta không thể mua được một chiếc cúc áo chỉ với một lời cảm ơn. Vì thế, André ngày càng trở nên nghèo khó. Trong khi những gã con trai nhà giàu mặc những bộ trang phục đính ruy băng và những đồng tiền vàng đi lại vênh vang trong làng để thu hút sự chú ý của các cô gái xinh đẹp, thì André vẫn ngồi lặng lẽ bên đống lửa vì sợ các cô gái thấy mình sẽ nói:

Chàng đi đâu, chàng trai khốn khổ

Với chiếc giỏ không trong tay?

Vợ chàng ở dưới địa ngục

Hãy đi tiếp con đường của chàng đi.

- Một ngày nào đó, ta sẽ có một người vợ mà tất cả chàng trai trong làng đều phải đem lòng đố kỵ. – André tự nhủ với mình và tiếp tục đẽo những món đồ chơi cho bọn trẻ con.

Một hôm, có một người lạ gõ cửa nhà André. Đó không phải là một người đàn ông, cũng không phải là một phụ nữ. Trên mái tóc màu xanh là một chiếc mũ hình cây nấm có cắm một chiếc lông quạ. Hai bàn chân ếch dài thò ra khỏi ống quần, còn hai cánh chim thì thò ra khỏi chiếc áo khoác bằng da chuột.

- Ông ta là quỷ, bố ta là quỷ, ta cũng là quỷ - Con vật vừa cất giọng eo éo vừa nhấp nháy đôi mắt cú mèo - André, hãy dùng con dao của ta và làm cho ta một đôi hài thật đẹp, ta sẽ thưởng công cho anh xứng đáng.

Không đợi con vật nài nỉ thêm, André bắt tay vào việc và đẽo xong đôi hài trong nháy mắt. Khi anh vừa đưa cho con quái vật đôi hài thì tự đôi hài chạy đi chạy lại được. Con quỷ xỏ ngay vào đôi hài và biến mất như làn khói.

- Đồ quỷ sứ, nó biến mất mà không trả cho mình một xu nào. May mà nó còn để lại con dao. Con dao thật đẹp và rất sắc, thật là thích thú khi cầm nó.

Buồn chán, André quay lại với công việc của mình. Anh bắt đầu đẽo một con ngựa bằng gỗ. Khi vừa kết thúc nét khắc cuối cùng của chiếc móng cuối cùng thì chú ngựa nhỏ đã phun phì phì, chân sau giậm ầm ĩ và hí vang:

- Hãy thắng yên cho ta, André, nhanh lên. Chúng ta sẽ đi chu du thiên hạ để tìm vợ cho anh.

André vui cười và nói:

- Tất nhiên rồi, nhưng hãy để tôi thay quần áo đã. Tôi sẽ giả làm một chàng kỵ sĩ, trai gái trong làng chắc sẽ phải vui lắm đây.

Nói là làm, chàng trai lấy một chiếc thùng cũ đựng dưa bắp cải để làm khiên, đội lên đầu một cái chậu nứt để thay cho mũ chiến, lấy cái chổi cũ để làm giáo. Trước khi đi, anh chàng còn tận dụng cửa chuồng dê để làm lá chắn dành cho trường hợp cần thiết. Anh cưỡi ngựa rất lạ lùng. Để cưỡi con vật nhỏ xíu này, André phải kéo lê chân trên mặt đất và kéo theo sau một đám bụi. Một chiếc quần cũ buộc ở đầu giáo bay phấp phới như cờ đuôi nheo. Mọi người chạy ùa ra từ khắp mọi nơi và cười ha hả.

- Kỵ sĩ Bù Nhìn muôn năm! Ngài đang đi đâu vậy nhỉ? Chắc là ngài đang đi tìm vợ?

André chào mọi người một cách trang nghiêm và trả lời dõng dạc:

- Đúng như vậy. Ta sẽ trở lại với nàng công chúa xinh đẹp nhất.

Anh nói khiến cho người ta cười như nắc nẻ. Cả làng tiễn anh ta rất xa với những lời giễu cợt nhưng André không bận tâm đến điều đó. Chú ngựa nhỏ thì hào hứng nện móng xuống đường còn chàng trai thì hát theo nhịp gõ. Chuyến đi của họ diễn ra bình yên.

Một thời gian sau, André đến gần một cây liễu già hay khóc. Nó soi bóng xuống dòng nước và nhìn những giọt nước mắt chảy ra từ hai khóe mắt:

- Mình mới thật xấu xí làm sao. - Nó than vãn - André thân mến, hãy dùng con dao thần của anh sửa lại mái tóc cho ta với.

André vui vẻ cắt tóc cho cây liễu. Khi anh vừa cắt xong nhánh lá cuối cùng thì cây liễu biến thành một bà cụ nhỏ nhân từ.

- Cảm ơn con rất nhiều, chàng trai. Lòng tốt của con xứng đáng được đền đáp. Hãy nghe cho rõ đây: Đêm Thánh Saint-Jean sắp tới, lúc đó một vài cây sẽ có phép lạ. Vào lúc nửa đêm, con hãy hái một nhánh cây hoa dền nhỏ. Nếu con đặt nhánh cây này vào chiếc hài bên phải của một cô gái đang ốm, cô ta sẽ khỏi bệnh ngay lập tức. Nếu con đặt nhánh cây vào chiếc hài trái của cô gái, cô ta sẽ yêu con.

Sau khi cám ơn bà cụ, André đã làm theo những điều bà chỉ bảo. Và đến sáng hôm sau, chàng lại tiếp tục con đường của mình.

Một hôm, chàng đi tới một kinh thành giàu có. Ở đó, mọi người đi lại đều cúi đầu và không mỉm cười chào hỏi nhau. Tất cả các ngôi nhà đều phủ một tấm khăn đen báo hiệu có tang.

- Công chúa của chúng tôi ốm rất nặng - Một bà cụ nói với André - Đức vua đã hứa gả công chúa và chia một nửa vương quốc cho ai chữa khỏi bệnh cho công chúa, nhưng vô ích bởi tất cả các thầy thuốc nổi tiếng và các pháp sư siêu năng từ khắp mọi nơi đều đã kéo đến nhưng công chúa vẫn ngày càng ốm yếu.

- Ta có thể chữa khỏi bệnh cho công chúa - André nghĩ và tiến về phía lâu đài.

Anh vào trong cung vua mà không xuống khỏi ngựa. Đức vua đang ngồi trên ngai vàng, những giọt nước mắt lăn dài trên má. Một nàng công chúa buồn bã, xanh xao vào mong manh như ngọn nến đang thu mình lại cạnh đức vua. Nàng không ánh lên một nụ cười khi chàng kỵ sĩ André với chiếc giáo kỳ lạ chào nàng.

- Tôi tới để chữa bệnh cho con gái ngài, thưa đức vua. - Anh nói với giọng dõng dạc.

- Anh không phải là người đầu tiên, chàng trai trẻ. Tất cả những người giống anh đều đã phải chết dưới bàn tay của đao phủ. Đừng cố chữa bệnh cho con gái ta nếu anh còn muốn giữ lấy mạng sống của mình.

Tuy nhiên, André vẫn không chùn bước. Anh chỉ xin được phép vào phòng công chúa khi nàng ngủ. Sau đó anh đặt nhành cây hoa dền vào chiếc hài bên phải của công chúa. Sáng hôm sau, khi công chúa xỏ đôi chân mảnh khảnh yếu ớt của mình vào đôi hài, như có một phép màu, công chúa cảm thấy khỏe hẳn lên và bắt đầu nhảy nhót vui vẻ. Đức vua không biết phải cảm ơn chàng trai trẻ như thế nào.

- Đây là chồng chưa cưới của con, con gái yêu của ta - Đức vua giới thiệu chàng trai khắc gỗ trẻ tuổi với công chúa - Anh ta đã cứu sống con và ta đã hứa sẽ gả con cho anh ta cùng với một nửa vương quốc.

Công chúa ném một cái nhìn khinh bỉ về phía André, tiếng cười của cô lanh lảnh như tiếng chuông, sau đó cô cau mặt lại:

- Cưới chàng kỵ sĩ bẩn thỉu này ư? Chẳng thà con cưới một tên bù nhìn đang trông cánh đồng còn hơn. Nếu anh ta muốn kết hôn với con, anh ta phải tìm được chiếc nhẫn mà con đã đánh rơi xuống hồ.

Công chúa thừa biết rằng chiếc hồ này không có đáy, còn André thì mau chóng đi tìm cách vớt chiếc nhẫn lên. Anh ngồi buồn rầu trên bờ và nghĩ cách. Đột nhiên chàng nghe thấy tiếng giày nện xuống mặt đường. Đó là người bạn quỷ của chàng đang chạy rất nhanh tới.

- Thật ngu ngốc! Hãy dùng con dao kỳ diệu của anh - Nó vừa chạy rất nhanh vừa nói - Hãy đẽo một con cá nhỏ bằng gỗ, nó sẽ giúp anh.

André làm theo lời khuyên của con quỷ. Ngay sau khi vừa kết thúc chiếc vây cuối cùng, con cá đã động đậy và nhảy ngay xuống nước. Một lát sau, nó trở lại và ngậm trong miệng chiếc nhẫn quý. Công chúa tái đi vì tức giận khi cầm lại chiếc nhẫn.

- Ta muốn ngày mai, trước khi mặt trời mọc, anh phải mang về cho ta chiếc khăn mùi xoa bằng vàng đã bị gió cuốn lên trên đám mây - Công chúa ra lệnh.

Lần này, không cần con quỷ phải hiện ra mách bảo, André đẽo ngay một con chim chiền chiện nhỏ bằng gỗ. Ngay sau khi đẽo xong chiếc lông cuối cùng, con chim bay lên trời và quay trở lại ngay sau đó ngậm ở mỏ chiếc khăn của công chúa. Một vài tia nắng mặt trời vẫn còn vương trên chiếc khăn.

Công chúa ngất đi vì tức giận:

- Đừng vui mừng sớm như vậy, kỵ sĩ Bù Nhìn. Hãy mang về cho ta trước khi trời sáng bảy cái đầu rồng. Sau đó, ta sẽ lấy anh, bằng không anh sẽ bị chém đầu.

Lần này, André tuyệt vọng và tự hỏi không biết phải tạc ra cái gì để có thể đánh thắng được con rồng bảy đầu. Đột nhiên anh nghe thấy tiếng giày:

- Hãy trả lại cho ta con dao, nó sẽ không giúp gì được cho anh nữa đâu - Con quỷ nói - Nhưng hãy nghĩ tới bà cụ từ cây liễu.

André vỗ vào trán:

- Đúng rồi!

Anh vui lòng trả lại con dao cho con quỷ và không quên cám ơn nó. Đêm đến, anh lẻn vào phòng ngủ của công chúa, đặt nhánh hoa dền vào chiếc hài bên trái của công chúa. Sáng hôm sau, anh buồn rầu đi đến trước ngai vàng.

- Ngươi có mang những chiếc đầu rồng tới không?

- Không - André trả lời, đầu cúi xuống với một vẻ sợ hãi.

- Thật đáng tiếc - Đức vua nói - Ngươi sẽ phải gặp đao phủ, ta rất tiếc vì ta rất hài lòng về ngươi.

Đúng lúc đó, công chúa vừa đi vừa chạy vào trong sảnh. Nàng giang tay ôm chặt lấy cổ chàng trai:

- André đáng yêu của em! Em yêu chàng biết bao nhiêu! - Nàng kêu lên và hôn tới tấp chàng trai.

Lễ cưới của họ diễn ra trong bảy mươi bảy ngày. Khi tất cả khách mời đã mệt nhoài vì nhảy, André đề nghị với vợ trở về quê hương chàng trên chiếc xe ngựa bốn bánh. Khi đoàn người theo rước lộng lẫy về gần tới nhà André, một đôi giày chạy lộp cộp trên sân làng và con quỷ nhỏ kêu lên hướng về phía các cửa sổ:

- Hãy ra mà xem. Chàng kỵ sĩ Bù Nhìn đã trở về với người vợ trẻ.

Dân làng cười cợt trước khi bước ra cửa.

- Đấy chắc chắn là một con bé bẩn thỉu - Họ cười khẩy và chuẩn bị những lời giễu cợt.

Nhưng kìa, một chiếc xe bốn bánh của cung điện lộng lẫy đang đi vào làng, dẫn theo một đoàn người theo rước lộng lẫy. André và nàng công chúa xinh đẹp ném những đồng tiền vàng cho người qua đường. Đầy kính trọng và sợ hãi, những kẻ xấu vẫn thường hay giễu cợt André quỳ gối xin được tha thứ. André vui lòng tha thứ cho họ bởi chính họ đã tự trừng phạt mình rồi. Tất cả các cô gái trong làng tái mặt đi vì ghen tức, con mũi của các cậu con trai trong làng thì đỏ lên như mào gà, và họ bị như vậy mãi mãi. Nhờ dấu hiệu đó mà từ này người ta có thể dễ dàng nhận ra quê hương của chàng trai dũng cảm André.

35. Bà nó ơi, thế thì hãy đóng cửa lại

- Vinh quang thật là ngắn ngủi - Hoàng tử Hoa Nghệ Tây than thở, đầu chàng đội một vòng hoa oải hương với những vòng nhụy xoắn tít màu vàng - Thời xa xưa, những người Ả Rập trang điểm mí mắt, sơn móng tay bằng những sắc màu rực rỡ lấy từ những bông hoa nghệ tây của ta, các anh hùng cũng dùng hoa nghệ tây để nhuộm áo của họ. Đúng vậy, thế là ta cũng đã được biết đến sự vẻ vang... Nhưng ngày nay, đó chẳng là cái gì cả. Ngay sau đây tôi sẽ kể cho các bạn nghe một câu chuyện cổ tích Ả Rập.

Tôi biết một đất nước tuyệt đẹp với những đền thờ màu trắng có những ngọn tháp vươn cao. Mặt trời luôn chói sáng nơi đây và bầu trời cao vô tận như một bông hoa quý không bao giờ tàn. Buổi tối, trong khí trời ấm áp, những ngôi sao tưởng như ở trong tầm tay. Vào giờ cầu nguyện, giọng của các thầy tu hăng say, vang xa, rất xa đến tận lòng người. Ở một nơi trong đất nước tươi đẹp này, có một ngôi làng nhỏ màu trắng nằm khép mình bên sườn núi. Ngày xưa, trong ngôi làng này có một ngôi nhà nhỏ có hai vợ chồng già sinh sống với nhau và luôn yêu thương nhau thắm thiết. Thế nhưng tình yêu của họ rất buồn cười. Họ rất cố chấp và ngoan cố như nhau. Vì thế lúc nào họ cũng cãi vã nhau và đánh nhau. Sau đây là một ví dụ:

- Bà nó ơi, hãy đóng cửa đằng sau lại! - Ông lão nói với bà lão.

- Tại sao lại cứ luôn luôn là tôi chứ? Ông hãy tự đóng cửa đi, chính ông đã mở nó ra kia mà - Bà lão đáp lại.

Ông lão nổi nóng:

- Tôi đã mở bao giờ chứ?

- Tôi biết rồi. Thậm chí ông cũng không thể mở nổi một cái cửa. Tôi đã phục vụ ông suốt cả cuộc đời rồi. - Bà lão kêu lên.

- Tôi thật là ngu ngốc - Ông lão vẫn tiếp tục - Cả cuộc đời của tôi, tôi đã phải làm việc vất vả vì bà, thế mà bà lại không mở giúp tôi cái cửa. Hãy đi đóng cửa ngay đi.

- Tôi đã mở ra, còn ông phải đóng vào chứ. - Bà lão gào lên.

- Đấy nhé, bà đã thú nhận là bà đã mở cái cửa ra nhé - Ông lão đắc chí.

- Nhưng tôi chẳng thú nhận gì cả.

- Có, bà đã thú nhận.

- Không, tôi không công nhận.

- Có, bà đã công nhận!

Và họ bắt đầu dùng chân tay. Đầu tiên, ông lão ném một chiếc giày vào bà lão, còn bà lão thì đổ hết một lọ mật lên đầu ông lão. Sau khi đánh nhau, họ lại giảng hòa. Và cứ như vậy, ngày nào cũng như ngày nào, từ sáng đến tối.

Một hôm, bà lão đề nghị:

- Hãy nghe tôi, ông lão của tôi. Suốt cả cuộc đời chúng ta chỉ cãi vã nhau và làm chò cười cho làng xóm. Ông hãy lại gần đây, lần này chúng ta sẽ hòa giải tất cả. Chúng ta lại mặc áo cưới và ăn mừng sự kiện này bằng một bữa tiệc như thời chúng ta còn trẻ.

Ông lão đồng ý, ông và bà cắt tiết một con gà trống, vặt lông và quay nó lên. Sau đó bà lão trang điểm mí mắt và móng tay bằng màu vàng nghệ, mặc lại áo cưới và đeo một chuỗi hoa nghệ lên cổ và giúp ông lão mặc quần áo. Sau khi chuẩn bị xong, họ sắp đặt bàn ăn, để con gà quay vào giữa bàn và cùng cười vui vẻ vào tiệc. Trước khi bắt đầu, đột nhiên ông lão nói:

- Hãy nghe tôi, bà lão của tôi. Trời đã tối và bà vẫn còn để cửa mở. Nếu những tên trộm đột nhập vào khi chúng ta đang ăn thì sao, bà hãy đóng cửa lại đi.

Bà lão nhảy lên:

- Lại là tôi phải đóng cửa? Ông hãy tự ra mà đóng cửa, ông lão lười biếng ạ.

- Ai là kẻ lười biếng, bà thì hơn gì? - Ông lão nổi khùng lên và đấm tay xuống mặt bàn - Cửa phải được đóng vào ngay lập tức.

- Nó sẽ khép lại khi mà ông đóng nó vào! - Bà lão cãi lại và chuẩn bị lao vào đánh ông lão - Tôi sẽ không phục vụ ông suốt cả cuộc đời được.

Uất lên vì tức giận ông lão vừa nói vừa cố kiềm chế lại:

- Cãi nhau thế này không đưa chúng ta đến đâu cả. Bà cũng chẳng biết cái gì. Từ lúc này trở đi chúng ta sẽ im lặng. Ai nói trước hoặc chẳng may động đậy sẽ phải ra đóng cửa. Được chứ?

Bà lão đồng ý. Từ đó trở đi, hai ông bà đứng yên, không cả mở miệng trước một bữa tiệc ngon như vậy. Thời gian trôi đi, không ai nhúc nhích. Một người hành khất già đi qua. Ông ta nhìn thấy cửa mở và ngửi thấy mùi thơm ngon của chú gà quay.

- Hãy bố thí cho kẻ đáng thương bất hạnh đang đói bụng, Thượng Đế sẽ phù hộ cho ông bà. - Ông ta gọi với vào trong nhà nhưng không có ai đáp lại.

Người ăn mày thu hết can đảm bước vào nhà. Cái gì thế này? Hai người ngồi trên bàn ăn nhưng không nói, không cử động.

- Trời ơi! Họ bị sao thế này? - Ông lão đáng thương ngạc nhiên và ông ta véo mũi bà lão cho đến khi những giọt nước mắt trào ra. Thế nhưng bà lão vẫn không nói một lời nào. Ông lão ăn mày kéo tai ông lão, nhưng ông lão cũng không nói gì dù đau đớn tột cùng. Không đắn đo, kẻ lang thang đói bụng ngồi vào bàn và ăn một cách ngon lành. Hai vợ chồng già ngồi nhịn đói và không nói một lời nào. Một lát sau, con gà trống chỉ còn lại là những cái xương. Lão ăn mày lau miệng bóng mỡ sau đó xâu những chiếc xương thành

một chuỗi và nghịch ngợm đeo vào cổ ông lão. Ông lão vẫn không phản ứng gì. Lão ăn mày cười vang và tiếp tục lên đường.

Một lát sau, một tên trộm vào trong ngôi nhà mở toang cửa, hắn thấy hai hình người ngồi trên bàn nhưng không động đậy.

- Chẳng nhẽ đấy là người bằng gỗ? - Tên trộm ngạc nhiên. Nó kéo tóc ông lão nhưng ông lão vẫn không nói gì. Nó cù vào dưới cằm bà lão, bà lão vẫn im lặng. Thật là thuận lợi cho tên kẻ cắp của chúng ta. Nó nhét đầy túi tất cả những gì mà nó thích, lấy hết đến những đồng tiền cuối cùng mà nó có thể nhìn thấy và sau đó biến mất như một làn khói. Hai vợ chồng lão già phát khóc lên vì bực mình nhưng cũng không nhúc nhích. Bất chợt, một con chó hoang đi vào trong phòng. Đó là một con vật đói và hung dữ, một con quỷ thực sự. Nó ngửi thấy mùi của những chiếc xương và nhảy lên cổ ông lão.

- Xin Thượng Đế hãy thương con! Con quái vật này sẽ cắn đứt cổ ông ấy mất - Bà lão nói.

Bà nắm lấy cái chảo và đập thật mạnh vào con chó.

- Cút ngay, đồ súc vật bẩn thỉu - Bà gào lên.

Ông lão vặn mình sung sướng.

- Tôi đã thắng rồi, bà lão ơi. Bà hãy đóng cửa vào đi.

Bà lão đóng cửa lại và ngay lập tức họ lại cãi nhau. Sau đó họ đi ngủ với cái bụng trống rỗng. Đó là kết quả của sự cố chấp.

36. Chuyện của Sakura

Gió nhẹ làm lay động nhành cây cảnh mà trên đó chỉ còn sót lại một bông hoa trắng. Bất chợt, một cơn gió mạnh giật tung cái cây lên còn bông hoa thì xoáy tít rồi rơi thẳng xuống trước ngai vàng của nữ hoàng Hoa Hồng. Vừa chạm xuống nền đá pha lê, bông hoa biến thành một cô gái mảnh mai. Cô gái chào, rung rinh những cánh hoa anh đào trắng và nói:

- Tôi là con gái ông Sakura, tôi xin phép được kể một truyền thuyết của đất nước Mặt Trời mọc.

Những người tham dự yên lặng chăm chú lắng nghe.

Ở cách đây rất lâu, có một vương quốc rộng mênh mông. Xung quanh là biển tây dương sâu thẳm, đó là nơi mặt trời mọc. Ngày xưa, ở đất nước này có một anh tiều phu nghèo khổ tên là Tadakichi. Ban ngày anh ta đi lại dọc sườn núi và vào sâu tận trong các hốc núi để lấy củi khô đem đi bán trong thung lũng. Công việc nặng nhọc này vẫn không đủ để nuôi được anh ta. Khi đi ngủ, anh ta buồn rầu suy nghĩ miên man:

- Một cuộc sống như thế này thì thật không đáng sống. Không có ai đợi mình ở nhà. Bếp lửa thì luôn lạnh lẽo, nhà cửa thì bừa bộn. Chẳng ai cười với ta cũng không ai khóc cho số phận của ta. Giá như ta có một người vợ hiền lành và chăm chỉ thì cuộc sống này sẽ dễ chịu hơn biết bao.

Một hôm, lời ước của anh ta đã trở thành hiện thực. Một cô gái xinh đẹp dừng lại trước cửa nhà anh, cười với anh ta và nói:

- Em biết chàng tên là Tadakichi và chàng đang sống một mình, điều đó chẳng tốt cho một người đàn ông. Em cũng vậy, em cũng chỉ có một mình. Hãy cho em ở lại đây. Em là người chăm chỉ và em sẽ không gây tốn kém gì cho chàng bởi vì em có thể không ăn gì cả ngày. Em hứa sẽ chăm sóc chàng chu đáo.

Tadakichi không rời mắt khỏi cô gái. Ngay cả trong những giấc mơ hão huyền nhất anh ta cũng không nghĩ có một ngày mình lại có một người vợ nhanh nhẹn và chăm chỉ như thế. Thế nên, anh ta không cần phải suy nghĩ, mà nói luôn:

- Nếu đúng như nàng nói, ta rất vui mừng được sống cùng nàng. Sự cô đơn cũng đáng sợ như sự nghèo đói. Có thể khi có hai người, cuộc sống sẽ trở nên dễ chịu hơn.

Ngày tháng trôi qua mang lại cho anh ta thêm ý chí. Còn ngôi nhà cũng nhanh chóng trở nên ngăn nắp gọn gàng nhờ sự có mặt của người đàn bà. Cô

gái làm việc mà chẳng tỏ ra mệt mỏi chút nào. Hàng ngày, cô chuẩn bị cho Tadakichi những món ăn ngon, nhưng cô không bao giờ ăn dù chỉ một miếng điều đó khiến cho Tadakichi không khỏi băn khoăn.

- Chết thật! Mình bắt đầu tin rằng người đàn bà này chỉ sống bằng không khí- Trong thâm tâm anh ta rất ngạc nhiên - Với kiểu ăn uống như thế mà cô ấy vẫn sống mà xinh đẹp. Thật là một điều bí hiểm khó hiểu.

Anh ta đã sớm có dịp để làm sáng tỏ nghi ngờ của mình. Một hôm, vô tình anh ta mở thùng đựng gạo dự trữ cho mùa đông ra. Cái thùng gần như sắp cạn sạch.

- A, đồ ăn trộm - Anh ta lẩm bẩm - Với vẻ ngây thơ thánh thiện, cô ta lại ăn vụng sau lưng mình. Nhưng mình sẽ bắt quả tang cô ta và sẽ cho cô ta một bài học.

Sáng hôm sau, khi cô gái chuẩn bị bữa sáng, anh ta nói với cô ta là sẽ đi làm xa hơn mọi người.

- Tôi sẽ không trở về trước tối nay - Anh ta nói và giả vờ đi vào trong núi.

Sau đó rất nhanh, anh ta bí mật quay trở lại. Từ chỗ nấp, anh ta quan sát từng bước chân của cô gái. Khi chắc chắn rằng Tadakichi đã đi xa rồi, cô ta mở thùng gạo ra và nấu nốt chỗ gạo còn lại. Nước sôi ùng ục trong nồi, lửa bay lên, lửa kêu tách tách và cô gái hát lầm rầm rất lạ như là đang đọc thần chú. Bài hát kỳ lạ đó làm cho Tadakichi rùng mình.

Khi cơm chín, cô gái nắm thành những nắm nhỏ, đổ nước sôi vào một cái xô, sau đó vén tóc lên trên gáy. Máu Tadakichi như đông lại. Các bạn hãy tưởng tượng sau gáy cô ta có một chiếc mồm rộng ngoác há ra. Cô ta đút lọt thỏm nắm cơm vào trong mồm, hết nắm này đến nắm khác cho đến nắm cuối cùng sau đó uống ừng ực nước sôi ở trong xô, kết thúc bữa ăn với tất cả những gì Tadakichi để lại. Sau khi đã no nê, cô ta sửa lại mái tóc và định nghỉ ngơi một chút. Chàng tiều phu hiểu rõ nỗi bất hạnh của mình: anh ta đã

cho vào trong nhà mình một người khách trọ lạ lùng. Đó không phải là ai khác mà chính là mụ phù thủy Yamamba. Chàng trai bất hạnh sợ đến nỗi nhảy ngay vào cái vại đựng nước mưa và co rúm người ở trong đó không dám ló mặt ra.

Khi màn đêm buông xuống, mụ phù thủy nhận ra là Tadakichi đã không quay trở về nữa, mụ đâm ra nghi ngờ chuyến đi không chuẩn bị trước của anh ta. Mụ ta bắt đầu tìm kiếm trong phòng, quanh nhà nhưng không tìm thấy dấu vết gì. Không cần tìm nữa, mụ ta cất giọng ngọt ngào:

- Tadakichi, chồng yêu quý của em, chàng đã trở về chưa?

- Chưa - Tadakichi trả lời từ trong vại mà không ý thức được điều mình làm.

Mụ phù thủy cười khẩy.

- Thế thì ta sẽ không đợi ngươi nữa. Ta chán ngấy phải sống ở đây với ngươi rồi, nhưng để làm kỷ niệm ta sẽ mang theo chiếc vại cũ này.

Và không để Tadakichi có thời gian trấn tĩnh, Yamamba vác chiếc vại lên lưng và đi thẳng vào trong núi. Trên đường đi, mụ đập tan các mỏm đá, làm bật rễ cây cối và gào thét:

- Các chị phù thủy ơi, hãy nhóm lửa lên. Em mang về cho các chị một món thịt quay mà các chị chưa bao giờ được ăn. Rồi chị sẽ thấy, chúng ta sẽ ăn uống thỏa thích.

Tadakichi không biết phải làm gì:

- Hỡi cây cối, hãy giúp tôi - Anh ta gọi - Tôi đã bỏ các cành cây khô, phủ lá rụng lên các gốc cây, hãy thương tôi.

Cây cối nghe thấy lời cầu xin của anh ta, chìa cành cây ra cứu lấy con người bất hạnh. Mụ phù thủy không nhìn thấy gì vẫn tiếp tục chạy thật nhanh vào trong núi. Tadakichi rón rén, rút lui và ba chân bốn cẳng chạy trốn. Về đến hang động, Yamamba phát hiện ra là Tadakichi đã trốn thoát, mụ ta gào lên vì tức giận, đập tan chiếc thùng ra thành từng mảnh. Sau đó, mụ nhảy vào thung lũng để tìm kiếm và chỉ trong nháy mắt mụ đã phát hiện ra kẻ chạy trốn. Mụ vươn móng vuốt ra định tóm lấy anh ta. Mụ nghiến răng kèn kẹt trong cái miệng ở sau gáy. Vừa đến bên bờ ao, Tadakichi chợt lóe lên một ý nghĩ. Anh ta nhảy qua bờ ao, nhảy vào bãi sậy và cây thạch xương bồ đứng yên và co lại. Mụ Yamamba gào lên vì tức giận và bất lực. Cũng như Tadakichi, mụ ta biết rằng nếu như mụ ta bước chân vào đám cây này thì toàn thân mụ ta sẽ rũ xuống. Bối rối, mụ ta quay ba vòng và lại biến thành một cô gái xinh đẹp mảnh mai:

- Hãy ra khỏi đây đi, chồng yêu quý của em. Rồi chúng ta sẽ cùng khiêu vũ - Mụ ta cố làm mềm lòng Tadakichi, còn chàng thì chỉ cười để đợi mụ ta đi khỏi.

Từ đó trở đi, ngày lễ của con trai ở đất nước xa xôi ấy, người ta hay treo những cây sậy lên vách nhà và thả những chiếc lá cây thạch xương bồ vào nước tắm để tránh mụ phù thủy Yamamba độc ác cũng như tất cả các thế lực đen tối khác, và để kỷ niệm chiến thắng của Tadakichi trước mụ phù thủy.

37. Linh hồn Oa-oa

Bỗng nhiên, mắt nàng công chúa Hoa Lan lấp lánh đầy nước mắt:

- Tôi nhớ quê hương quá - Nàng thổ lộ với nữ hoàng Hoa Hồng để tạ lỗi - Chúng tôi, những cây lan, là những đứa con của phương Nam khắc nghiệt. Các chị em của tôi nở hoa trong cái ẩm của vùng nhiệt đới từ khắp nơi trên thế giới tỏa hương thơm ngây ngất lên bầu trời. Tôi được sinh ra trên một hòn đảo xinh xắn, ở đó có hồ nước trong như pha lê và những dòng suối nhỏ thì có cây che bóng, nơi mà mỗi khi khát thì vương công Rimba - nữ hoàng của khu rừng và thủ lĩnh của đàn voi lại tới để uống nước. Tôi sắp kể cho bà nghe một câu chuyện thần thoại của hòn đảo này. Hãy thứ lỗi cho tôi, câu chuyện hơi buồn nhưng bởi vì chính tôi cũng đang buồn.

Và Hoa Lan bắt đầu kể.

Ở bìa rừng rậm có một người nghèo góa vợ sống với một đứa con trai nhỏ tuổi tên là Yantho.

Trước khi chết, vợ anh ta đã trăng trối lại:

- Đừng bao giờ bỏ quên con trai chúng ta. Em mong anh sẽ chú ý chăm sóc con. Hãy cầu nguyện các thần hộ mệnh và bảo vệ con khỏi lũ quỷ rừng. Ngày cả khi có chết đói, chàng cũng phải chia cho con hạt cơm cuối cùng. Đừng bao giờ quên những lời em nói.

Nói xong, bà ta trút hơi thở cuối cùng. Thế nhưng, người góa vợ không màng đến những lời dặn dò của vợ. Đó là người đàn ông độc ác và lười biếng luôn trốn việc, thích la cà ở các làng bên và say sưa rượu chè. Thế là nghèo đói nhanh chóng ghé thăm túp lều của anh ta. Nếu anh ta có xin được những người có lòng thương một nắm cơm, anh ta cũng ăn một mình mà không cho đứa con trai bất hạnh một hạt nào. Yantho đáng thương thường xuyên khóc vì đói. Mệt quá, cậu bé chạy lại bìa rừng, hai tay chắp trên trán cung kính cầu xin:

- Para Wanara, hỡi đàn khỉ tinh khôn, Yantho đáng thương, con trai của người đàn ông góa đang gọi các bạn đây. Hãy thả xuống dù chỉ là một quả phỉ thôi của rừng cây mênh mông trù phú của các bạn.

Đàn khỉ động lòng thương bởi lời cầu xin của cậu bé Yantho nên đã đồng ý. Nhưng đàn khỉ thường không ở yên một chỗ, chúng thường hay chơi đuổi bắt và kéo nhau vào sâu trong rừng. Những lúc đó, cậu bé Yantho nhợt nhạt đi vì sợ hãi gọi vong theo qua những đám dây leo chằng chịt.

- Harimau đáng kính, ông hổ tự do, nữ hoàng của bóng tối! Yantho đáng thương là con cháu của loài người đang bị bỏ đói kính cẩn cầu xin ngài một miếng nhỏ từ con mồi của ngài.

Ông hổ động lòng thương bởi cậu bé gầy còm ốm yếu đã để lại dưới chân cậu con mồi vừa bắt được. Nhưng cũng có lúc tay thợ săn vằn vện này đi theo con đường mòn vào sâu trong rừng và Yantho cố gọi vài ngày nhưng vô ích và tay không trở về nhà. Bố cậu đối xử tệ bạc với cậu, ông ta vừa đánh vừa chửi rủa:

- Mày thật là vô tích sự, đồ lười biếng, không kiếm nổi một miếng ăn về cho bố mày.

Một hôm, người đàn ông góa ăn trộm được của ai đó một nắm gạo.

- Tại sao mình cứ phải chia cho thằng ngốc này hạt cơm cuối cùng nhỉ? - Ông ta nghĩ mông lung - Ta sẽ đưa nó vào sâu trong rừng và để nó ở đó cho ác thú.

Nghĩ vậy, ông bố nói với Yantho là họ sẽ đi vào rừng nhặt củi khô để đem ra chợ bán. Cậu bé đi theo và không nghi ngờ gì cả. Đến trước một lùm cây, họ phải dừng lại vì dây leo chằng chịt. Cậu bé chắp hai tay cung kính lên trán và gọi:

- Para Wanara, hỡi đàn khỉ, tôi là Yantho đây, con trai của con người đang gọi các bạn đấy. Tôi đi nhặt củi cùng cha tôi. Xin hãy mở đường cho chúng tôi vào trong rừng.

Sau lời kêu gọi của cậu bé, thật kỳ lạ tất cả các dây leo dãn ra. Một lát sau, những bụi rậm gai góc lại chặn đường hai cha con cậu bé. Thế là Yantho lại gọi:

- Ông hổ Harimau đáng kính, nữ hoàng của bóng tối. Tôi là Yantho đáng thương, con cháu của loài người, cầu xin ông hãy mở đường cho chúng tôi.

Trong chốc lát, bụi cây đầy gai lùi ra xa và con đường của ông hổ dẫn người đàn ông góa và cậu con trai vào tận giữa rừng tối tăm. Người cha dừng lại giữa chỗ rừng vắng. Ông ta nhóm lửa và đổ một nắm gạo vào trong nồi nước.

- Trước khi làm việc, chúng ta hãy nghỉ ngơi và ăn uống một chút. - Ông ta nói với con trai. Thế nhưng khi cơm vừa chín, ông ta ăn một mình và chỉ để dính lại đáy nồi một hạt cơm cuối cùng.

- Hãy đợi tao ở đây - Ông ta ra lệnh cho con trai - Tao sẽ đi đánh dấu những chỗ có nhiều củi khô và rễ cây nhất. Khi tao trở về chúng ta sẽ chia nhau hạt cơm cuối cùng này đúng như lời trăng trối cuối cùng của mẹ mày.

Nói rồi ông ta biến mất trong rừng. Yantho co rúm lại bên cạnh đống lửa. Cậu bé phát khóc vì đói. Nhưng cậu cũng không dám gặm một mẩu nhỏ đầu hạt cơm vì sợ cha cậu tức giận. Vừa cho củi khô vào lửa rồi lại cào tro nguội ra, tay cậu trở nên lem luốc. Sau đó cậu lại lấy tay lau nước mắt làm khuôn mặt cậu đen nhẻm đi, chỉ còn đôi mắt lấp lánh như đá quý. Yantho đợi bố rất lâu nhưng vô ích. Bất chợt, trong đêm đen, cậu bé bất hạnh nhìn thấy những đôi mắt rừng rực của ác thú sáng chói lên trong bóng tối và nghe thấy ở sau lưng những tiếng rít của những con rắn có nọc độc và những bước chân rón rén của động vật ăn thịt hoạt động về đêm. Những quái vật rừng đã thức dậy khi đêm xuống.

- Oa, oa! - Cậu con trai khóc lóc - Bố ơi, hãy trở lại đi, oa oa.

Nhưng bố cậu không trả lời, Yantho liền dồn hết can đảm đi tìm. Trong khi đó người đàn ông độc ác đang tìm đường về nhà, nhưng đêm tối cuối cùng cũng giữ lại được ông ta. Bất hạnh thay, những lùm cây gai góc lại chắn đường ông ta.

- Hỡi ông hổ Harimau, hãy mở đường cho tôi - Người cha xấu xa gọi - Tôi đã để lại cho ông một món mồi ngon trong rừng rậm.

Một tiếng thú gầm đáp lại lời ông trong bóng tối.

- Hãy quay lại đón con trai ngươi, người đàn ông nham hiểm.

Nhưng cha của Yantho vẫn không lùi bước.

- Para Warana, hỡi đàn khỉ, hãy đưa ta ra khỏi rừng rậm tăm tối. Ta chính là cha của cậu bé Yantho đang cầu xin các bạn đây.

Bất chợt, một ánh sáng chói lóa trong bóng tối và vua của loài khỉ xuất hiện trước mặt người đàn ông đang khiếp đảm. Nó ngồi trên một đống kim cương và ta cầm một quả dừa:

- Hãy đi theo quả dừa này - Nó nói và ném quả dừa dưới chân người đàn ông.

Quả dừa bắt đầu lăn và mở đường cho ông ta qua các bụi cây gai góc. Tuy nhiên nó không đưa người đàn ông nham hiểm ra khỏi rừng mà đưa ông ta quay trở lại nơi mà ông ta đã chạy trốn. Một lát sau, người đàn ông góa nhận ra lửa đang tắt dần, và bên cạnh đó là cái bát với hạt cơm cuối cùng đang sáng lên.

Người cha đưa tay ra vồ lấy hạt cơm thì cùng lúc đó có một con vật lạ đi ra từ trong bóng tối của rừng rậm. Đôi mắt sáng lấp lánh như hai viên đá quý trên khuôn mặt đen nhẻm, từ đôi môi nó thốt lên lời oán thán:

- Oa, oa - Con ma nhỏ rên lên - Oa, oa.

Người đàn ông bị nghẹn lại với hạt cơm.

- Một con quỷ - Ông ta kêu lên và tìm đường chạy trốn.

Lúc này, những bông hoa lan sáng rực lên ở trên các cây cao như những ngôi sao lấp lánh. Từ bông hoa lan đẹp nhất hiện ra gương mặt mẹ Yantho:

- Anh đã không giữ lời hứa. Anh đã không bảo vệ con trai khỏi bất hạnh, thậm chí anh đã không chia cho nó đến hạt cơm cuối cùng. Để trừng phạt anh, ta sẽ bỏ mặc anh trong rừng rậm. Từ giờ trở đi, anh sẽ biến thành con quỷ mang lốt động vật. Anh sẽ vừa đi lang thang trong rừng rậm vừa rên rỉ và sẽ không có ai động lòng thương chia cho anh hạt cơm cuối cùng.

Người đàn ông cảm thấy cơ thể mình bắt đầu bị phủ một lớp lông dày và những cái vuốt sắc nhọn đâm ra từ các đầu ngón tay, ngón chân. Mắt nó phát

ra những ánh sáng xanh.

- Oa, oa! Kẻ bất hạnh vừa rên rỉ vừa đi vào trong rừng.

- Oa, oa - Linh hồn nhỏ cũng đồng thanh khóc, đó không phải ai khác mà chính là cậu bé Yantho đáng thương.

Khuôn mặt mẹ cậu bé nghiêng về phía cậu:

- Con hãy hái bông hoa lan của mẹ, nó sẽ đưa con về nhà an toàn - Giọng người mẹ giục giã cậu.

Cậu bé Yantho nghe lời mẹ và bông hoa rực rỡ sáng dẫn cậu bé xuyên qua những con đường tối của khu rừng về đến tận túp lều bằng thân cọ. Hoa lan không bao giờ tàn thường làm hiện lên khuôn mặt thân thương của mẹ cậu bé mỗi khi cậu gặp khó khăn. Bông hoa hát cho cậu nghe những bài hát yên bình và vuốt ve cậu bằng hương thơm mát.

Từ đó trở đi, có một con quỷ vừa đi lại trong rừng vừa rên rỉ. Người ta nghe thấy những tiếng rên rỉ xé ruột phát ra từ các bụi rậm trong những đêm không có trăng.

- Oa, oa! Oa, oa!- Người cha bị bỏ bùa phép vừa tìm đường về nhà một cách vô ích vừa khóc.

Mỗi khi nghe tiếng ông ta, dân làng sợ hãi ngồi sát vào bên nhau quanh những chiếc đèn dầu nhỏ để lầm rầm cầu xin thần linh bảo vệ đất nước họ. Thế là cậu bé Yantho tốt bụng đi đến bìa rừng, tay chỉ cầm một hạt cơm nhỏ để chia nó cho cha cậu nhưng cậu không tìm thấy ông ta.

Một ngày nào đó, có thể cậu sẽ gặp lại ông ta nếu như Para Wanara vua của bầy khỉ hay ông hổ Harimau đáng kính thương hại người đàn ông đáng thương và đưa ông ta ra khỏi bóng tối của rừng rậm. Con trai Yantho của

ông ta đã tha thứ cho ông ta từ lâu và tiếp tục khóc thương cho số phận đáng buồn của ông ta.

38. Chàng Ngốc

Hoa Thủy Tiên kiêu căng ngắm nhìn mình trong chiếc gương pha lê với vẻ mãn nguyện và say sưa xuýt xoa.

- Ngươi sẽ kể cho chúng ta nghe chuyện gì đây? - Hoa Hồng hỏi.

- Tôi sẽ kể cho mọi người nghe chuyện một ngày kia tôi đã thấy khuôn mặt yêu kiều của mình trong dòng suối và tôi đã đem lòng yêu thương chính cái bóng của mình như thế nào.

- Không, không - Tất cả các loài hoa đều phản đối - Tất cả mọi người đều biết chuyện đó vì đã nghe đến cả trăm lần rồi! Hãy để cho công chúa Xa Cúc kể chuyện.

Hoa Thủy Tiên rất tức giận quay mặt sang hướng khác và Hoa Xa Cúc mắt xanh bắt đầu kể.

Ngày xửa ngày xưa có một anh tá điền nghèo tên là Ngốc. Trước khi chết, bố mẹ luôn dặn lại anh:

- Con trai yêu quý, hôm mà Thượng Đế ban phát trí thông minh, con đã đến sau con mèo của chúng ta nên con mới ngốc nghếch đến thế. Con mèo đã mang đi tất cả những gì còn lại, cho dù là mẩu vụn bánh cuối cùng, thế cho nên ngay cả cái đuôi của nó cũng ranh ma hơn cái đầu ngốc nghếch của con. Khi bố mẹ không còn trên cõi đời này nữa, con hãy tự chăm sóc lấy mình. Trước khi quyết định một điều gì đó, con hãy vỗ tay lên trán ba lần cho nó sáng ra.

Ngốc là cậu con trai biết vâng lời, vào cái ngày đau buồn mà cậu chỉ còn lại một mình trên trái đất này, cậu tự hứa sẽ nghe theo lời khuyên của cha mẹ. Một hôm, khi cậu đi thăm cánh đồng để xem lúa mì đã chín chưa, một con tiểu yêu xuất hiện trước mặt cậu. Quần áo của nó được may toàn bằng hoa của cánh đồng và nó đội trên đầu một cái mũ hoa chuông xanh. Con tiểu yêu nhíu mày:

- Tại sao cậu lại giận dỗi như vậy, hỡi kẻ tốt bụng hay hờn dỗi? - Ngốc hỏi nó mà không hề ngạc nhiên vì sự xuất hiện đột ngột của nó.

Con tiểu yêu chán nản trả lời:

- Tôi đang buồn đây. Vợ sắp cưới của tôi, nàng tiên của các loài hoa muốn tôi lấy màu xanh của trời xuống cho cô ta. Làm sao tôi có thể làm điều đó được chứ, anh hãy nhìn hình dáng tôi này. Nếu anh giúp tôi, tôi sẽ trả công anh xứng đáng.

Ngốc bắt đầu suy nghĩ nhưng không nghĩ được gì. Anh ta chợt nhớ đến lời căn dặn của bố mẹ và vỗ tay lên trán ba lần. Ngay sau đó, một ánh sáng lóe lên trong đầu:

- Ta thấy rồi! - Anh ta hớn hở và ngắt ngay lấy một bông hoa xa cúc mọc trong đồng lúa mì - Đây là cái mà cậu cần. Một chút màu xanh da trời.

- Tại sao lại không tự nghĩ ra điều đó nhỉ? - Con tiểu yêu ngạc nhiên và sung sướng - Màu xanh mới đẹp làm sao! Nó không bị mốc cũng không nhàu nát, vợ chưa cưới của ta sẽ may một chiếc váy cưới thật đẹp. Ta trả công cho anh đây - Con yêu tinh nó và đưa cho Ngốc một nắm hạt - Nó sẽ mang lại hạnh phúc cho anh, rồi anh sẽ thấy.

Nói rồi, nó biến mất như làn khói.

Ngốc làm theo lời khuyên của con tiểu yêu. Mùa thu, người ta gieo lúa mì vụ đông, Ngốc gieo lúa mì mà con tiểu yêu cho trên cánh đồng và nôn nóng mong nó lớn nhanh. Mùa xuân, cây lúa mì lớn lên, mùa hè, những bông lúa đã chín Ngốc không còn kiên nhẫn để đợi đến mùa gặt. Anh ta là người đầu tiên trong làng cầm liềm chạy như bay trên cánh đồng. Anh ta ngắt một bông lúa để kiểm tra xem nó đã chín chưa và lăn đi lăn lại trên bàn tay. Anh ta hái bông thứ hai, rồi bông thứ ba. Trời ơi! Cái gì thế này? Mỗi hạt lúa đều bọc một cục vàng ở bên trong. Ngốc ngồi phịch xuống bờ ruộng và khóc.

- Đồ yêu tinh dối trá. Mày đã lừa tao - Anh ta than vãn - Ta phải làm gì bây giờ? Ai sẽ xay những cục vàng này thành bột mì trắng đây? Mùa đông ta sẽ làm bánh bằng cái gì? Thật là bất hạnh thay!

Vừa lúc đó ông chủ cối xay đi qua. Ông ta rất xảo quyệt và hiểu ngay ra mọi chuyện, và lòng tham nổi lên:

- Đúng rồi. Ngốc ạ, thật là bất hạnh. Ta hiểu rằng một vụ gặt như vậy đã khiến cho anh phải khóc. Nhưng ta rất tốt bụng và ta sẽ giúp anh. Ta sẽ cho anh một túi bột đổi lấy tất cả lúa mì của anh.

Như thoát khỏi gánh nặng, Ngốc đồng ý trao đổi với ông chủ cối xay.

- Còn gì tốt hơn một cuộc trao đổi như vậy.

Anh ta vui mừng vác chiếc túi trên lưng và đi về nhà. Trên đường anh gặp một ông lão nuôi chim đang gánh một sào dài đầy lồng chim rất đẹp và hót hay. Một trong số những con chim khiến Ngốc rất thích.

- Con chim đẹp nhất đáng giá bao nhiêu? - Anh ta hỏi.

- Một túi bột mì - Ông lão nuôi chim trả lời.

Ngốc không chần chừ mua ngay con chim.

- Đúng là một cuộc đổi chác thú vị - Anh vui mừng đưa cho ông lão nuôi chim tất cả túi bột và xách lấy chiếc lồng với con chim mà anh ta thích nhất rồi trở về nhà. Đi được vài bước anh ta vỗ tay lên trán ba lần. Ánh sáng lóe lên trong đầu.

- Trời ơi, ta và con chim của ta sẽ ăn gì, ta chẳng còn dù là một nắm bột. Nhưng ta đã nghĩ ra một cách, ta sẽ bán lại chiếc lồng cho ông lão. Hãy đợi ta ở đây nhé, chú chim xinh đẹp.

Anh ta nhắn nhủ chú chim và đặt nó lên một cành tầm xuân. Sau đó chạy như bay đuổi theo ông lão nuôi chim.

- Ông lão, ông mua lại chiếc lồng này của ông với giá bao nhiêu?

- Chẳng bao nhiêu cả - Ông lão cười khẩy - Anh đã nói chiếc lồng này là của ta, vậy thì hãy trả nó lại cho ta, nhanh lên nếu không anh sẽ bị tống giam đấy.

Sợ hãi, Ngốc trả chiếc lồng cho ông lão ranh ma không nói thêm một lời nào. Tiu nghỉu trở về nhà, anh ta tìm con chim nhưng chẳng ai biết nó đã đi đâu. Thế là, hai bàn tay không, anh ngồi ở bậc cửa và khóc thút thít.

- Đồ tiểu yêu dối trá. Ta đã đưa cho nó màu xanh của trời thế mà kẻ bạc bẽo này lại làm cho ta trắng tay. Hãy làm một điều tốt cho người nông dân này nếu không ta sẽ chửi rủa ngươi.

Thật may cho anh ta, ba hạt vàng rơi ra từ trong giày của anh ta.

- Ta hy vọng rằng một kẻ ngốc nghếch nào đó sẽ muốn đổi cái gì đó lấy ba cục vàng này - Ngốc tự nhủ, và anh ta đi đến chợ. Với những cục vàng, anh ta mua một túi hạt mì, một con gà, một con ngỗng và một chiếc bánh bơ.

- Thật may mình là một thương gia giỏi - Ngốc vui mừng.

Với số đồ dự trữ này, anh ta có thể sống qua mùa đông. Nhưng dù sao thì anh ta cũng thật là ngốc.

39. Cô gái làm vườn dũng cảm

Chàng trai trẻ đẹp với đôi gò má như lửa lịch sự cúi đầu, mái tóc bù xù rủ xuống trán nói với giọng năn nỉ:

- Hỡi nữ hoàng Hoa Hồng, tôi là Hoa Cẩm Chướng, hoa của thần thoại và vinh quang. Tôi mang đến những lời an ủi cuối cùng cho những người tử tù. Họ giấu tôi trong lòng bàn tay và mang tôi bên mình như dấu hiệu của lòng trung thành. Những người đàn bà thì hái tôi, cài lên ngực các chiến binh dũng cảm trước khi ra mặt trận. Những người yêu nhau thì tặng nhau những bông cẩm chướng trong khi khiêu vũ để lén bộc lộ lòng mình. Tôi luôn là biểu tượng của tự do, của lòng dũng cảm và của sắc đẹp. Nhưng hãy tạm gác lại những lời tán dương này: Hôm nay, tôi sẽ kể cho các bạn nghe một câu

chuyện thần thoại mà một người dân bé nhỏ, chính người yêu tôi nhất đã kể cho tôi nghe.

Và Hoa Cẩm Chướng bắt đầu kể.

Cách đây rất lâu, có một cô gái làm vườn sống với em trai trong một thị trấn nhỏ. Cô phải một mình chăm sóc em bởi vì bố mẹ họ không còn nữa. Cuộc sống thật là khó khăn bởi vì không phải chỉ chăm sóc cho em mà còn phải trông nom nó nữa. Tuy nhiên, cô gái trồng hoa tên là Catherientte lại chẳng bao giờ phàn nàn về số phận của mình. Cô tận tình chăm sóc người em trai yêu quý và khu vườn nở đầy hoa. Khi kết thúc công việc, cô vừa hát vừa đi ra chợ bán những bông hoa tuyệt đẹp. Hoa cẩm chướng trắng và đỏ rất tự hào: chúng tỏa hương thơm ngai ngái nhẹ nhàng khiến ai ngửi thấy cũng phải ngoái đầu lại nhìn.

Một hôm, Catherientte chuẩn bị giỏ hoa và căn dặn em trai như thường lệ:

- Em hãy ngoan ngoãn và chơi ở gần nhà thôi để khi về chị không phải vất vả đi tìm em trên cánh đồng.

Cậu bé hứa với chị gái, nhưng khi chị vừa quay gót, một sức mạnh vô hình không thể cưỡng lại được kéo cậu vào rừng. Trên đường đi, cậu làm một cây sáo bằng cành liễu để thổi và bước đi theo ngẫu hứng. Một lát sau, cậu tiến sâu vào một khu rừng rậm rạp, và sau đó cậu đi đến bên bờ của một hồ nhỏ đầy hoa súng. Một sự im lặng bao trùm lấy không gian xung quanh khiến cậu bé rùng mình. Để quên đi sợ hãi, cậu bắt đầu thổi những bài hát vui vẻ hơn. Đột nhiên, những bông hoa súng nở ra và các thủy thần từ đó bay ra, tò mò chúng hỏi nhau:

- Tiếng nhạc này là từ đâu thế nhỉ?

Thấy cậu bé chỉ có một mình, chúng đứng hết lên lá súng và bắt đầu nhảy.

- Nữa đi, nữa đi - chúng năn nỉ cậu bé, và cậu bé thổi sáo đến tận khi hoàng hôn buông xuống.

- Nữa đi, nữa đi - Các thủy thần đề nghị, nhưng lần này cậu bé từ chối.

- Tôi phải trở về nhà, nếu không chị tôi sẽ rất lo lắng. Hơn nữa, tôi lại rất sợ bóng tối.

Các thủy thần cố giữ cậu bé lại nhưng vô ích. Nhìn cậu bé trốn về, chúng rất tức giận:

- Ngươi sợ bóng tối ư, hỡi đứa trẻ ngu ngốc kia! Từ nay trở đi, ngươi sẽ phải sống trong bóng tối. - Thủy thần già nhất hét lên sau đó quất mái tóc dài vào mắt cậu bé.

Lúc đó, cả bóng đêm bao trùm lên cậu bé. Cậu bé nhìn trời để tìm những ánh sáng nhưng chỉ có bóng tối mờ ảo bao bọc lấy cậu. Thế là cậu bắt đầu khóc.

- Tôi mù rồi - Cậu bé rên rỉ và muốn chạy về nhà để kể cho chị nghe sự đau đớn của mình. Trời ơi, cậu không thể tìm thấy đường về.

Trong suốt thời gian đó, cậu đi lang thang trong rừng sâu, loạng choạng trên những con đường mòn và chọc bàn tay vào các bụi gai đến khi chảy máu. Đột nhiên, ngọn gió mang từ xa đến mùi hương quyến rũ của hoa cẩm chướng. Không chần chừ, cậu bé đi theo và tìm được nhà mình sau những gian truân. Thấy em trai bị mù, Catherientte đau đớn khóc:

- Em trai đáng thương, tại sao nỗi bất hạnh này lại đổ xuống đầu em, chúng ta sống thế nào bây giờ? Chị không thể rời khỏi em nửa bước được nữa!

Cô chị nói rất đúng. Cuộc sống của hai chị em trở nên khó khăn hơn trước. Từ chợ về, cô gái phải cõng em trên lưng vì sợ để em ở nhà sẽ không có ai trông nom. Điều đó khiến cô rất mệt bởi Catherientte là một cô gái mỏng manh và yếu ớt. Nhưng may thay, cậu bé nhận ra chị rất nhanh nhờ vào mùi

hương của những bông hoa của cô, vì thế Catherientte không bao giờ đi đâu mà không mang theo một bó hoa. Cô gái dắt em dạo chơi trên cánh đồng và thảm cỏ, cô cố làm cho em vui nhưng vô ích. Em cô ngày càng buồn rầu hơn.

- Em sẽ không bao giờ còn nhìn thấy mặt trời nữa. Em sẽ không bao giờ còn được ngắm nhìn những bông hoa của chị nữa. - Cậu bé nức nở và tiếng khóc của cậu như bóp nghẹt trái tim của người chị.

Một hôm, cô bé quyết định dắt cậu bé đến bên hồ hoa súng để cầu xin thủy thần mở lòng thương cậu bé.

- Cháu hãy mang theo một ngọn nến, nó sẽ giúp cháu chống lại những sức mạnh xấu xa - Một bà hàng xóm khuyên cô.

Catherientte nghe theo lời khuyên của bà lão. Cô hái một bó hoa cẩm chướng và dắt cậu em trai mù xăm xăm bước vào bóng tối khu rừng. Sau một quãng đường dài đầy gian truân, cuối cùng cô cũng tìm thấy hồ hoa súng, cô thắp nến lên và bảo em trai thổi sáo. Khi vừa kết thúc nhịp đầu tiên, những bông súng mở ra và các thủy thần bước ra và nhảy nhót trên những lá súng. Khi thủy thần nhiều tuổi nhất đến gần tầm tay Catherientte, cô tóm lấy tóc nó:

- Đồ phù thủy độc ác - Cô kêu lên - Ta sẽ không thả ngươi ra nếu như ngươi không trả lại ánh sáng cho đôi mắt của em trai ta.

Thủy thần giàn giụa nước mắt:

- Hãy tha lỗi cho tôi. Tôi biết lỗi của tôi rồi, nhưng bất hạnh thay, tôi không thể làm sáng mắt em trai cô được. Nếu cô là người dũng cảm, tôi sẽ cho cô một lời khuyên. Ở sâu dưới hồ có một con rắn vàng. Nó đang canh gác hai con sò, mỗi con sò chứa một hòn ngọc ngũ sắc ở bên trong. Nếu cô lấy được hai hòn ngọc đó và đặt nó vào trong hốc mắt của em trai cô, cậu ấy sẽ lại nhìn thấy được. Cậu ấy có thể ru ngủ con rắn bằng một bài hát ru nhẹ nhàng,

và sau đó cô có thể đi xuống nước. Nhưng sẽ thật bất hạnh cho cô nếu như con rắn thức giấc, bởi vì nó sẽ giết cô.

Catherientte không đắn đo một giây, cô bảo em trai thổi bài hát ru nhẹ nhàng nhất và dũng cảm đi vào hồ nước mà quên mất là mình vẫn đang cầm ngọn nến ở trên tay. Nhưng thật kỳ lạ! Ngọn nến lửa dưới nước vẫn không bị tắt mà dẫn đường cho cô gái dũng cảm đi vào trong thủy cung tối tăm, giữa những đàn cá thoăn thoắt và những đám rong biển. Catherientte sững sờ nhận ra là mình thở dễ dàng như ở trên mặt đất.

Cuối cùng, cô cũng tới đáy nước. Trong bóng tối, sáng lên thân hình con rắn vàng. Nó đang ngủ rất sâu, đầu đặt lên trên hai con sò ngậm hai hạt ngọc ngũ sắc. Đúng lúc cô vừa giơ tay ra định lấy những hạt ngọc thì ở trên bờ, em trai cô ngừng thổi sáo. Con rắn bừng tỉnh, nhanh như tia chớp, nó trườn đến quấn lấy cổ cô khiến cho máu cô đông cứng lại. Cô cố sức gọi:

- Thổi tiếp đi, thổi tiếp đi, em trai! Đừng bỏ chị lại đây với con rắn độc ác.

Cậu em nghe thấy tiếng gọi của chị và lại bắt đầu thổi sáo bài hát ru nhẹ nhàng. Từ từ nhắm mắt lại, con rắn vàng buông lỏng ra và lại rơi xuống đáy nước. Cô gái chộp nhanh lấy hai hòn ngọc ngũ sắc và vội vàng lên bờ. Cô đặt hai hòn ngọc vào mắt cậu em trai.

- Chị ơi, em lại nhìn thấy mặt trời rồi - Cậu bé kêu lên sung sướng và ôm ghì lấy chị đầy biết ơn.

Đột nhiên, thủy thần già nhất xuất hiện trước họ:

- Để trả công cho lời khuyên tốt đẹp của tôi, hãy tặng cho tôi bông cẩm chướng đỏ của cô. Tôi muốn trang điểm cho mái tóc của tôi. Cô sẽ không phải tiếc vì điều đó đâu.

Catherientte rất oán giận thủy thần, nhưng vẫn đưa cho nó một bông cẩm chướng đổi lấy một nắm vảy cá.

- Hãy giữ cẩn thận, nó sẽ mang lại hạnh phúc cho cô. - Thủy thần khuyên cô gái.

Catherientte cười.

- Nắm vảy cá tầm thường này thì giúp gì được cho chúng tôi chứ? - Cô gái tự hỏi.

Trở về nhà, cô định vứt nắm vảy cá vào thùng rác, nhưng thật là ngạc nhiên! Những chiếc vảy cá đó đã biến thành vàng nguyên chất. Chỉ có điều, Catherientte không phải là người hám của. Một hôm, cô cùng em quay trở lại hồ hoa súng.

- Hãy giữ lại món quà của người đi, thủy thần thân mến - Cô vừa nói vừa ném nắm vảy cá xuống hồ. - Để được hạnh phúc, em trai tôi và tôi chỉ cần tình thương yêu lẫn nhau và những bông hoa đẹp trong vườn chúng tôi thôi.

Vừa chạm vào mặt nước, nắm vảy cá biến thành một đàn cá vàng lặn sâu xuống nước. Những bông hoa súng mở ra và các thủy thần chào vĩnh biệt Catherientte dũng cảm và em trai cô. Từ đó trở đi, người ta không bao giờ còn nhìn thấy chúng nữa.